

Lên Giường Trước Ly Hôn

Contents

Lên Giường Trước Ly Hôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	30
6. Chương 6	43
7. Chương 7	50
8. Chương 8	56
9. Chương 9	63
10. Chương 10: Kết Thúc	69

Lên Giường Trước Ly Hôn

Giới thiệu

Chơi đùa tâm tư với phụ nữ, không thể nào thắng, bởi vì phụ nữ lúc nào cũng đến làm loạn. Tìm đà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-giuong-truoc-ly-hon>

1. Chương 1

[Mở đầu]

Chủ nhật phải là ngày vô cùng đặc biệt để đi chơi, cũng có rất nhiều người đi chơi rồi, nhưng lại chỉ có anh đang ở trong nhà bị hai vị trưởng bối dạy dỗ.

“Con nói xem, rốt cuộc khi nào thì mới ngoan ngoãn nghe lời? Con chẳng lẽ không biết chúng ta sẽ già sao? Chúng ta nuôi con nhiều năm như vậy vì muốn nhìn con kết hôn sinh con, con rốt cuộc muốn kì kèo bao lâu

mới đồng ý kết hôn?” mẹ Lận nhìn bà nội Lận ở một bên tao nhã uống trà, việc này xem ra phải do mình đóng giả người xấu thôi.

Lận Viễn Thao vốn nghĩ là xem xong tin tức sau đó đi tìm chuyện vui, không ngờ mình còn chưa tìm được chuyện vui, đã bị hai vị trưởng bối bắt được.

“Con biết rồi, con cũng chỉ mới ba mươi tuổi, còn là tuổi phong nhã hào hao, mọi người hãy yên tâm, sau này chẳng bao lâu nữa con sẽ cưới.” Anh không phải là không có tư tưởng kết hôn, chỉ là không tìm được cô gái thích hợp thôi, như vậy bảo anh sao kết hôn được?

“Mỗi lần con đều nói như vậy, rốt cuộc khi nào thì mới thực hiện được?” Mẹ Lận đã sớm nghĩ tới việc muốn bông cháu rồi, nhưng mà đứa con trai này không có gấp gáp chút nào.

Lận Viễn Thao gật đầu qua loa, mỗi lần đều nói những việc này, có phiền hay không chứ?

“Viễn Thao, hiện tại ngay cả một người bạn gái cháu cũng không có, bà nghĩ, bà có nên giúp cháu sắp xếp một người không?” Bà nội Lận không nhanh không chậm nói.

Lận Viễn Thao kinh hãi, không thể nào, bà nội sẽ ra tay với anh? Anh không thích bà nội tìm người giúp anh chút nào.

“Bà nội, đừng nói đùa, chính cháu sẽ tìm, rất nhanh cháu sẽ tìm được, yên tâm đi.” Anh đứng lên, nhanh chóng thoát khỏi nơi này có vẻ tốt hơn.

“Con muốn đi đâu?” Mẹ Lận hỏi anh.

“Con đi tìm Huyền Huyền.” Lận Viễn Thao cũng không quay đầu lại nói.

Huyền Huyền? Mẹ Lận nhìn về phía bà nội Lận, mà bà nội Lận cũng nhìn về phía mẹ Lận.

“Nếu Huyền Huyền và Viễn Thao có thể ở cùng nhau thì tốt rồi.” Mẹ Lận cảm thán nói.

“Đúng vậy, nhưng mà chúng nó cũng đã biết nhau mười mấy năm, nếu có cảm tình thì cũng đã sớm ở cùng một chỗ, làm sao mà đến ba mươi tuổi còn không có động tĩnh?” Bà nội Lận cũng cảm thấy đáng tiếc, bà thích nhất là đứa trẻ Huyền Huyền này.

“Con cũng không cho là như thế, có thể là chúng nó chưa ma sát ra đốm lửa yêu mà thôi.” Mẹ Lận dù sao tuổi trẻ hơn bà nội Lận, tương đối hiểu người trẻ tuổi nghĩ gì, mặc kệ nói như thế nào, chúng nó có lẽ vẫn có cơ hội thành một đôi.

Chủ nhật cửa hàng bán hoa bận rộn hơn so với bình thường một chút, cho nên thân là bà chủ, Mậu Khởi Huyền cũng sẽ tự mình đến để giúp một tay.

Tuy là thiên kim đại tiểu thư, nhưng cô cũng không muốn ở nhà làm sâu gạo, chuyện của công ty cô không hiểu, cũng không tới phiên cô quyết định, cho nên cô một mình ở ngoài mở một cửa hàng bán hoa, buôn bán cũng rất tốt.

Ngồi ở trên băng ghế nhỏ cất tia hoa hồng vừa mang đến, Mậu Khởi Huyền nghe nhân viên cửa hàng Tiểu Lâm kêu một tiếng: “Chị Huyền, có người tìm chị kia!”

Mậu Khởi Huyền nhìn về phía cửa, Lận Viễn Thao mặc quần áo thoải mái, bình thường anh luôn mang ánh mắt tươi cười, hôm nay lại có vẻ có chút bất đắc dĩ, cô dọn dẹp xong đồ đạc, cùng anh đi lên lầu hai uống trà.

Lầu hai có một cái ban công nhỏ, phong cảnh bên ngoài tuy rằng không phải đặc biệt đẹp mắt, nhưng mà có thể xem đó là nơi khá thoải mái.

“Vẫn là trà hoa em pha uống ngon nhất.” Lận Viễn Thao cảm thán nói.

“Mỗi chủ nhật anh tới chỗ của em, chỉ để khen ngợi trà hoa của em thôi sao?” Trà hoa do chính cô làm, đương nhiên là uống ngon.

Lận Viễn Thao cười hai tiếng, “Em cũng biết, vừa buồn chán lại không có người theo đuổi, anh chỉ có thể đến tìm em.”

Buồn chán mới có thể tìm đến cô? Mâu Khởi Huyền cười khổ.

Cô và Lận Viễn Thao biết nhau từ bé, hai nhà quen biết nhau mấy đời, trước khi cô hai mươi tuổi bọn họ không tính là quá thân thiết, chỉ cảm thấy hai bên là bạn bè bình thường, cho dù đến nhà đối phương cũng chỉ là nói chuyện một chút, thế nhưng sau khi cô hai mươi tuổi, cũng chính là lúc cô mở cửa hàng bán hoa, sau khi đến cửa hàng của cô uống trà hoa, Lận Viễn

Thao lại thường xuyên đến đây tìm cô.

Qua năm năm chung sống, bọn họ trở nên quen thuộc hơn, cũng trở thành bạn bè tốt nên không có gì giấu nhau, cũng có thể anh xem cô như em gái.

Nhưng cô lại không muốn như vậy, cô vẫn luôn thích Lận Viễn Thao, đã thích từ nhỏ, cô cũng không hiểu vì sao, nhưng mà từ khi có kí ức đến nay vừa thấy anh, cô sẽ tỏ ra vô cùng vui vẻ, bởi vì thân thiết với anh, cô có cảm giác tim đập nhanh hơn, thậm chí phấn khích đến nỗi ngủ không được.

Trước kia Mâu Khởi Huyền đều hi vọng cả ngày mình có thể ở cùng một chỗ với anh, nhưng từ khi bọn họ trở nên hiểu nhau hơn, sau khi trở thành bạn bè thật sự, cô hiểu được, có lẽ bản thân không có khả năng ở cùng một chỗ với anh, nếu cô nói, thì bọn họ sẽ không còn là bạn bè.

“Làm sao vậy, gần người ra lâu như vậy?” Lận Viễn Thao khua tay ở trước mặt cô.

“Không có việc gì, em nghĩ chắc có chuyện gì xảy ra với anh, hôm nay bề ngoài cười nhưng trong lòng không cười, đã xảy ra chuyện gì?” Mâu Khởi Huyền chỉnh sửa lại tâm trạng của mình, có một số việc tốt nhất nên để trong lòng.

Vừa nói đến chuyện này, Lận Viễn Thao đã cảm thấy phiền lòng, “Còn không phải bà nội và mẹ, lại vừa ép anh kết hôn.”

“Đây là đương nhiên, anh cũng đã ba mươi rồi, ở bên ngoài đã có rất nhiều người phải gọi anh là chú, tất nhiên là nên kết hôn.” Mâu Khởi Huyền có chút đau lòng nói, sau khi anh kết hôn, bọn họ còn có thể tán gẫu giống như bây giờ sao?

“Ba mươi tuổi thì thế nào? Em nhìn những đứa bạn bên cạnh anh kìa, ai đến ba mươi tuổi thì kết hôn? Anh mới không cần, hơn nữa anh còn chưa tìm được đối tượng để kết hôn.”

Thật ra Lận Viễn Thao cũng không biết đối tượng kết hôn lý tưởng của mình là như thế nào, dù sao cảm thấy đúng là được rồi, cho nên đến bây giờ anh cũng chỉ qua lại với phụ nữ, mà phụ nữ để kết hôn thì không có người nào.

Anh nhìn về phía người bên cạnh - Mâu Khởi Huyền, thật ra cô cũng là người phụ nữ xinh đẹp trong số ít bạn bè của anh, hơn nữa còn là kiểu phụ nữ hiền lành, dịu dàng, rất nhiều đàn ông xem là nữ thần trong lòng, thế nhưng giống như không có quan hệ gì với anh, hai người bọn họ chẳng qua chỉ là bạn bè đơn thuần.

Ở cùng với cô cảm thấy rất thoải mái, cái gì cũng có thể nói với cô, cùng lắm cô cũng chỉ châm chọc mấy câu, sau đó cũng không có nói lại với người khác, cảm giác rất an toàn.

“Nhưng mà anh cũng không nên quên, bà nội là người rất lợi hại, nếu bà thật sự hạ quyết tâm, bất kể bà muốn anh lấy ai, anh đều phải lấy.” Mâu Khởi Huyền có chút cười nhạo nói anh, bởi vì anh thật sự rất sợ bà nội.

Lận Viễn Thao nhéo gương mặt cô, “Em dám cười nhạo anh! Anh đã nói với em, cho dù anh sợ bà nội, nhưng đây là chuyện suốt đời của anh, anh không thể nào đồng ý, đây chính là chuyện cả đời nha.”

“Đó là chuyện của anh, em không xen vào.” Mâu Khởi Huyền tức giận đẩy tay anh ra, anh luôn như vậy, sẽ nhéo sưng lên mắt.

“Thật thô bạo.” Lận Viễn Thao duỗi tay của mình về, “Cô gái này trong ngoài không giống nhau, ngoài mặt thì dịu dàng, nhưng bên trong lại thô lỗ, không trách được em đã hai mươi tuổi rồi mà không ai thèm lấy.”

Mâu Khởi Huyền trừng mắt liếc anh một cái, quả quyết lấy lại trà hoa trước mặt anh, “Lận tiên sinh, anh có thể rời đi.”

Lận Viễn Thao thấy cô làm vậy, lập tức nịnh bợ nói: “Huyền Huyền, đừng dễ giận như vậy, anh chỉ nói một chút mà thôi, thật ra em là người phụ nữ dịu dàng nhất mà anh từng thấy, không có thô lỗ chút nào.”

“Mất bò mới lo làm chuồng.” Mâu Khởi Huyền khẽ cười, anh luôn đùa cợt như vậy, khi nào thì mới có thể cư xử nghiêm túc với cô đây?

Lận Viễn Thao lấy lại trà hoa của mình, nhìn về phía cô, anh cũng đâu có nói sai, đến bây giờ cô cũng chưa kết hôn.

“Huyền Huyền, em có bạn trai chưa?”

Tuy rằng cô là bạn của anh, nhưng mà Lận Viễn Thao phát hiện mình vẫn chưa hiểu rõ về cô, bình thường chủ nhật anh mới đến, đến đây hơn nữa cũng chỉ nói chuyện của anh, mà mỗi lần anh đến đều đã thấy cô ở đây, chẳng lẽ không có đàn ông hẹn cô chủ nhật đi chơi sao?

Mâu Khởi Huyền kỳ quái nói: “Anh hỏi chuyện này làm gì?”

“Anh phát hiện chủ nhật nào em cũng đến đây phụ giúp, rất tò mò tại sao em không đi hẹn hò, như vậy làm sao có thể gả em đi? Chú Mâu bọn họ không lo lắng sao?”

Bộ dạng của cô xinh đẹp như vậy, không thể nào không có ai thích, có lẽ là yêu cầu của cô rất cao.

“Họ không lo lắng, anh lo lắng cái gì? Hiện tại em cảm thấy sống rất tốt, không cần cả ngày nghĩ tới hôm nay muốn đi đến nơi nào để hẹn hò, lại không cần suy nghĩ đối phương là người em có thể lấy hay không.” Thật sự trong lòng cô nghĩ gì, có lẽ cả đời anh sẽ không biết.

Lận Viễn Thao cầm tay cô lên, “Để anh xem một chút.” Anh làm bộ cầm lấy tay cô xem chỉ tay.

“Anh thì biết cái gì, bệnh thần kinh.” Mâu Khởi Huyền rút tay trở về, nơi bị anh cầm vẫn còn cảm giác nóng lên.

“Anh chỉ muốn xem thử xem có phải em sẽ sống cô đơn tới già, ngay cả nói như vậy cũng nói được, nếu như em muốn gả cho người chồng tốt, đương nhiên là nên suy nghĩ nhiều một chút nha.”

Lận Viễn Thao từ trước đến nay chưa từng hỏi đến chuyện tình cảm của cô, kể từ khi họ trở thành bạn tốt, anh chưa từng thấy bên cạnh cô có người đàn ông nào, chẳng lẽ cô chưa từng nói đến chuyện yêu đương sao? Có lẽ là bị tổn thương, thế nên vẫn chưa gượng dậy nổi?

“Nói thật đi, có phải em đã từng bị tổn thương? Em có người trong lòng sao? “ Lận Viễn Thao nghiêm túc hỏi cô, có chuyện gì anh cũng có thể giúp cô giải quyết.

Mâu Khởi Huyền im lặng, vốn là đã từng bị tổn thương, nhưng người trong lòng vẫn luôn không biết là mình thích anh, đây là sự thật.

“Mắc mới gì tới anh? Không nên hỏi nhiều như vậy, uống trà hoa xong thì đi đi, hôm nay em rất nhiều việc.” Cô quyết định trốn tránh việc này.

Lận Viễn Thao có chút lo lắng, có phải mình chạm vào nỗi đau của cô? Mình chỉ quan tâm nhưng lại bị phản ứng của cô làm cho hiểu kỳ, anh muốn biết rốt cuộc là cô bị làm sao vậy.

Anh giữ chặt tay cô, “Rốt cuộc sao lại như thế này? Em không xem anh là bạn bè sao? Rất nhiều tâm sự anh đã nói với em, còn em thì lại không nói với anh.”

Mâu Khởi Huyền ngược mắt nhìn Lận Viễn Thao, anh thật sự muốn biết sao? Nếu cô nói ra, bọn họ có thể là bạn bè nữa không?

“Em không muốn nói cho anh biết.” Cô vẫn kiên trì.

Lận Viễn Thao cảm thấy rất tức giận, rốt cuộc là có chuyện gì mà cô không thể nói với anh, “Em không xem anh là bạn sao? Nếu lúc trước anh không hỏi tới thì không quan trọng, bây giờ anh cũng đã hỏi rồi, em cảm thấy anh sẽ bỏ qua cho em? Nói nhanh lên, có phải em đã có người trong lòng? Có phải đã có tên khốn nạn nào làm tổn thương em? Anh sẽ xử lý hắn.”

Trong mắt Mâu Khởi Huyền hiện lên thoáng qua chút buồn phiền, anh nhất định phải hỏi sao? Cô nhất định phải giấu trong lòng, nhìn bộ dáng vội vàng của anh, vì sao anh lại muốn biết như vậy?

Tình cảm dành cho anh chính mình đã giấu lâu như vậy, đến tận bây giờ cũng không muốn nghĩ đến, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên cô cảm thấy có phải mình nên cố gắng một chút? Tuy rằng biết rõ anh sẽ không thích cô, nhưng cô đã hai mươi lăm tuổi, nếu bây giờ không nói ra, thì sau này cũng không còn cơ hội.

Không phải là gia đình không hối thúc cô kết hôn, chẳng qua là cô không đồng ý đi xem mắt, nếu như bây giờ mình bày tỏ, vậy có phải sau này có thể quyết định đi xem mắt hay không?

“Em làm sao vậy?” Lận Viễn Thao nhìn hốc mắt cô đã ướt, giống như muốn khóc, cô không sao chứ? Sớm biết như vậy mình sẽ không tra hỏi, lại khiến cô mau khóc.

Mâu Khởi Huyền chỉnh sửa lại tâm trạng của mình, ngược mắt nhìn anh nói: “Tên khốn nạn đó chính là anh.”

“Cái gì?” Lận Viễn Thao có chút không thể tin được lời mình vừa nghe.

“Em thích anh đã rất lâu, nhưng chuyện này em vẫn giấu trong lòng.” Cô Cố thấy dũng khí bày tỏ.

Lận Viễn Thao kinh ngạc buông tay cô ra, cô nói cái gì, không phải cô đang nói đùa chứ? Nhưng vẻ mặt của cô một chút cũng không giống đang nói đùa, chẳng lẽ sự buồn phiền trong mắt cô là vì anh? Cô thích anh? Anh chính là tên khốn nạn mà chính mình nói sao?

“Viễn Thao, em...” Cô muốn giải thích rằng cô không cần anh trả lời, cô hi vọng bọn họ còn có thể tiếp tục là bạn bè.

“Anh còn có việc, phải đi trước.”

Lời của cô khiến cho Lận Viễn Thao rất hoang mang, đột nhiên anh không biết phải làm sao để đối mặt với cô, anh cho rằng ở chung với cô rất tốt vì giữa họ lúc đó chỉ có tình bạn trong sáng, nhưng bây giờ anh mới phát hiện, thực sự cô vui chỉ vì anh, đột nhiên anh không biết phải gì, anh lựa chọn rời đi, có lẽ nên để hai bên bình tĩnh một chút, sau đó mới xem nên giải quyết như thế nào.

Mâu Khởi Huyền muốn giữ anh lại, mới phát hiện mình không có lý do nào để giữ anh lại, thực sự cô cảm thấy rất hối hận, tại sao trong lúc xúc động cô lại nói chuyện này cho anh biết, bây giờ bọn họ còn có thể làm bạn bè sao?

Cô tựa vào tường chậm rãi rơi nước mắt, chẳng lẽ mình thích anh cũng không được sao?

Lại đến chủ nhật, bây giờ cho dù Lận Viễn Thao không trò chuyện, cũng không dám đi tìm Mâu Khởi Huyền.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là chủ nhật trước cô đã nói với anh như thế, thật sự anh không nghĩ ra tại sao cô lại thích chính mình? Cô là người trong số ít bạn bè hiểu rõ con người của anh, cô hiểu anh như vậy, tại sao còn thích anh? Hơn nữa giống như là đã thích từ rất lâu.

Anh cho rằng bọn họ là bạn bè, chỉ đơn giản là bạn bè, nhưng nếu không phải cô, bây giờ muốn giải quyết chuyện này như thế nào đây?

“Cậu chủ, cô Huyền Huyền đến.” Người giúp việc đưa Mâu Khởi Huyền vào.

Lận Viễn Thao nhìn thấy Mâu Khởi Huyền phản ứng đầu tiên là lập tức đứng lên, chạy lên lầu rất nhanh.

“Lận Viễn Thao, không ngờ anh lại đối với em như vậy!” Lúc đầu Mâu Khởi Huyền muốn làm hòa, cô đã suy nghĩ muốn bịa ra một lời nói dối để giải quyết việc khó xử giữa hai người, nếu không thì cũng không thể không nói chuyện, trốn tránh không gặp, nhưng mà cô chưa có nói, mà anh đã bỏ chạy không thấy bóng dáng đâu cả.

Người giúp việc trốn mắt há hốc mồm nhìn, rõ ràng bình thường hai người rất tốt, làm sao bỗng nhiên lại như thế này?

Mâu Khởi Huyền đi theo lên lầu, dùng sức gõ cửa, “Lận Viễn Thao, anh đi ra cho em, chúng ta nói chuyện.”

“Không cần, anh không muốn gặp em.” Lận Viễn Thao ở trong phòng không chịu đi ra, anh còn chưa nghĩ ra sẽ trả lời cô như thế nào, làm sao cô đã tới đây rồi? Việc này thật sự khiến anh rất bối rối.

Mâu Khởi Huyền dừng lại, thật sự anh không muốn gặp cô sao? Thật sự cô muốn mất đi người bạn này sao?

Mâu Khởi Huyền cảm giác mình đã mất anh, cô cảm thấy rất đau lòng, liền xoay người tính rời đi, nhưng bà nội đã ở dưới lầu đợi cô, mặc dù chỉ là một đoạn nói chuyện ngắn, nhưng cũng khiến bà biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, hơn nữa khi xuống lầu Mâu Khởi Huyền lại khóc, điều này làm cho bà càng thêm chắc chắn.

“Huyền Huyền, đã xảy ra chuyện gì? Viễn Thao chọc giận con?”

Bà nội Lận hỏi như vậy, trong lòng Mâu Khởi Huyền càng thêm buồn bã, “Cho tới bây giờ con mới biết Lận Viễn Thao nhỏ mọn như vậy, chỉ là con đã bày tỏ với anh mà thôi, anh chẳng những xoay người bước đi mà còn trốn con...con...”

Mâu Khởi Huyền đột nhiên cảm thấy mình nói sai, lập tức dừng lại, “Không phải, bà nội, vừa rồi con giận quá, con...”

Dù sao bà nội Lận cũng không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên hiểu được ý của Mâu Khởi Huyền, “Cháu thích Viễn Thao sao? Cháu đã thổ lộ với nó, nhưng mà tên khốn nạn đó lại không để ý tới cháu, đúng không?”

Mâu Khởi Huyền biết lần này là cô tiêu đời, làm sao cô có thể ngây ngốc nói ra? Bây giờ bà nội đã biết, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

“Không phải, bà nội, vừa nãy con nói lung tung, không phải sự thật đâu.” Cô khẩn trương nói.

“Con bé này, thừa nhận cũng đâu phải chuyện gì mất mặt đâu.” Bà nội Lận cười rất tươi, bởi vì cuối cùng bà cũng tìm được một cô gái có thể ở cùng một chỗ với Lận Viễn Thao.

Mâu Khởi Huyền không dám nói thêm gì nữa, liền đi về, “Bà nội, rất xin lỗi, con quên mất là người ở của hàng hoa tìm con có việc, con muốn quay về.”

Bà nội Lận cũng không ngăn cản cô, nhưng trong lòng bà đã có ý đồ.

Qua vài ngày, Lận Viễn Thao bị bà nội bắt ép về nhà, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi anh về nhà thì phát hiện bà nội và mẹ đang bàn chuyện cưới xin.

“Mọi người vội vàng chuyện gì?”

“Đang bàn chuyện cưới xin của con đó, bà nội nói đầu tháng sau là ngày lành, đã định ngày kết hôn vào đầu tháng sau, nhưng mà còn rất nhiều chuyện cần phải bàn luận, cho nên muốn hỏi ý kiến của con.” Mẹ Lận vui mừng nói.

Lận Viễn Thao hoàn toàn mơ màng, anh muốn kết hôn khi nào? Cô dâu là ai? Những thứ này anh cũng không biết, vậy muốn hỏi ý kiến gì?

“Ít nhất hai người cũng phải cho con biết, con muốn kết hôn với ai chứ? Ngay cả đối phương con còn chưa gặp mặt, hai người muốn con kết hôn, có phải hơi quá đáng không?”

Bà nội Lận nhìn anh một cái, sau đó nói: “Không phải là Huyền Huyền sao?”

Huyền Huyền? Lận Viễn Thao kinh ngạc nói: “Con nói lúc nào là muốn kết hôn với cô ấy? Hai người giúp con sắp xếp người chính là cô ấy sao?”

“Đương nhiên, không phải tình cảm của hai người rất tốt sao? Huyền Huyền thừa nhận là cô ấy thích con, các con cũng nhanh kết hôn đi.” Mẹ Lận đã nghe bà nội nói, bà đã nói rồi mà, hai đứa nhỏ này đúng là có thể mà.

“Ai nói chúng con có tình cảm với nhau?” Lận Viễn Thao không nghĩ ra Mâu Khởi Huyền là một tên tiểu nhân gian trá, không ngờ lại chạy tới nói với mọi người chuyện cô thích anh, bây giờ còn gây ra chuyện kết hôn này nữa.

“Hai đứa lớn lên cùng nhau, hơn nữa cô ấy còn thích con nữa mà.” Chẳng lẽ cái này không tính là có tình cảm sao.

“Cần bản như vậy không tính, cho dù cô ấy thích con, cũng không thể như thế này mà kết hôn, con lại không thích cô ấy.” Lận Viễn Thao sắp phát điên, muốn anh cưới bạn tốt của mình, không thể tưởng tượng nổi mấy người này nghĩ gì.

Bà nội Lận lại nói: “Hai đứa biết nhau lâu như vậy, nhất định là có tình cảm, bà không tin cháu không thích cô ấy, chẳng qua cháu không phát hiện ra thôi.”

“Bà nội, làm sao con có thể kết hôn với bạn tốt của mình?” Anh tức giận giậm chân, Mâu Khởi Huyền biết người lớn trong nhà thúc giục mình, còn nói với mọi người là cô thích mình, có phải là để anh cưới cô đúng không, trước kia anh không phát hiện ra cô là loại người đó.

“Vì sao lại không thể? Sau khi kết hôn hai đứa sẽ không còn là bạn tốt, mà là vợ chồng.”

Bà nội Lận không biết làm như vậy có gì sai trái không, mặc dù là tiền trăm hậu tấu, nhưng nếu anh không lo liệu hôn nhân của mình, vậy để bà giúp đỡ thì tốt rồi, ban đầu Mâu Khởi Huyền và anh qua lại thì tốt rồi, như vậy chẳng lẽ không thể trở thành vợ chồng sao?

“Con không đồng ý, con sẽ không cưới cô ấy.” Anh không thể chấp nhận sự sắp xếp như thế, Mâu Khởi Huyền biết rõ anh rất ghét bị ép buộc, vậy mà cô còn làm như vậy.

Mẹ Lận thấy bà nội Lận có vẻ tức giận, “Con trai, con nên đồng ý đi, con cùng với Huyền Huyền như vậy rất tốt, hơn nữa Huyền Huyền cũng thích con, nên nghe theo sự sắp xếp của bà nội đi.”

“Không được!” Muốn anh cưới Huyền Huyền, thật sự việc này rất kì quặc, anh không đồng ý.

“Lận Viễn Thao, không phải bà muốn hỏi xem cháu có đồng ý hay không, bà là muốn hỏi ý kiến cháu về buổi hôn lễ, bà và Mâu gia đã bàn chuyện hôn sự, Mâu gia cũng đã đồng ý rồi, chuyện này cũng quyết định rồi, mặc kệ hai đứa có phản đối như thế nào cũng không có tác dụng.” Bà nội Lận đứng dậy, dùng thái độ rất kiên quyết để nói với anh.

“Bà nội...” Thật sự anh không thể đồng ý chuyện này, sau khi kết hôn, anh và Mâu Khởi Huyền sẽ không còn là bạn tốt, trước khi kết hôn họ rất thoải mái, sau khi kết hôn thì không thể, cho nên anh tình nguyện cả đời làm bạn với Mâu Khởi Huyền.

“Nếu cháu nói không được, bà sẽ hủy hoại công ty mà cháu lén lút thành lập bên ngoài.” Bà nội Lận không phải không biết chuyện của anh, chẳng qua là bà mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng anh phải nghe theo lệnh của bà.

Cái gì? Bà nội biết anh ở bên ngoài thành lập công ty? Anh không dùng tên của mình, sao bà có thể điều tra được? Lận Viễn Thao ngây ngẩn cả người,

“Chỉ cần cháu ngoan ngoãn cưới Huyền Huyền, cháu muốn bên ngoài thành lập bao nhiêu công ty, bà cũng mặc kệ,” Bà nội Lận nói xong liền trở về phòng.

Mẹ Lận đương nhiên cũng biết chuyện này, “Viễn Thao, bà nội cũng là vì tốt cho con, con và Huyền Huyền sống chung đã lâu như vậy, cũng biết cô ấy là người thế nào, kết hôn với cô ấy có gì không tốt.”

“Nhưng mà mẹ...” Anh nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không hợp lý, cho dù cô là một người bạn tốt, nhưng chuyện này cô cũng không thể là người vợ trong lòng của anh, tuyệt đối không được như vậy.

“Mẹ đứng về phía bà nội, cho nên mặc kệ con kháng nghị như thế nào cũng không có hiệu quả, chuẩn bị hôn lễ cho thật tốt đi.” Bà ngắt lời của anh, lập trường của bà rất kiên định, cho nên không có ý định nghe anh cãi lại.

Mãi đến khi Mâu Khởi Huyền cùng cha mẹ bàn bạc khi nào thì đi thử áo cưới thì cô mới biết được mình phải lập gia đình, mà còn gả cho Lận Viễn Thao.

“Mọi người quyết định khi nào vậy? Vì sao không hỏi qua con?” Cô rất tức giận, vốn chỉ là chuyện tình cảm giữa hai người, bây giờ lại biến thành chuyện của cả hai gia đình.

“Là Vân Di mở lời, cha cũng không biết tại sao lại như thế này, chẳng qua Vân Di cũng đã nói, hai đứa kết hôn cũng không sao, dù sao cũng đã biết nhau nhiều năm như vậy.” Cha Mâu nhìn báo nói.

Vân Di trong lời của cha Mâu chính là bà nội Lận, nhất định ngày đó bà nội Lận nghe được cô nói thích Lận Viễn Thao, nên đã sắp xếp như vậy, Lận Viễn Thao có tức giận hay không? Bởi vì cô không cần thận nói sai, hại anh nhất định phải lấy cô.

“Vậy Viễn Thao nói thế nào?”

“Không biết, chúng ta chưa gặp mặt nó để bàn qua chuyện này, theo lý thuyết Vân Di nói nó sẽ không phản kháng, có thể cùng Lận gia kết thông gia thật sự không tệ đó!” Mẹ Mâu vẻ mặt rất vui mừng, vốn đang nghĩ đến nha đầu kia hai mươi lăm tuổi cũng không có bạn trai, nhất định là khó gả đi, không nghĩ tới vài năm gần đây lại có vẻ thân quen với Lận Viễn Thao một chút, ngược lại phải gả cho anh.

Mau Khởi Huyền cảm thấy sự việc nhất định không phải đơn giản như vậy, nhất định bà nội Lận có kế hoạch làm tổn thương tới anh, mặc dù mình rất muốn ở cùng một chỗ với anh, thậm chí cũng rất muốn kết hôn với anh, nhưng mà bọn họ căn bản là không thể, chủ yếu là anh không thích cô, làm sao có thể kết hôn với cô?

“Con đi ra ngoài một chút.” Cô vội vàng ra khỏi cửa, cô muốn đi tìm bà nội Lận, nói rõ ràng chuyện này, cô không ngờ anh không nghĩ inh mà đem gả cho anh.

Mâu Khởi Huyền chạy tới tập đoàn Lận thị, nhưng mới biết bà nội Lận vừa mới ra ngoài, cô đành phải đi tìm Lận Viễn Thao, hi vọng anh có thể nói chuyện với bà nội Lận.

Một bước đi vào phòng làm việc của Lận Viễn Thao, sắc mặt anh không tốt, “Cô đến đây làm gì?”

Trong lòng Mau Khởi Huyền run lên, đây không phải bộ dạng của anh trước đây, anh chưa bao giờ đối xử với cô như vậy.

Tâm trạng Lận Viễn Thao vốn không được tốt, không cách nào chú tâm làm việc được, hiện tại đáng lo nhất là Mâu Khởi Huyền vậy nên càng không cần làm việc.

Bình thường mình đối xử với cô rất tốt, chăm sóc cô như chăm sóc em gái, không thể ngờ vào lúc này cô lại xấp bắt, khiến bà nội muốn anh cưới cô, cô biến thành người như vậy từ khi nào vậy?

“Anh đang tức giận sao?” Mâu Khởi Huyền tới gần bàn làm việc hỏi anh.

“Ai gặp phải chuyện này mà không tức giận? Cô thật là lợi hại, cũng may là không trắng trợn nhắc đến, bày tỏ một lần thì nhất định phải cưới được tôi sao? Không ngờ lại đi tố cáo với bà nội, bây giờ bà bắt tôi phải cưới cô, cô vui vẻ chứ?” Bây giờ trong lòng anh rất tức giận.

Anh đối xử với cô dịu dàng từ cái nhìn nhưng lại biến thành người thực hiện mưu kế của cô, cảm giác cô không còn là cô mà mình biết trước đây.

“Em không có, lúc ấy em chỉ buột miệng nói mà thôi, hơn nữa không phải là do anh ép sao?” Cho tới bây giờ Mâu Khởi Huyền và Lận Viễn Thao chưa hề cãi nhau.

Mặc dù Mâu Khởi Huyền đã sớm biết bọn họ có lẽ không thể là bạn tốt, nhưng nếu mình cố gắng xoay chuyển trong lời nói, có lẽ là vẫn có thể, không nghĩ tới bây giờ lại biến thành thế này.

“Là lỗi của tôi sao? Nếu không phải vì một câu thích của cô thì sẽ không biến thành như vậy phải không?”

Mâu Khởi Huyền cảm thấy kinh ngạc, không ngờ anh đang trách mình vì đã thổ lộ tình cảm với anh, “Em thích anh thì có gì sai sao?”

Đúng vậy, sai ở chỗ là do cô đem chuyện đó nói ra, làm cho bây giờ bọn họ không còn là bạn bè, còn bị ép trở thành vợ chồng.

“Huyền Huyền, lúc tôi tránh mặt cô, chính là không muốn khiến ối quan hệ của chúng ta trở nên kỳ lạ, tôi chỉ xem cô là bạn bè, một câu thích của cô hại tôi không biết làm sao để đối mặt với cô, hành động sau đó của cô lại khiến tôi rất tức giận, cô không cảm thấy như vậy rất quá lắm hay sao? Chúng ta chỉ là bạn bè thôi.” Lận Viễn Thao muốn phủi sạch quan hệ của bọn họ, cảm giác thế nào cũng không rõ. Mâu Khởi Huyền đau lòng nhìn anh, “Em không biết bà nội sẽ làm như vậy.”

Về mặt của anh khiến cô cảm thấy mình sắp mất đi tất cả, nhưng vào giây phút này cô lại không cảm thấy hối hận, nếu như mình không đem câu thích kia nói ra, thì sẽ không biết mình ở trong mắt anh vốn chỉ là bạn bè.

“Làm sao cô có thể không biết? Cô cũng biết rõ ràng là bà nội đang ép cưới, chỉ thiếu điều là chưa tìm được một người phụ nữ mà thôi, cô tự động chạy đến tìm tôi, cô còn nói không biết?” Lần đầu tiên Lận Viễn Thao và Mâu Khởi Huyền cãi nhau, bọn họ biết nhau nhiều năm như vậy cũng vì tính tình hòa nhã, chỉ vì chuyện này mà cãi nhau.

Mâu Khởi Huyền bắt lực nói, “Anh sẽ lấy em sao?”

Lận Viễn Thao cảm thấy kinh ngạc, về mặt bây giờ của cô giống như rất khổ sở, lời nói vừa rồi của anh đã xúc phạm tới cô sao? Cho dù bây giờ trông cô rất khổ sở, anh cũng không thể cưới cô, dù sao bọn họ cũng là bạn bè, “Không cưới!”

Bởi vì phản ứng cùng với lời nói của anh đã kích trái tim Mâu Khởi Huyền, mình yêu người đàn ông này lâu như vậy, không ngờ cho tới bây giờ cũng không chịu cưới cô.

“Coi như anh không muốn kết hôn, bà nội cũng đã lên tiếng, cho dù anh không muốn cũng phải đồng ý, anh phải cưới em.” Cô cũng rất bướng bỉnh, khi anh nói ra những lời tổn thương cô thì cô càng muốn ở bên cạnh anh.

Mâu Khởi Huyền cố nén nước mắt xoay người rời đi, những lời đã nói ra cô sẽ không hối hận, nếu bà nội Lận muốn họ kết hôn, vậy thì kết hôn là được, cho dù hiện tại anh không yêu cô, nhưng ít nhất trên danh nghĩa cô cũng sẽ là Lận phu nhân.

Lận Viễn Thao kinh ngạc nhìn bóng lưng Mâu Khởi Huyền, cô cứ như vậy thích anh sao? Biết rõ ràng anh không thích, cô vẫn muốn gả, chẳng lẽ cô không biết làm như vậy sẽ khiến hai người khổ sở sao?

2. Chương 2

Hôn lễ theo dự tính của bà nội Lận vẫn diễn ra bình thường, cũng từ ngày đó, bọn họ chính thức trở thành vợ chồng.

Thực sự Lận Viễn Thao vẫn không đầu lại bà nội Lận, không thể không cưới Mâu Khởi Huyền, mặc dù Mâu Khởi Huyền đồng ý gả cho anh, nhưng trong suốt buổi hôn lễ cũng không cười, trong lòng cô vẫn còn buồn bực.

Tuần trăng mật du lịch ở Thái Lan, hôn lễ trôi qua hai người bọn họ liền chạy tới sân bay lên máy bay.

Mâu Khởi Huyền nghĩ rằng sau khi kết hôn, Lận Viễn Thao sẽ khuất phục, sẽ thay đổi cách nhìn và thái độ đối với cô, nhưng cho đến khi bọn họ đến khách sạn ở Thái Lan, mới phát hiện ra là bọn họ ở hai phòng khác nhau, vào thời điểm này cô mới hiểu được, hóa ra bọn họ vẫn không được xem là vợ chồng chính thức, hơn nữa cũng không thể trở lại như ngày trước.

Sáng ngày thứ hai, Mâu Khởi Huyền đứng trước cửa phòng Lận Viễn Thao, cô có nên tìm anh để cùng đi ra ngoài chơi không? Nhưng anh vẫn đang giận cô, tìm anh thì có ích gì? Cuối cùng cô quyết định ra ngoài chơi một mình.

Cô không biết mình muốn đi chơi ở đâu, ở khách sạn tiện tay cầm một tấm bản đồ du lịch, theo chỉ dẫn của bản đồ đi du ngoạn.

Mâu Khởi Huyền đi đến một cái cầu ở phía trên, nhìn cái cầu phía dưới và phong cảnh chung quanh, cô cảm thấy thật sự rất đẹp, trước kia, cô đã từng đến Thái Lan một lần cùng với cha, nhưng lúc đó cô còn

rất nhỏ, căn bản là không thể hiểu thế nào là thưởng thức cảnh đẹp, nhưng bây giờ lại khác, thu hết phong cảnh đẹp để vào mắt, nếu có thêm một người đi cùng cô thưởng thức cảnh đẹp thì tốt biết mấy.

Cầm máy chụp ảnh trong tay, Mâu Khởi Huyền muốn chụp tất cả những phong cảnh đẹp để đó, nhưng cô còn chưa có chạm vào nút bấm, thì phía sau cánh cửa đã có một âm thanh vang lên.

Cô quay đầu lại nhìn, là một người đàn ông tay cầm máy chụp hình nhìn cô cười, nhưng anh ta đi lên phía trước cô chủ động nói chuyện, dùng tiếng Anh vô cùng chuẩn xác hỏi cô.

“Tiểu thư, thật xin lỗi, bởi vì cô thật sự quá đẹp, xinh đẹp như vậy cùng với phong cảnh ở đây thật là phù hợp, cô không ngại khi tôi vừa chụp hình cô chứ?”

Cô mỉm cười với anh, chỉ là chụp một tấm hình mà thôi, sẽ không sao, cô liền tỏ vẻ là mình không ngại.

“Không biết cô có thể làm người mẫu cho tôi được không?” Anh đột nhiên đưa ra yêu cầu này.

Nghe thấy đề nghị Mâu Khởi Huyền rất kinh ngạc, theo phản xạ nói một câu tiếng Trung, “Cái gì?”

“Cô biết nói tiếng Trung? Vậy thì càng tốt, tôi là một nhiếp ảnh gia, tôi muốn được chụp hình cô, bởi vì cô cho tôi cảm giác rất đúng.” Anh lập tức đưa ra danh thiếp của mình để chứng minh.

Cô nhận lấy rồi nhìn, hình như là thật, Liên Bang, tên có chút buồn cười.

“Anh có thể cho tôi xem máy chụp hình không?” Cô muốn nhìn xem tấm hình anh vừa chụp cô, chỉ có như vậy, cô mới biết là anh có nói thật hay không?

Liên Bang lập tức đưa máy chụp hình cho cô xem, anh cảm thấy cô rất có khí chất, hơn nữa lại rất quyến rũ.

Mâu Khởi Huyền nhìn tấm hình anh chụp, chỉ có bóng lưng mà thôi, nhưng lại chụp hình cô với phong cảnh này rất hợp, rất có nghệ thuật, thật sự anh rất lợi hại. Cô lại xem những tấm hình khác mà anh chụp, thật sự rất đẹp, mỗi một tấm hình đều chụp rất đẹp, bố cục rất bài bản.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, “Làm sao mà anh lợi hại thế? Anh chụp ảnh này rất đẹp đó!”

Bỗng nhiên Liên Bang có chút xấu hổ, “Không có, những điều này là do may mắn mà học được, bề ngoài của cô rất xinh đẹp, hơn nữa phong cảnh vốn đã đẹp, mới được như thế này.”

Mâu Khởi Huyền không tin, việc này phải rất vất vả mới học được, nhìn lại chính mình trong máy chụp hình, căn bản không phải cái gì cũng được.

“Vì sao anh lại muốn chụp hình tôi?” Cô có chút khó hiểu hỏi.

Trên mặt Liên Bang liền hiện ra nụ cười ngọt ngào, “Tôi cũng không biết, vừa nhìn thấy cô, tôi nghĩ đã muốn chụp.”

Như vậy được coi là giải thích sao? Được rồi, nghệ thuật gia rất coi trọng cảm giác.

“Vậy được rồi, tôi đồng ý làm người mẫu cho anh, nhưng anh phải dẫn tôi đi tham quan phong cảnh ở Thái Lan.” Hiện giờ cô đang lo không ai đưa cô đi cả.

“Không thành vấn đề, đây không phải lần đầu tiên tôi đến Thái Lan, những cảnh đẹp ở đây tôi đều biết tương đối.” Liên Bang rất thích cố gắng sức lực vì phụ nữ đẹp, dù sao cảm giác về cô rất tốt.

Hai người cùng nhau đi tham quan.

Sau khi ăn tối, Liên Bang đưa Mâu Khởi Huyền trở về khách sạn, đứng ở cửa khách sạn.

“Ngày mai chúng ta sẽ đi chùa, không biết cô có thích hay không?” Trải qua một ngày đi chung, Liên Bang phát hiện Mâu Khởi Huyền là một người rất dễ gần, có vẻ cô có hứng thú học chụp hình, có lẽ như vậy khiến hai người gần nhau hơn một chút.

Lần đầu tiên anh thấy cô, thì phát hiện ra hình như mình bị cô hấp dẫn, vì thế mới có thể đưa máy lên chụp bóng lưng của cô, nụ cười của cô rất thu hút, tất cả biểu cảm của cô rất thu hút ánh mắt của anh, anh cảm giác hình như mình thích cô, cô là một người phụ nữ khiến người khác phải mê đắm.

Nghe được lời mời của Liên Bang, Mâu Khởi Huyền rất thích thú, nhưng đột nhiên cô nghĩ đến Lận Viễn Thao, ngày mai anh sẽ đi cùng cô sao?

“Việc này...” Cô có chút do dự.

“Mâu Khởi Huyền, cà ngày nay cô đi đâu?” Lận Viễn Thao đến bên cạnh chất vấn cô.

“Viễn Thao?” Cô giật mình, làm sao mà anh lại đột nhiên xuất hiện?

Lận Viễn Thao liếc mắt nhìn người đàn ông trước mặt, anh ta là ai? Hôm nay Mâu Khởi Huyền cùng anh ta đi ra ngoài sao? Cô gái này, buổi sáng ra khỏi cửa cũng không chào anh một tiếng, khiến anh ngu ngốc đi tìm cô, bực mình hơn là cô không mang theo điện thoại, không quen thuộc nơi này, chẳng lẽ cô không biết là rất nguy hiểm sao?

Bây giờ cô dám cùng người đàn ông khác xuất hiện trước mặt anh, chẳng lẽ cô không biết mình là người đã có chồng sao?

“Vị này là...” Liên Bang nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện mặc dù nổi trận lôi đình, nhưng bộ dạng rất khẩn trương.

Mâu Khởi Huyền nghe Liên Bang hỏi, nhất thời không biết phải giải thích như thế nào, nói là vợ chồng, Lận Viễn Thao sẽ tức giận chứ?

“Bạn của tôi, Lận Viễn Thao.” Cô thản nhiên nói.

Lận Viễn Thao nhíu mày, rõ ràng bọn họ đã kết hôn, cô còn giới thiệu với người khác họ là bạn bè sao?

Còn tưởng rằng Mâu Khởi Huyền một mình đến Thái Lan, thì ra là đã có người đi cùng cô, hơn nữa lại là đàn ông, thật sự họ chỉ là bạn bè thôi sao? Mặc dù đang miên man suy nghĩ, nhưng vẫn mỉm cười vươn tay, “Xin chào, tôi là Liên Bang.”

Lận Viễn Thao mặc dù có chút bất mãn, nhưng vẫn cùng Liên Bang bắt tay.

“Vậy ngày mai cô muốn đi chỗ nào?” Liên Bang hỏi Mâu Khởi Huyền.

Mâu Khởi Huyền liếc nhìn Lận Viễn Thao một cái, mà Lận Viễn Thao cũng nhìn cô.

“Anh muốn hẹn cô ấy đi đâu, đi làm cái gì?” Lận Viễn Thao bất mãn nói, trước đây chưa từng thấy cô trêu hoa ghẹo nguyệt, không ngờ vừa mới ra khỏi cửa liền đem về một con ong mật.

“Không có, tôi thấy hôm nay cô ấy cũng là một người đi tham quan, nếu muốn nghỉ cô là người trong lời nói, vậy tôi có thể đưa cô ấy đi.” Trên mặt Liên Bang hiện lên ba vạch đen, thật ra thì anh cũng không có ý gì khác.

Lận Viễn Thao có thái độ quan tâm tới Mâu Khởi Huyền, dù nói thế nào Liên Bang cũng là người bạn cô mới quen, làm sao mà Lận Viễn Thao có thể nói chen vào nói chuyện vậy?

“Được, nếu như ngày mai anh muốn đi chùa, tôi sẽ đi cùng anh.” Cô đồng ý.

Lận Viễn Thao nhìn chằm chằm Mâu Khởi Huyền, cô dám đồng ý, vậy mình làm thế nào? Đây là tuần trăng mật du lịch của bọn họ, cô muốn đi chơi một mình sao?

Mâu Khởi Huyền phát hiện ra Lận Viễn Thao không vui, nhưng mà rất kì lạ, anh không muốn đi cùng cô, làm sao mà anh phải tức giận? Cô đã cố gắng hết sức không trêu chọc anh.

Liên Bang vui mừng nói là sáng mai sẽ đến đón Mâu Khởi Huyền đi.

Lận Viễn Thao không thể nghe được nữa, tức giận trở về phòng, cô cứ yên tâm mà đi theo một người đàn ông xa lạ như vậy sao? Chẳng lẽ cô không biết ở Thái Lan có rất nhiều người xuống tóc sao? Bây giờ là thế nào, lúc trước không phải chính cô nói thích anh sao, muốn gả cho anh, bây giờ lại hối hận sao?

Lận Viễn Thao càng nghĩ càng tức giận, cái gì mà tuần trăng mật du lịch, căn bản là chỉ có một người đi du lịch, khiến anh buổi sáng còn lo lắng như vậy, bây giờ mới phát hiện ra chính mình khản trương, cô đã có người chăm sóc.

Đi tới đi lui, đột nhiên Lận Viễn Thao dừng lại, tại sao bỗng nhiên mình lại quan tâm đến Mâu Khởi Huyền như vậy chứ? Mình và Mâu Khởi Huyền rõ ràng chỉ là bạn bè, thì tại sao bây giờ hai người lại kết hôn.

Đột nhiên anh cảm thấy cô cùng chán nản, Mâu Khởi Huyền – cô gái này muốn anh tức điên mà.

Qua hai ba ngày, Lận Viễn Thao từ trong phòng khách sạn đi ra, nhưng mỗi lần nhìn đến phòng Mâu Khởi Huyền đóng chặt cửa thì tâm tình của anh sẽ trở nên rất tệ, sáng sớm cô đã ra khỏi cửa rồi sao? Cô dám bỏ rơi chồng mình, rồi một mình ra ngoài chơi mấy ngày liền, cô thật là anh lại gặp phải người vợ không làm tròn trách nhiệm.

Thời gian bọn họ ở Thái Lan không còn nhiều, ngày kia sẽ rời khỏi đây, nhưng người phụ nữ này từ đầu đến cuối đều không định cùng anh đi chơi, đến lúc trở về thì nói thế nào với bà nội? Nói là mỗi người bọn họ đều đi chơi một mình ở Thái Lan sao?

Lận Viễn Thao tức giận đi tới cửa khách sạn, lúc này anh nhìn thấy Mâu Khởi Huyền mới vừa đi ra, cô còn ở đây? Anh tưởng rằng cô đã đi từ sớm rồi chứ.

Chẳng biết tại sao, Lận Viễn Thao quyết định đi theo sau, anh nghĩ là cô đi tìm Liên Bang, bởi vì mấy ngày này hai người bọn họ không muốn ở cùng một chỗ với nhau, khiến anh vô cùng chán nản.

Mâu Khởi Huyền không biết Lận Viễn Thao đi theo sau, trước đó cô đã hỏi Liên Bang, biết ở Thái Lan có chợ ở đường ray xe lửa rất đặc biệt ở mấy con phố bên kia, cho nên anh muốn đi xem chợ một chút.

Cô nhìn phong cảnh hai bên đường, cầm máy chụp hình chụp không ngừng, đem những kỷ xảo Liên Bang đã dạy làm theo.

Tốn một ít thời gian để đi đến chợ đường sắt, Mâu Khởi Huyền phát hiện ở chợ này bán rất nhiều vật đặc biệt, ánh mắt cô lập tức bị hấp dẫn.

Lận Viễn Thao cảm thấy rất kỳ quái, tại sao Mâu Khởi Huyền lại tới nơi này? Nơi này hình như không có gì đặc biệt.

Mâu Khởi Huyền đợi rất lâu mà không thấy xe lửa đi qua, không thể cùng dân bản xứ nói chuyện, cô chỉ có thể rảnh rỗi đi tới đi lui trên đường ray, nhìn xung quanh.

Lận Viễn Thao sợ bị cô phát hiện nên không dám đến quá gần, chỉ đứng cách cô trong vòng năm mét.

Anh nhìn thời gian, rốt cuộc là cô muốn ở đây đến bao giờ? Chẳng lẽ cô ở đây đợi Liên Bang.

Một lúc sau, Lận Viễn Thao phát hiện bọn người xung quanh bắt đầu thu dọn lều bạt, hình như là xe lửa sắp đến.

Anh nhìn về phía Mâu Khởi Huyền, cô định quay về bên trong tiểu điểm, nhưng mà một người đàn ông từ một bên xông tới đụng phải cô, đẩy cô về phía trước đường ray xe lửa.

Lận Viễn Thao khản trương xông về phía trước, một tay kéo lấy cô vào trong ngực của mình, ngay lúc đó xe lửa phía sau người cô chạy qua.

Thật sự Mâu Khởi Huyền vừa bị dọa chết, trong nháy mắt cô bị đẩy ra ngoài, cô còn tưởng rằng mình sẽ chết chắc, nghĩ là mình sẽ không được gặp Lận Viễn Thao nữa rồi, nhưng một giây tiếp theo không thể ngờ anh lại xuất hiện, thậm chí còn ôm cô vào trong ngực, cứu cô thoát chết.

Lận Viễn Thao ôm chặt cô, nhìn xe lửa trước mắt vừa đi qua, thật sự vừa rồi được một phen toát hết cả mồ hôi lạnh, nếu anh không kịp thời, thì cô xong đời.

Xe lửa đã đi qua, xung quanh vang lên tiếng hoan hô, chúc mừng Mâu Khởi Huyền vừa thoát chết.

Lận Viễn Thao nhìn cô, nhíu mày, “Chẳng lẽ cô không biết nơi này là nguy hiểm nhất ở chợ sao? Rõ ràng biết xe lửa tới, tại sao không chạy nhanh lên? Còn để cho người khác đụng vào cô.”

Mâu Khởi Huyền nhất thời chưa nghe rõ Lận Viễn Thao nói gì, ngẩng đầu nhìn về phía anh, hỏi: “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

“Bây giờ là lúc để hỏi cái này sao?” Anh nhìn vào ánh mắt của cô, phát hiện ra trong ánh mắt của cô vừa sợ hãi vừa vui mừng, tại sao lại vui mừng? Cô cảm thấy chuyện vừa rồi rất vui, hay là nhìn thấy anh cảm thấy rất vui?

“Tôi tò mò thôi.” Trong lòng cô rất kinh ngạc mà cũng rất hiếu kỳ, bởi vì rõ ràng người đàn ông này còn đang tức giận, đột nhiên xuất hiện cứu cô.

Lận Viễn Thao lườm cô một cái, “Cô có sao không?”

Mâu Khởi Huyền ngẩn người, “Không có việc gì.”

“Làm sao mà một mình cô đi đến đây? Liên Bang đâu? Không phải mấy ngày nay cô và anh ta đều đi cùng nhau sao?” Khuôn mặt của Lận Viễn Thao lộ vẻ không vui, dù xem thường việc hiện tại cô là vợ của anh, thì cô cũng là bạn của anh, cũng không thể hoàn toàn phủ sạch quan hệ.

Thật ra Mâu Khởi Huyền chỉ ra ngoài chơi cùng với Liên Bang có hai ngày mà thôi, sau đó cô chỉ ra ngoài chơi một mình, chẳng qua Lận Viễn Thao không biết mà thôi.

Anh nói xong Mâu Khởi Huyền cúi đầu nhìn, nhận ra mình vẫn ở trong ngực anh, bất giác đỏ mặt.

Lận Viễn Thao cũng nhận ra, vội vàng buông cô ra.

“Nếu không có chuyện gì thì đi đi.” Anh có chút xấu hổ nói.

Cô chỉ có thể đi theo sau anh, nếu là trước kia, bọn họ có thể sánh vai đi cùng nhau, nhưng sau khi hai người kết hôn cứ có cảm giác cái gì cũng không giống.

“Hôm nay em dự định đi đến những đâu?” Thật ra thì chỉ là một câu hỏi thăm mà thôi, nhưng bởi vì Lận Viễn Thao vẫn còn giận Mâu Khởi Huyền, khiến cho giọng nói trở nên kì lạ.

“Có phải anh muốn đi cùng với em đúng không?” Mâu Khởi Huyền cảm thấy có chút hưng phấn, anh định đi ra ngoài chơi cùng cô sao?

Lận Viễn Thao trả lời: “Không muốn, anh rất mệt, anh muốn đi ăn cơm.”

Mâu Khởi Huyền cảm thấy rất thất vọng, bởi vì bọn họ không còn cách nào để trở lại mối quan hệ như lúc trước.

Lận Viễn Thao đi về phía bên trái, nhưng Mâu Khởi Huyền vẫn đứng nguyên tại chỗ, anh quay đầu lại nói: “Em không muốn ăn cơm sao? Hay là em muốn quay lại để cho xe lửa đụng em?”

Mâu Khởi Huyền cảm giác sớm muộn gì mình cũng sẽ bị Lận Viễn Thao làm cho tức điên, lúc nào thì anh sẽ trở về là anh của trước kia?

Tuần trăng mật du lịch kết thúc, Lận Viễn Thao và Mâu Khởi Huyền hai người phải sống cùng nhau, hơn nữa còn bị bà nội Lận và mẹ Lận đến theo dõi.

Mâu Khởi Huyền nhìn cái giường lớn thuộc về Lận Viễn Thao, bắt đầu từ hôm nay cô phải ngủ trên chiếc giường này rồi, nhưng không phải vì thế mà cô cảm thấy vui vẻ, cô rất hiểu Lận Viễn Thao, anh không thích là không thích, cho dù ép buộc anh cũng vô ích, cho nên dù bà nội Lận bắt anh đồng ý, anh vẫn là bằng mặt không bằng lòng.

Một tuần trăng mật kia, bọn họ chỉ có hai ngày là ở cùng nhau, nhưng trong khoảng thời gian này hai người gần như không nói gì, cũng không biết nên nói cái gì, trở nên vô cùng xa lạ, đây là do ban đầu cô mở lời thổ lộ, khiến cho hai người không thể không lâm vào tình thế khó xử.

Lận Viễn Thao đi vào phòng thì nhìn thấy Mâu Khởi Huyền đang ngẩn người nhìn giường lớn, trong ánh mắt lộ vẻ đau khổ, anh lập tức đi thẳng tới tủ quần áo lấy quần áo ngủ để đi tắm, quyết định không nhìn Mâu Khởi Huyền.

Sau khi tắm rửa xong Lận Viễn Thao đi ra ngoài, Mâu Khởi Huyền nhìn anh đi ra ngoài, “Anh đi đâu?”

“Tôi đi đến thư phòng ngủ.”

Mâu Khởi Huyền đứng lên, “Tại sao? Đây là phòng anh mà.”

“Nhưng mà cô ở trong này, tôi không thích ngủ cùng người khác.” Ý tứ của anh rất rõ ràng, mặc dù anh biết nói như vậy sẽ làm tổn thương cô.

Đúng là cô bị tổn thương, cô biết anh không thích cô, nhưng anh cũng không cần nói quá đáng như vậy chứ?

“Lận Viễn Thao, cho dù anh không thích em, nhưng bây giờ em là vợ của anh, vợ chồng ở cùng phòng là chuyện bình thường.”

Anh cau mày, “Nhưng mà tôi không muốn cô là vợ của tôi, cũng giống như ở trước mặt Liên Bang cô không thừa nhận chúng ta là vợ chồng, chúng ta cũng chỉ dừng lại ở mức bạn bè, tôi không thể thừa nhận cô là vợ của tôi.”

Mâu Khởi Huyền sững người, lúc ấy cô nói như vậy chính là lo ngại đến anh, có trời mới biết cô rất muốn đường đường chính chính nói cho người khác biết, mình là vợ của Lận Viễn Thao.

“Nhưng mà chúng ta đã kết hôn rồi.” Lời nói của cô có chút nghẹn ngào, chẳng lẽ anh không thể vì hôn nhân của hai người mà dùng cách khác để đối đãi với cô sao? Một chút cô cũng không thích anh xa lạ như bây giờ, lúc này sao với lúc bọn họ mới biết nhau còn xa lạ hơn.

“Còn có thể ly hôn.”

“Bà nội sẽ không cho phép.” Hô hấp của cô trở nên nhanh hơn, anh nhất định phải đối xử với cô như vậy sao?

“Tôi nói cũng vô dụng, nhưng cô có thể, trong khoảng thời gian này cô hẳn là cũng cảm nhận được, tôi đối xử với cô không tốt một chút nào, cho dù ngẫu nhiên đối xử tốt với cô, đó cũng là vì cô từng là bạn của tôi, giữa chúng ta không có tình yêu, hôn nhân như vậy không tiến xa được, thay vì không có cách để bù đắp mọi chuyện, thay vì hối hận không bằng đem tất cả những chuyện trước mắt giải quyết đi.” Lận Viễn Thao cảm giác giống như cô sắp sụp đổ.

Về mặt Mâu Khởi Huyền cứng đờ, “Anh muốn em nói ly hôn.”

“Đúng vậy, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể lấy lại quan hệ trước kia.”

Anh thật độc ác, anh muốn cô cắt đứt tình cảm của mình? Chẳng lẽ anh không thể yêu cô một chút sao? Cô yêu anh như vậy, nhưng trong lời nói của anh lại không đáng một xu.

“Anh biết rõ em có tình cảm với anh, anh còn muốn em làm như vậy?”

“Nhưng thật sự tôi không yêu cô.” Lận Viễn Thao lựa chọn coi thường tình cảm của cô, tình cảm của cô anh không phải anh có thể chấp nhận, căn bản anh không thể đáp lại tình cảm này, nếu đã như vậy, tốt hơn hết là làm cho cô nhanh chóng từ bỏ.

Mâu Khởi Huyền đau lòng nhìn anh, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt, cho dù nghe bao nhiêu lần những lời này vẫn sẽ không chai sạn, có lẽ là vẫn đau như nhau.

“Em sẽ không ly hôn.” Mâu Khởi Huyền nói ra những lời này, đi vào trong phòng tắm.

Lận Viễn Thao không hiểu tại sao cô lại bướng bỉnh như vậy, nếu không phải cô yêu mình, mà là người khác, hẳn là cô sẽ rất hạnh phúc, nhưng cô lại nghe theo sắp xếp của bà nội, khiến hai người bọn họ rất không vui.

Anh cũng không biết làm như thế nào để đối mặt với cuộc hôn nhân này, mới có thể dứt khoát chạy đến ngủ ở thư phòng, anh cần phải nghĩ cách để cô ly hôn với mình, như vậy bọn họ ở chung sẽ không xấu hổ nữa.

Trong đầu anh vẫn còn quan quần lời cô nói lúc này, cô sẽ không ly hôn.....Vậy nếu như cô không yêu, thất vọng về anh? Như vậy sẽ ly hôn thôi.

Trốn ở trong phòng tắm, Mâu Khởi Huyền không biết Lận Viễn Thao nghĩ gì, chỉ biết là mình không nên khóc trước mặt anh, cho nên trốn vào phòng tắm, cô hiểu là tình cảm của mình sẽ không được đáp lại, nhưng cô không có cách nào để từ bỏ cái tình cảm này, cô đã yêu rất năm, làm sao có thể dối lòng? Vì sao yêu anh lại khó khăn như vậy?

Buổi tối, cửa hàng bán hoa đã đóng cửa, Tiểu Lâm đang làm công việc dọn dẹp, bình thường Mâu Khởi Huyền sẽ không ở lại cửa hàng đợi muộn như thế này lại còn ngồi trong cửa hàng ngắm người.

Tiểu Lâm khó hiểu nhìn Mâu Khởi Huyền, “Chị Huyền, gần đây chị làm sao thế? Trễ như vậy còn chưa về nhà.”

Là cô không dám về nhà, lần đầu tiên Mâu Khởi Huyền có ý nghĩ như vậy, nếu phải về nhà để nhìn gương mặt lạnh lùng của Lận Viễn Thao, không bằng mình ở đây ngắm người nhìn hoa.

“Không có việc gì, đi chơi một thời gian ngắn chị cảm thấy, Tiểu Lâm ngày càng trẻ ra.” Mâu Khởi Huyền vui vẻ nói.

Tiểu Lâm cười ha ha không ngừng, “Chớ có nói đùa, chị Huyền, chị đã kết hôn, nên về về nhà chăm sóc chồng, để sớm sinh được một đứa bé chứ!”

Đứa bé? Điều này đôi với cô là hi vọng xa vời.

“Cho dù đã kết hôn, nhưng vẫn sống cuộc như trước kia.”

“Thật sao? Vậy sao vào chủ nhật không thấy anh ấy đến tìm chị? Lúc trước em chỉ nghĩ hai người là bạn bè, kết quả là, không thể ngờ hai người lại kết hôn, em đã nói rồi, làm gì có người đàn ông chủ nhật nào cũng đến tìm bạn?” Tiểu Lâm cảm thấy hai người bọn họ rất hạnh phúc.

Ngực Mâu Khởi Huyền nhất thời co rút đau đớn, “Nếu như có thể lựa chọn, chị thà rằng đợi từng anh ấy đến vào mỗi chủ nhật, không hi vọng bọn chị trở thành như bây giờ.” Nhưng bây giờ nói gì cũng vô ích, đã không còn cách nào để như trước.

Tiểu Lâm không hiểu chuyện gì đang xảy ra với Mâu Khởi Huyền, không phải là được gặp một người chồng tốt sao, làm sao mà vẫn không vui?

“Em về đi, còn lại để chị dọn dẹp là được.” Mâu Khởi Huyền dặn dò cô ấy.

Hiếm khi Tiểu Lâm được tan ca sớm, lập tức chạy mất không thấy bóng người.

Mâu Khởi Huyền dọn dẹp xong liền kéo cửa sắt của cửa hàng xuống, bởi vì đã trễ nên rất khó gọi taxi, cô tính đi bộ một đoạn, nhưng vừa mới tới chỗ rẽ, đã có một chiếc xe thể thao màu trắng dừng bên cạnh.

“Huyền Huyền, tại sao mà em đi về một mình?” Người đàn ông ngồi trong xe kéo cửa kính xuống hỏi cô.

“Anh Tiếp?” Kiều Tiếp là bạn thời trung học của Lận Viễn Thao, cũng vì vậy mà trở thành bạn tốt của cô.

“Lên xe đi, anh đưa em về.” Kiều Tiếp ra hiệu cho cô lên xe.

Mâu Khởi Huyền không từ chối, thay vì đi về một mình buồn chán, không bằng nói chuyện phiếm cùng với Kiều Tiếp.

Sau khi lên xe Kiều Tiếp nổ máy xe, liếc mắt nhìn Mâu Khởi Huyền ngồi bên cạnh sau đó hỏi: “Ồ Lận gia, cuộc sống rất khó khăn sao? Tại sao sắc mặt có vẻ không tốt.”

Mâu Khởi Huyền cười khổ, “Anh thấy sắc mặt của em không tốt, vậy mà anh ấy lại không thèm đếm xỉa đến.”

“Thao ư?” Kiều Tiếp cười, “Vậy thì anh ta thật là quá đáng.”

Mâu Khởi Huyền nhìn ra ngoài cửa sổ, “Anh ấy đã nói với anh, anh ấy không muốn kết hôn với em.”

“Có nói.” Kiều Tiếp cảm thấy được giọng điệu thương cảm của cô, “Thật sự thì hai người kết hôn, anh và An không cảm thấy bất ngờ, chỉ là thời gian so với dự đoán là hơi sớm.”

Thịnh An là bột người bạn khác của bạn họ, đó là một cô gái có tâm tư kín đáo, đối với người nào cũng đều rất cẩn thận.

“Tại sao?”

“Tội anh đã sớm nhận thấy em thích Thao, nhưng rõ ràng người trong cuộc lại không nhận ra.” Anh biết là do Thịnh An nói với mình, khi đó bọn anh vừa mới quen biết Mâu Khởi Huyền, từ lúc đó đến bây giờ cũng đã rất lâu, có thể tình cảm của cô đã rất sâu đậm.

Tâm tình của Mâu Khởi Huyền càng thêm chua xót, “Thật sao? Tại sao anh ấy lại ngốc như vậy, cũng không phát hiện ra.”

“Tuy vậy, em cũng bức hôn được à.” Kiều Tiệp cảm thấy cô rất cam đảm, rõ ràng biết Lận Viễn Thao là ranh giới cuối cùng, vậy mà cô còn dám dấn lên.

“Em không có bức hôn.” Cô nhìn về phía Kiều Tiệp, “Anh ấy đã nói với anh những gì?”

“Nó nói em bày tỏ với nó, nhưng không thành công sau đó bỏ chạy đi tố cáo, khiến nó nhất định phải cưới em.” Nhưng mà cách giải quyết này rất phiền diện, có lẽ nên nghe người trong cuộc nói xem, như vậy mới có thể biết có thể biết được sự thật.

Mâu Khởi Huyền cười lạnh, “Anh cảm thấy như vậy sao?”

“Sự thật là như thế nào?”

“Thật ra sau khi bày tỏ, em rất hối hận, em vẫn muốn làm bạn với anh ấy, cho nên em mới đi tìm anh ấy, muốn nói cho anh ấy biết là lúc đó em chỉ nói vớ vẩn thôi, bởi vì anh ấy muốn hỏi tới cùng, cho nên em mới lừa anh ấy, nhưng anh ấy nhìn thấy em thì quay người đi, khiến em rất tức giận mà cũng rất đau lòng, lúc ấy bà nội hỏi em, em cảm thấy rất oan ức, không cẩn thận đã nói ra, sau đó em tìm bà nội để nói đây không phải là sự thật, nhưng bà không nghe, nên mới xảy ra những chuyện như thế này.”

Kiều Tiệp gật đầu, thì ra là như vậy.

“Em biết không cẩn thận nói ra là lỗi của em, nhưng em yêu anh ấy là thật, tại sao anh ấy không thể chấp nhận sự thật trước mắt?” Mâu Khởi Huyền vẫn luôn xem Kiều Tiệp là anh trai, luôn nói tất cả những cảm nhận trong lòng, mà không dám nói với người khác.

“Nó nói cái gì làm tổn thương đến em?” Kiều Tiệp lo Lận Viễn Thao nói lung tung sau này sẽ hối hận.

“Sauk hi kết hôn bọn em rất ít khi nói chuyện.” Mâu Khởi Huyền có chút bất đắc dĩ nói.

“Huyền Huyền, hẳn là em cũng biết tính tình của Thao, nó vốn không phải như vậy, là vì....” Nhất thời Kiều Tiệp không biết nên nói như thế nào, nói đến một nửa lại thôi không nói.

Mâu Khởi Huyền hiểu, “Em biết, anh ấy cho rằng tất cả đều là lỗi của em.”

“Nhưng mà chuyện này cũng không phải lỗi của em, chỉ là em muốn được nó yêu thôi, em nghĩ như vậy là đúng, thế nên em tiếp tục làm như vậy, cố gắng để được nó yêu.”

“Nhưng anh ấy nói là sẽ không yêu em.” Không ngờ Mâu Khởi Huyền cảm thấy khó chịu, lời nói của Lận Viễn Thao lại mang theo sát thương, mà lòng của cô yếu ớt như vậy sẽ không chịu nổi, làm sao có thể không bị tổn thương?

“Nó là đàn ông, đàn ông không thể chấp nhận phụ nữ hơn mình, huống chi thật sự nó không ghét em, chính là nhất thời không thể chấp nhận mà thôi, sau này nó yêu hay không còn phải xem em cố gắng hay không.” Kiều Tiệp hiểu rõ trình độ của Lận Viễn Thao có thể hơn Mâu Khởi Huyền một ít, chuyện này liên quan đến chuyện của đàn ông, anh là hiểu rõ nhất.

Mâu Khởi Huyền trở nên hoang mang, thật sự vẫn nên kiên trì tiếp tục sao? Thật sự Lận Viễn Thao sẽ yêu mình sao?

Chẳng qua Kiều Tiệp nói như vậy để cô mạnh mẽ hơn, cô vẫn nên kiên trì theo đuổi thứ mình muốn.

“Đến nơi rồi.” Kiều Tiệp nhắc nhở Mâu Khởi Huyền.

Cô xuống xe sau đó nói với Kiều Tiệp: “Anh Tiệp, cảm ơn anh.”

Kiều Tiệp nhìn cô cười, “Hai người đều là bạn của anh, nói thật anh không biết nên giúp ai, nhưng trong chuyện này anh đứng về phía em.”

Mâu Khởi Huyền cười khỏ, không là là mình và Lận Viễn Thao đang đánh giặc, Kiều Tiệp nói giống như là rất nghiêm trọng.

“Được rồi, em hiểu, dù sao, đêm nay cũng cảm ơn anh.”

“Vào nhà đi, nghỉ ngơi thật tốt, không cần suy nghĩ nhiều như vậy.” Kiều Tiệp nói xong liền nổ máy đi luôn.

Lần đầu tiên Mâu Khởi Huyền cảm thấy mình gả vào Lận gia là đúng, bởi vì cô rất khao khao được Lận Viễn Thao yêu.

3. Chương 3

Biết được hôm nay Lận Viễn Thao sẽ về nhà ăn cơm, Mâu Khởi Huyền vội vàng xuống bếp giúp mẹ Lận.

“Huyền Huyền, trong khoảng thời gian này Lận Viễn Thao đối xử với con thế nào? Nó không tức giận chứ?”

Ngay từ đầu thì bà đã nhận ra hai người này không hợp nhau, trở về sau tuần trăng mật du lịch, con trai lại đến ngủ ở thư phòng, bà chỉ biết giữa hai người chưa giải quyết xong mâu thuẫn, không thể tiếp tục như vậy.

Mâu Khởi Huyền tươi cười, “Không có gì đâu, chúng con rất tốt.”

“Đừng gạt mẹ, không phải Viễn Thao dọn sang thư phòng sao?”

Mâu Khởi Huyền im lặng, chuyện này hoàn toàn không thể phản bác.

“Mẹ nghĩ hai con chỉ là to tiếng với nhau, sẽ nhanh làm hòa, lúc trước mọi người vì muốn tốt cho hai đứa, nghĩ thấy hai đứa sống chung cũng không tệ, kết hôn cũng rất bình thường, không ngờ đối với cuộc hôn nhân này nó lại chán ghét đến thế...” Mẹ Lận nhận thấy mình nói sai, “Mẹ xin lỗi.”

“Không sao, con biết, mẹ và bà nội cũng chỉ muốn tốt cho con.” Mâu Khởi Huyền cúi đầu cắt thức ăn nói.

“Nhưng mà hai đứa như vậy cũng không được, khi nào thì mới ẹ một đứa cháu đây?” Mẹ Lận đã sớm muốn bồng cháu, nhưng mà hai đứa nó không hòa thuận, làm sao có cháu cho bà bồng.

Mâu Khởi Huyền hiểu ý của người lớn, nhưng mà hai người họ không có chút tiến triển nào, cô cũng không còn cách nào.

“Xem ra cần tìm cách để cho nó trở về phòng ngủ mới được, cà ngày ngủ ở thư phòng, nếu như bị bà nội phát hiện thì tiêu đời.” Mẹ Lận cũng bắt đầu lo lắng bà nội Lận sẽ tức giận.

“Ta đã nghe hết rồi.” Lời nói của bà nội Lận vang lên từ phía sau, hù dọa hai người.

“Bà nội.”

“Viễn Thao vẫn ngủ ở thư phòng, không chịu trở về phòng ngủ sao?” Bà nội Lận hỏi Mâu Khởi Huyền.

Mâu Khởi Huyền và mẹ Lận cùng đưa mắt nhìn nhau, biết chắc lần này thê thảm rồi, mà cô cũng không tiện nói ra, như vậy sẽ làm liên lụy tới Lận Viễn Thao.

“Mấy đứa không nói cũng chẳng sao, ta sẽ tự mình đi hỏi nó.” Bà nội Lận nổi giận đùng đùng, rõ ràng tất cả đều sắp xếp thay Lận Viễn Thao, không thể ngờ anh không biết điều, còn dám chống lại.

Lúc ăn tối, mẹ Lận và Mâu Khởi Huyền thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn nhau, cũng không dám nói chuyện, trong lòng đều muốn biết xem bà nội Lận sẽ nói gì.

Lận Viễn Thao im lặng ăn cơm, nhưng anh cũng nhận thấy mẹ và Mâu Khởi Huyền không bình thường, nhưng mà hai người không nói gì, anh cũng không dám hỏi.

“Viễn Thao, đêm nay không được ngủ ở thư phòng nữa, trở về phòng ngủ cho ta.” Bà nội Lận nói.

Thiếu chút nữa Lận Viễn Thao phun hết cơm trong miệng ra, làm sao mà bà nội biết được chuyện này? Bà nội và mẹ đều ngủ ở dưới lầu, chỉ có hai người họ ngủ trên lầu mà thôi.

Anh nhìn về phía Mâu Khởi Huyền, quả nhiên thấy cô chột dạ cúi đầu, không ngờ cô có thể nói chuyện này cho bà nội biết, khiến bà nội bắt anh trở về phòng.

“Cháu không muốn, cháu còn rất nhiều việc phải làm.” Lận Viễn Thao tức giận nói với bà nội Lận.

Bà nội Lận chậm rãi nói: “Việc ở công ty mới, bà sẽ giúp cháu một tay.”

Mâu Khởi Huyền đồng tình nhìn Lận Viễn Thao, không phải cô và mẹ cố ý.

“Bà nội, đây là chuyện giữa chúng cháu, cũng không cần bà can thiệp.” Lận Viễn Thao đặt đũa xuống, nhanh chóng nói.

“Bà cũng không muốn can thiệp, nếu cháu nói chuyện thẳng thắn, bà sẽ không can thiệp, nhưng bây giờ cháu đã kết hôn được một thời gian ngắn, vẫn không trở về phòng là có ý gì? Cháu và Huyền Huyền là vợ chồng, chẳng lẽ cháu không thể đứng trên lập trường của Huyền Huyền mà suy nghĩ lại sao?” Bà nội Lận tức giận nói.

Vì sao muốn anh đứng trên lập trường của Mâu Khởi Huyền mà suy nghĩ? Mặc kệ mình có sai hay không, hẳn là cô biết không nên gả cho anh.

“Cháu không muốn biết cô ấy nghĩ như thế nào, bây giờ cháu chỉ nghĩ là không muốn trở về phòng nhìn mặt cô ấy.”

Mâu Khởi Huyền thu hồi lại ánh mắt đồng tình của mình, có thể trong lòng anh nghĩ như vậy, vẫn không muốn nhìn mặt cô, cũng không quan tâm đến suy nghĩ của cô.

Bà nội Lận giận dữ, “Lận Viễn Thao, ta nuôi cháu bao nhiêu năm là dạy cháu những thứ này sao? Cháu là một người đàn ông, cưới vợ về thì phải có trách nhiệm.”

“Nhưng không phải là cháu muốn cưới cô ấy, là bà ép cháu cưới.”

Mẹ Lận nhìn Mâu Khởi Huyền, phát hiện vẻ mặt của cô rất khổ sở, muốn nhắc con trai mình không nên nói nữa, nhưng căn bản là anh không có nhìn thấy ám chỉ của bà.

Trong lòng Mâu Khởi Huyền muốn chết lặng, như vậy sẽ không để ý đến những lời nói của anh, nhưng cô không làm được, cô vẫn cảm thấy đau lòng, cô đặt đũa xuống, “Con ăn no rồi, mọi người từ từ ăn.”

Bởi vì cô đột nhiên đứng lên, khiến cho bà nội Lận và Lận Viễn Thao đang cãi nhau cũng dừng lại.

Mâu Khởi Huyền không chú ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trở về phòng mình.

Lận Viễn Thao nhìn bóng lưng của cô, lời nói của anh làm tổn thương cô sao? Nếu biết anh sẽ làm tổn thương cô, vì sao cô còn muốn ở lại?

“Con xem con đã làm được chuyện tốt gì rồi, con không thấy sắc mặt của Mâu Khởi Huyền rất khó chịu sao? Không ngờ con còn nói như vậy, con còn muốn cô ấy đau lòng sao?” Mẹ Lận không chịu nổi trách móc anh.

Lận Viễn Thao biết Mâu Khởi Huyền rất đau lòng, thế nhưng cũng là do cô tự tìm đến.

Bà nội Lận bực mình nói: “Đêm nay cháu trở về phòng ngủ cho bà, thư phòng bà đã khóa lại rồi, cháu muốn ngủ thì cạy cửa ra.”

Cả nhà ai cũng đứng về phía Mâu Khởi Huyền, rõ ràng là do cô có dự định trước, tại sao bây giờ lại toàn bộ lỗi lại do anh?

Hôm nay, Lận Viễn Thao đi vào đại sảnh tập đoàn Trí Tuệ, hôm nay cùng với tổng giám đốc tập đoàn Trí Tuệ đàm phán chuyện làm ăn, gần đây vì kết hôn với Mâu Khởi Huyền, rất ít khi anh tự mình đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn.

Lúc này, đột nhiên Lận Viễn Thao nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Bạch Vi?”

Một người phụ nữ quay đầu lại khẽ híp mắt, sau đó mỉm cười, “Viễn Thao.”

“Thật sự là cậu, cậu trở về lúc nào vậy?” Anh và Bạch Vi là bạn thời trung học, từ khi tốt nghiệp trung học cũng gần mười năm chưa gặp cô.

Bạch Vi mỉm cười nói: “Trước khi trở về, ở Mỹ đợi lâu như vậy nên đã trở về.”

“Càng ngày càng trở nên xinh đẹp, thiếu chút nữa mình không nhận ra cậu.”

“Thôi đi, mình và cậu đều bằng tuổi nhau, mình lại sẽ nhanh già thôi.” Bạch Vi bất mãn nói, “Đúng rồi, cậu đến Trí Tuệ không phải là cần bàn chuyện làm ăn chứ?”

“Dĩ nhiên, nếu mình biết cậu đã trở về, mình sẽ đi theo bọn họ nói mình muốn bàn chuyện với cậu.” Bạch Vi là thiên kim của tập đoàn Trí Tuệ, và là bạn học cũ của anh, như vậy cuộc làm ăn này sẽ tương đối thuận lợi.

“Không có cách nào khác, mình chỉ là quản lý phòng kế hoạch, mình làm sao có thể cùng người như cậu ngồi ở công ty cao cấp nói chuyện làm ăn, chỉ là sau khi cuộc họp chấm dứt, có lẽ chúng ta nên uống tách cà phê chứ.” Bây giờ Bạch Vi cũng có việc muốn làm, không còn cách nào cùng anh nói chuyện.

Sau khi chấm dứt cuộc họp, Lận Viễn Thao liền ở tiệm cà phê bên cạnh chờ cô, tuy là Bạch Vi đến muộn, nhưng vẫn giống như trước đây, chỉ cần đến muộn sẽ có quà xin lỗi.

“Cậu vẫn giống như trước đây, không có chút thay đổi nào.”

Bạch Vi hy vọng anh nói bề ngoài của cô, “Ngược lại mình lại cảm thấy cậu thay đổi, có phải là sau khi kết hôn đã thay đổi chứ?”

Lận Viễn Thao sững sờ, “Cậu đã biết?”

“Dĩ nhiên, chuyện này ai mà không biết, Lận Mâu hai nhà hết hôn, cha mình cũng đến tham dự hôn lễ.” Bạch Vi cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao anh không vui vẻ giống như mới cưới vợ? Đáng lẽ ra bây giờ bọn họ là vợ chồng mới kết hôn mới đúng.

“Chuyện gì đã xảy ra? Bộ dạng bất đắc dĩ như vậy.” Bạch Vi hỏi anh.

“Đừng nói nữa, là mình bị ép cưới, cậu cảm thấy mình sẽ vui vẻ sao?” Đến bây giờ Lận Viễn Thao vẫn nghĩ là Mâu Khởi Huyền có tính toán với anh.

Bạch Vi suy nghĩ một chút cảm thấy không đúng, “Mọi người đều nói hai người đã ở cùng một chỗ nhiều năm rồi.”

“Tự mình là bạn bè đã rất nhiều năm rồi, nhưng cho đến bây giờ mình cũng không nghĩ là đột nhiên cô ấy lại đi nói với bà nội cô ấy yêu mình, sau đó liền bắt mình kết hôn với cô ấy.”

Rốt cuộc Bạch Vi đã hiểu nhưng có chút không rõ, tại sao Mâu Khởi Huyền phải làm như vậy?

“Cô ấy yêu cậu.”

“Đúng vậy, nhưng mà mình không yêu cô ấy, mình chỉ xem cô ấy là bạn bè mà thôi.” Đang nói đến đây, Lận Viễn Thao cảm thấy trong lòng hình như có điểm gì không đúng.

“Vậy chắc là trước khi kết hôn hai người đều rất tốt, bây giờ cũng đã kết hôn, còn có cách gì khác, chỉ có thể tiếp tục như vậy.” Bạch Vi cũng tỏ vẻ đồng tình.

Lận Viễn Thao cũng biết chuyện của mình rất rắc rối, muốn sắp xếp mà lại không biết nên bắt đầu từ đâu, muốn khiến cho Mâu Khởi Huyền buông tay nhưng lại không có cách.

Đột nhiên anh nhìn về phía Bạch Vi, “Cậu giúp mình một việc đi.”

“Việc gì?”

“Ở trước mặt cô ấy nói chúng ta yêu nhau, ép cô ấy ly hôn.” Thật sự Lận Viễn Thao không muốn làm tổn thương Mâu Khởi Huyền quá nặng, nhưng nếu chỉ có biện pháp này, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Bạch Vi ngạc nhiên, “Không thể nào, cậu muốn dùng cách này để làm tổn thương cô ấy?”

“Mình biết rất quá đáng, nhưng mà mình không yêu cô ấy, nếu tiếp tục như vậy mình và cô ấy đều sẽ đau khổ, nhân lúc tụi mình vừa kết hôn, đem chuyện này giải quyết nhanh một chút.”

“Không được, chuyện như vậy mình không thể làm.” Bạch Vi không đồng ý, cho dù như thế nào đó cũng là cuộc sống của Mâu Khởi Huyền.

“Vậy thử một chút xem, lần thứ nhất, nếu như cô ấy không nói gì vậy coi như xong, nếu có nói đến, mình và cô ấy sẽ nói chuyện.” Không thử một lần làm sao biết có thể khiến cô từ bỏ?

Bạch Vi cho rằng làm chuyện như vậy rất quá đáng, nhưng Lận Viễn Thao liên tục bảo đảm, chỉ là để cô giả làm tình nhân cũ.

Chả nhẽ anh không thương vợ mình chút nào sao? Anh không cảm thấy như vậy rất quá đáng sao?

Cuối cùng Bạch Vi vẫn đồng ý, cô muốn xem anh có hối hận khi làm những chuyện này hay không, hơn nữa cô cũng muốn xem kế sách ép hôn đó như thế nào.

Đã mấy ngày nay Mâu Khởi Huyền không nhìn thấy Lận Viễn Thao, bắt đầu từ ngày bà nội ra lệnh bắt anh phải trở về phòng ngủ, anh vốn không có về phòng ngủ, ngược lại chạy đến công ty ở, điều này khiến cho bà nội Lận rất tức giận, nhưng cũng hết cách với anh.

Bà nội Lận nói sẽ cố gắng tạo cơ hội cho hai người họ gặp mặt, nhưng cô cảm thấy bản thân mình đã không còn can đảm.

Nếu không phải hôm nay bà nội Lận tuyên bố, hai người bọn họ phải cùng nhau tham gia bữa tiệc của công ty đối tác, hai người họ nhất định sẽ không tham dự, chẳng qua cái việc “đi cùng nhau” này cũng không phải là đi cùng nhau.

Mâu Khởi Huyền ngồi xe vừa đến khách sạn, thì thấy Lận Viễn Thao đứng cạnh ở cửa, anh đã đến đây trước, âu phục phẳng phiu khiến anh rất đẹp trai, không biết anh có cảm thấy cô rất xinh đẹp hay không?

Đột nhiên Mâu Khởi Huyền cười nhạo bản thân mình, thật sự là tự mình đa tình.

Lận Viễn Thao tiến lên đìu cô xuống xe, lúc này mới nhìn thấy trên người cô là bộ lễ phục dạ hội màu đen xinh đẹp, cắt may rất vừa người làm lộ ra những đường cong trên cơ thể cô, phía trước lại rất thích hợp để lộ ra xương quai xanh, nhưng phía sau cũng như vậy, đem toàn bộ tấm lưng với da thịt trắng ngần lộ ra ngoài, mãi đến phần thắt lưng.

Là ai để cho cô mặc quần áo khiêu gợi như vậy? Cho dù bữa tiệc này rất quan trọng, cũng không nên mặc quần áo để lộ ra ngoài như vậy chứ.

Hai người im lặng đi vào phòng dự tiệc, nhưng mà suy nghĩ của hai người lại không giống nhau.

Lận Viễn Thao hận không thể tìm một chỗ để giấu Mâu Khởi Huyền đi, nhưng mà ở nơi này ai cũng rất quen biết hai nhà Lận Mâu, cho dù muốn giấu cũng không giấu được.

“Hi, Thao, Huyền Huyền.” Kiều Tiệp nhìn thấy hai người, lập tức đi đến chào hỏi.

“Anh Tiệp, An An.” Mâu Khởi Huyền đi đến trước mặt hai người mỉm cười.

Thịnh An muốn huýt sáo, “Đó, Huyền Huyền, có phải sau khi kết hôn sẽ trở nên gợi cảm một chút? Kết hôn trước em nhưng cho đến bây giờ chị nhà cũng không có mặc trang phục như vậy tham dự tiệc nha.”

Sắc mặt Lận Viễn Thao trở nên rất khó coi, thật đúng là, hôm nay cô bị thần kinh hay sao lại ăn mặc như vậy.

“Sau khi cưới là phải thay đội một chút, nhưng hôm nay không phải là ý của em, là mẹ muốn em mặc như vậy, thật ra em cũng cảm thấy rất xấu hổ.” Mâu Khởi Huyền và Lận Viễn Thao không có tỏ vẻ thân mật, thậm chí trong lúc đó hai người còn cách một đoạn ngắn, không phải là cô không có thói quen, mà cô nghĩ rằng hẳn là anh không muốn quá thân mật cùng với mình.

Thì ra là mẹ để cho cô ăn mặc như vậy, chẳng lẽ không biết tại bữa tiệc có rất nhiều người háo sắc? Sắc mặt Lận Viễn Thao càng trở nên khó coi.

“Chỉ là tối nay quả thực em rất đẹp, anh cũng nghĩ như thế, đẹp nhất.” Kiều Tiệp thấy sắc mặt Lận Viễn Thao, cố ý nói.

Mâu Khởi Huyền chỉ mỉm cười, không có trả lời lại.

“Chúng ta đi đến bên kia đi.” Lận Viễn Thao ý bảo mọi người đi đến bên cạnh, tốt nhất là dựa lưng vào tường, để cô dựa lưng về phía tường như vậy sẽ không ai thấy lưng trần của cô.

Ba nam một nữ này luôn là tiêu điểm của bữa tiệc, cho dù đi đến chỗ nào cũng sẽ khiến người khác chú ý.

“Huyền Huyền, sau khi kết hôn Thao có khi dễ em không? Nếu có thì em nói, bọn anh sẽ giúp em.” Thịnh An trêu chọc cô nói.

Mâu Khởi Huyền nhìn Lận Viễn Thao một chút, rất dễ nhận thấy anh không quan tâm những lời này, cầm ly rượu uống một hớp lớn.

“Em rất tốt, trước khi kết hôn Viễn Thao đối xử với em rất tốt, sau khi kết hôn cũng như vậy.” Tuy rằng cô biết Lận Viễn Thao đã nói tất cả cho Kiều Tiệp và Thịnh An biết, nhưng trước mặt bạn bè, ít nhất cô cũng giữ gìn chút thể diện.

Thịnh An mang theo anh mắt trách cứ liếc Lận Viễn Thao một cái, sau lại nhìn về phía Kiều Tiệp, việc nhà họ cũng không có cách xen vào, chỉ cần Lận Viễn Thao không quá đáng, bọn họ vẫn sẽ đứng giữa.

“Hi, ba người.” Một âm thanh lạnh lạnh vang lên từ phía sau.

Bọn họ nhìn về phía đó, đập vào mắt mọi người là một phụ nữ mặc lễ phục màu trắng.

“Bạch Vi, sao cậu lại tới đây?” Thịnh An phản ứng trước.

“Đúng vậy, không phải cậu đi Mỹ sao?” Kiều Tiệp cũng rất ngạc nhiên.

Bạch Vi cười ha ha nói: “Nước Mỹ cũng không phải nhà của mình, chẳng lẽ mình không thể trở về sao?”

Mâu Khởi Huyền không biết người phụ nữ này, nhưng cô có thể nhìn thấy rõ ràng cô ấy và mình không giống nhau, mặc lễ phục màu trắng, rất dễ thương nhưng lại không mất đi vẻ xinh đẹp, là một phụ nữ rất xinh đẹp.

Đột nhiên Mâu Khởi Huyền có một loại cảm giác bị hạ thấp, khí chất của cô căn bản là không thích hợp để mặc trên người loại lễ phục này, tuy rất quyến rũ nhưng cũng rất đột ngột.

“Vậy chắc là là cậu tiếp nhận công ty của cha?” Thịnh An nhớ rõ cha cô làm kinh doanh, chính là tập đoàn Trí Tuệ.

Bạch Vi gật đầu, “Đúng vậy, mình đã đến công ty làm, nhưng cũng chỉ là quản lý phòng kế hoạch.”

Bị lãng quên rất lâu, Mâu Khởi Huyền vẫn an phận đứng ở bên cạnh, cũng không có nói chuyện, mà người phát hiện là Bạch Vi, “Nghe nói Thao đã kết hôn, có phải vị này là bà xã cậu?”

Lận Viễn Thao không có trả lời.

“Xin chào.” Mâu Khởi Huyền chào hỏi.

“Huyền Huyền, Bạch Vi là bạn học trung học cùng với tụi anh, là hoa khôi của trường đó, nhưng sau khi tốt nghiệp cô ấy đi du học ở Mỹ, đã nhiều năm rồi không gặp.” Kiều Tiệp chủ động giới thiệu.

Mâu Khởi Huyền chỉ có thể mỉm cười, đối với một người hơn mình một cái đầu, chính mình cũng không biết phải làm như thế nào để đối đáp, nhưng mà cô càng để ý ánh mắt Lận Viễn Thao, anh vẫn nhìn người đó giống như một Thiên Sứ xinh đẹp – Bạch Vi.

Ở bên cạnh không có chuyện để nói, Mâu Khởi Huyền chỉ có thể lựa chọn rời đi, cô lấy lý do đi toilet, thực ra chỉ muốn để anh đi hóng mát một chút.

Ở hành lang dài đứng bên cửa sổ, ngắm sao ngoài cửa sổ, dù trong lòng có bao nhiêu phiền muộn cũng sẽ biến mất.

Cô nên thoải mái, thả lỏng tinh thần, trong bữa tiệc có nhiều phụ nữ như vậy, chính mình sao có thể khẳng định được Lận Viễn Thao nhìn ai, huống chi xuất phát từ sự lễ phép, cùng người khác nói chuyện nên nhìn vào đối phương, cho nên Lận Viễn Thao đối với Bạch Vi hẳn là không có ý nghĩ gì đặc biệt.

Mình đã rời đi rất lâu, cần phải trở lại, Mâu Khởi Huyền hít một hơi thật sâu, vừa muốn trở lại phòng tiệc ồn ào náo nhiệt.

Vừa đi tới khúc quanh, lại nghe được hai người nói chuyện.

“Thao, lâu như vậy không gặp, chẳng lẽ anh không nghĩ đến em sao?”

Tim Mâu Khởi Huyền run lên, cô hồi hộp bước về phía trước hai bước, nhìn thấy ở cách đó không xa là hai người đang ôm nhau, quay lưng về phía cô, bóng lưng đàn ông đó chính là bóng lưng của Lận Viễn Thao.

“Đương nhiên là nhớ, có lẽ khi đó anh phải cùng em đi Mỹ, thì anh không phải chờ lâu như vậy.” Lận Viễn Thao nói.

“Thật sao? Nhưng lúc em không có ở đây anh lại kết hôn với người khác, anh khẳng định trong lòng anh có em sao?” Bạch Vi hờn dỗi nói.

Mâu Khởi Huyền kinh ngạc đến mức sắp không nói ra lời, trời ạ, từ trước đến giờ Lận Viễn Thao không có nói anh thích Bạch Vi, lại càng không nói anh có qua lại với Bạch Vi, nhưng bây giờ nói như vậy chứng tỏ anh đã từng ở cùng một chỗ với Bạch Vi, hơn nữa bây giờ còn thích Bạch Vi.

“Đương nhiên là có em rồi, kết hôn là do bà nội ép anh, cho đến bây giờ cũng không nghĩ là sẽ kết hôn với cô ấy, vậy nên em yên tâm, anh sẽ nhanh chóng ly hôn.” Lận Viễn Thao không biết Mâu Khởi Huyền có nghe được hay không, nhưng vẫn nói ra những lời đã sớm chuẩn bị.

Ở bên này Bạch Vi lại tinh tường nhận thấy vẻ mặt thật sự của Lận Viễn Thao, vẻ mặt của anh thoát nhìn rất khó khăn, giống như đau lòng thay Mâu Khởi Huyền, cũng giống như áy náy vì mình đã làm tổn thương Mâu Khởi Huyền.

Nếu như vậy, tại sao anh cần phải làm như vậy?

Mâu Khởi Huyền lảo đảo lùi ra phía sau vài nước, sau đó chạy đi rất nhanh, cô không thể nghe cũng không thể tiếp tục nhìn, cô đau lòng quá, đau đến sắp chết, vì sao Lận Viễn Thao làm như vậy? Vì sao anh muốn làm tổn thương cô? Không đúng, chính là lỗi của cô, cô không biết anh đã có người trong lòng, không biết nguyên nhân anh vẫn chống lại bởi vì người phụ nữ đó.

Nhưng bây giờ phải làm sao? Cô không có cách nào buông tay, cô không thể buông anh ra, cô muốn ở cùng một chỗ với anh.

Mâu Khởi Huyền rời khỏi khách sạn từ một cái cửa khác, trên hành lang dài hai người nghe được tiếng bước chân liên tục không diễn kịch nữa, dừng lại đoạn đối thoại vừa rồi.

Lận Viễn Thao có chút lo lắng nhìn về phía Mâu Khởi Huyền vừa rời đi, cô sẽ không sao chứ?

Bạch Vi tức giận nhìn anh, “Cậu không đuổi theo sao?”

“Tại sao muốn mình đuổi theo?” Cái anh muốn là kết quả như vậy, muốn làm cho cô biết anh không yêu cô.

“Mình rất hối hận khi có thể đồng ý với cậu, rõ ràng cậu có tình cảm với cô ấy, cậu không biết mình rất quá đáng sao?” Bạch Vi không thể hiểu nổi anh đang suy nghĩ cái gì.

Có tình cảm với cô, làm sao có thể? Căn bản là mình không yêu cô.

“Cậu suy nghĩ nhiều quá, mình chỉ đứng ở góc độ là bạn bè để quan tâm cô ấy thôi, tuyệt đối không có tình cảm gì.” Lận Viễn Thao biện minh ỉn.

“Cậu khẳng định sao? Cậu dám thừa nhận vừa rồi cậu không có chút đau lòng? Lúc cô ấy chạy đi cậu không kích động sao?” Người đàn ông này cũng đã ba mươi tuổi, vậy mà còn không hiểu tình cảm là chuyện như thế nào.

Sắc mặt Lận Viễn Thao trở nên rất khó coi, anh muốn lớn tiếng nói không có, nhưng anh không thể phủ nhận vừa rồi anh có cảm giác như vậy, nhưng lại không thể tỏ vẻ là mình yêu Mâu Khởi Huyền.

“Đủ rồi, chuyện về sau mình sẽ tự xử lý.” Lận Viễn Thao thu hồi ánh mắt, trở về phòng dự tiệc cũng không quay đầu lại.

Tuy rằng Bạch Vi rất hối hận, nhưng nếu Lận Viễn Thao có thể phát hiện sự khác thường trong lòng mình, có lẽ anh sẽ hiểu được anh có tình cảm với Mâu Khởi Huyền, anh yêu cô, tại sao còn tìm mình để diễn kịch? Còn nói là Mâu Khởi Huyền ép anh, theo cô thấy, ép anh chính là anh không dám thừa nhận.

Lận Viễn Thao không đợi bữa tiệc kết thúc liền chạy về, về nhà mới phát hiện Mâu Khởi Huyền không có trở về, cô đi đến nơi nào? Không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ?

Anh vội vàng gọi cho cô, gọi vài cuộc nhưng cô đều không nghe, rốt cuộc cô ở chỗ nào vậy? Hôm nay cô mặc như vậy, mà bây giờ cũng đã trễ, cô không biết như vậy rất nguy hiểm sao?

Lận Viễn Thao căng thẳng chạy ra, lái xe đến những chỗ gần đó tìm, anh vội vàng tìm bọn Kiều Tiếp cầu cứu, nói là mình làm cho Mâu Khởi Huyền mất tích, Kiều Tiếp và Thịnh An rất tức giận, mắng anh là cầu huyết, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý giúp đỡ tìm cô.

Điện chuông gọi mấy chục cuộc điện thoại, Mâu Khởi Huyền mới nghe máy.

“Đồ ngốc, em đi đâu vậy?” Lận Viễn Thao hét to.

Ở bên kia điện thoại Mâu Khởi Huyền im lặng không trả lời.

“Nhanh nói cho anh biết, em đang ở đâu?”

Mâu Khởi Huyền nói cho anh biết địa điểm, anh liền vội vàng chạy đến.

Lúc Lận Viễn Thao đến, nhìn thấy Mâu Khởi Huyền ôm ngực ngồi trên ghế dài, ngẩng đầu nhìn lên trời, nhờ vào ngọn đèn đường, anh có thể thấy được vầng trán ưu sầu của cô.

“Em không biết là một mình chạy đến đây rất nguy hiểm sao? Mọi người tìm em lâu như vậy, làm sao em về mà không gọi điện cho anh?” Lận Viễn Thao đứng trước mặt bắt đầu trách mắng cô.

Trong ánh mắt Mâu Khởi Huyền mang theo đau khổ, mãi thật lâu mới nhìn về phía anh, cô vừa mới bắt taxi đến nơi này, đây là một trong ít những nơi có rất nhiều sao.

Cô ngồi ở đây suy nghĩ thật lâu, cô đã hiểu ra, Lận Viễn Thao đã có người trong lòng, hơn nữa còn xinh đẹp động lòng người – Bạch Vi, anh và mình còn có cả Bạch Vi đều có tình cảm thâm thiết, chẳng qua anh với mình chỉ là tình bạn, mà anh đối với Bạch Vi là tình yêu, cô rất hiểu rõ ràng mình đang trong tình thế không thuận lợi.

Nhưng cô suy nghĩ thật lâu mới phát hiện ra, mặc kệ anh có yêu cô không, cô đều muốn ở bên cạnh anh, cô yêu anh lâu như vậy, làm sao có thể để hôn nhân vừa mới bắt đầu được hai tháng liền kết thúc? Cô không cam lòng, cô thừa nhận là mình muốn nhiều hơn thế, cô suy nghĩ cho dù là anh không muốn nhưng cô phải lấy bằng được.

Lận Viễn Thao có chút lo lắng hình hình của cô, “Em không sao chứ?”

“Anh yêu Bạch Vi?” Mâu Khởi Huyền trực tiếp hỏi.

Không biết vì sao, Lận Viễn Thao lại không biết phải trả lời như thế nào, rõ ràng là một chữ cũng rất khó nói.

“Phải.”

Mâu Khởi Huyền nghĩ đến vẻ mặt lúng túng của anh vì đã bị cô phát hiện, “Tại sao anh không nói với bà nội sớm một chút, Nếu như nói, anh cũng không cần phải cưới tôi.” Ban đầu cô sẽ không nói cho anh biết chuyện mình yêu anh.

Lận Viễn Thao cảm giác cô đang run, chắc là do cô mặc phong phanh nên thấy lạnh, cho nên anh cởi áo vest, khoác lên người cô.

“Chúng ta về nhà đi.” Anh bước lên kéo tay cô, lại cảm thấy nhiệt độ cơ thể cô lạnh như băng.

Mâu Khởi Huyền cười lạnh, “Nhà? Đó là nhà sao? Đối với anh mà nói tôi không phải là người ngoài sao? Nếu như là người ngoài, đó làm sao có thể là nhà của tôi?”

Lận Viễn Thao nhìn vẻ mặt cô, lời nói đến khóe miệng cũng trở nên đau khổ, cho đến bây giờ anh cũng chưa thấy độ dạng này của Mâu Khởi Huyền, “Huyền Huyền....”

Mâu Khởi Huyền đứng lên đối diện với anh, cô đã suy nghĩ rất kỹ, có lẽ đây không phải là cuộc hôn nhân mà cô muốn, nhưng nếu như đã kết hôn, vậy thì nhất định phải kiên trì đi về phía trước, tuyệt đối cô sẽ không ly hôn.

“Viễn Thao, tôi biết anh ít nhất cũng đã mười mấy năm, nhưng bây giờ tôi mới biết tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy.”

Lận Viễn Thao nhìn ánh mắt đầy nước mắt của cô, xem ra thật sự cô rất đau khổ, thật sự anh đã làm tổn thương cô rất nặng, tại sao thấy cô khổ sở như vậy, trái tim của mình cũng co rút theo? Tại sao anh lại muốn ôm tất cả tổn thương đó thay cô?

Mâu Khởi Huyền hít sâu một hơi, kéo chặt áo khoác trên người, “Tôi vừa nghe được anh nói như vậy với Bạch Vi, về sau anh và Bạch Vi ở bên ngoài làm cái gì tôi cũng sẽ không quan tâm, tôi sẽ không ly hôn với anh.”

“Em....” Tại sao cũng đã khổ sở như vậy rồi mà cô còn không chịu buông tay? Lận Viễn Thao rất kinh ngạc nhìn cô.

“Anh nghĩ như thế nào tôi không quan tâm, anh muốn sống tôi như thế nào cũng được, nhưng chúng ta để kết hôn, tôi sẽ không để cuộc hôn nhân này kết thúc nhanh như vậy.” Mâu Khởi Huyền nói rõ.

Lận Viễn Thao vẫn nhìn cô.

“Tôi biết hai người chúng ta sẽ rất đau khổ, nhưng cho dù quan hệ của chúng ta, tạm thời đều có liên quan đến hai nhà Lận Mâu, con gái Mâu gia vừa mới gả đến Lận gia hai tháng liền ly hôn, đối với hai bên gia đình đều không tốt, cho nên tôi tuyệt đối sẽ không ly hôn.” Mâu Khởi Huyền đứng ở một góc độ khác suy nghĩ chuyện này, cũng hiểu được là không nên tùy tiện ly hôn, cho nên anh chỉ có thể kiên trì.

Cô nói xong tính xoay người rời đi, Lận Viễn Thao giữ chặt tay cô, “Là cái gì khiến em kiên trì như vậy? Chỉ vì quan hệ của gia tộc sao?”

Đương nhiên không phải bởi vì gia đình, gia đình chỉ là một trong những lý do cô lo lắng, trên thực tế là vì cô yêu anh.

Cô quay đầu lại liếc anh một cái thật sâu, “Anh còn không hiểu sao?”

Lận Viễn Thao cảm giác được ánh mắt của cô giống như biển lớn mênh mông nhưng thâm trầm, khiến anh một chút cũng không đoán ra được, nhưng anh vẫn hiểu một chút tâm tình của Mâu Khởi Huyền, có lẽ bởi vì cô thật sự yêu anh nên mới có thể kiên trì như vậy.

Mâu Khởi Huyền mệt mỏi, khóc thật lâu, ngồi thật lâu mà cũng suy nghĩ rất lâu, mặc kệ chuyện bây giờ có được giải quyết hay không, cô phải loại bỏ tất cả những suy nghĩ xấu, giống như Kiều Tiệp nói, cô nên làm chuyện mà mình cho là đúng.

4. Chương 4

Quan hệ của hai người đã tới mức thấp nhất, Lận Viễn Thao dường như cũng ý thức được mình hơi quá đáng, cho nên mỗi buổi tối đều trở về nhà, nhưng bởi vì hai người vẫn không vượt qua được sợi dây vô hình kia, cho nên anh vẫn ngủ ở trên sofa.

Mâu Khởi Huyền rất không thích tình trạng như vậy, tuy rằng đây chính là do cô lựa chọn, nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu, đặc biệt mỗi tối nhìn thấy bộ dạng anh nằm trên sofa, chẳng lẽ trong mắt anh cô không là gì sao? Rõ ràng là vợ chồng mà đụng vào cũng không có đụng vào.

Chuông điện thoại vang lên, cô không nhận ra đây số này, nhưng vẫn quyết định nghe máy.

“Huyền Huyền, tôi là Liên Bang.” Âm thanh từ đầu bên kia điện thoại vang lên.

Liên Bang? Người nhiếp ảnh gia quen biết ở Thái Lan?

“Xin chào, đã lâu không gặp.” Mâu Khởi Huyền lễ phép chào hỏi anh.

“Đúng là đã rất lâu, hiện tại tôi đang ở trong nước, cô có rảnh không? Có tiện ra ngoài gặp mặt không?”

Mâu Khởi Huyền nhìn thời gian, bây giờ mới là buổi chiều thôi, cô liền đồng ý gặp mặt.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, cô cảm thấy Liên Bang giống như một nam sinh dễ xấu hổ, rất rụt rờ nhưng cô cũng không phải là thích kiểu như thế này, cho nên vẫn cố gắng hết sức giữ khoảng cách với anh, tránh cho anh hiểu lầm, nhưng lần này mình đồng ý gặp mặt anh, coi như là bạn bè gặp mặt cũng không có gì.

Ở trong tiệm coffee, đã lâu Mâu Khởi Huyền không gặp Liêng Bang, không biết có phải lúc trước anh đi đến bờ biển hay không, mà trở nên ngăm đen khỏe mạnh hơn rất nhiều.

“Đã lâu không gặp, vẻ xinh đẹp của cô chỉ có tăng chứ không giảm.” Hanh đưa máy chụp ảnh lên nhân cơ hội chụp một tấm.

“Tuy rằng tôi đồng ý làm người mẫu cho anh nhưng là ở Thái Lan, không phải lúc nào cũng có thể.” Cô cười nhẹ ngấn ống kính của anh.

Liên Bang thấy cô đối với anh cũng không mất tự nhiên, an tâm.

“Thế nào, gần đây không có đi du lịch sao?” Anh hỏi cô.

Mâu Khởi Huyền cười mang theo một tia đau khổ, chuyện bây giờ mình còn xử lý không tốt, làm gì còn tâm tình mà đi du lịch.

“Không có thời gian, gần đây đang bận việc.” Tuy rằng chính cô cũng không biết là bận việc gì.

“Đúng rồi, lần trước chụp ảnh ở Thái Lan, tôi đã mang đến đây.” Liên Bang lấy từ trong ba lô một xấp ảnh cho cô. Mâu Khởi Huyền kinh ngạc nhìn ảnh chụp, thật sự anh chụp rất khá, thật là lợi hại.

“Rốt cuộc anh đã học chụp ảnh bao lâu rồi? Làm sao có thể chụp tốt như vậy? Không phải anh là nhiếp ảnh gia cấp quốc tế chứ?” Cô xem từng tấm ảnh chụp mình.

Liên Bang khẽ cười: “Làm sao có thể, tôi chỉ là nhiếp ảnh gia của một tòa soạn thôi, không có lợi hại như vậy đâu.”

Mâu Khởi Huyền không cho là như vậy, anh chụp rất tốt, thậm chí nhìn ảnh chụp có thể biết được cảm xúc của bản thân lúc đó, khi mà cô rất ưu sầu, cho dù qua loa nhưng vì phong cảnh đẹp mà lộ ra nụ cười, cũng sẽ vì chuyện tình với Lận Viễn Thao mà trở nên âm trầm.

“Nhưng không phải anh ngần ngại xa xôi chạy đến đây, để đưa ảnh chụp cho tôi xem chứ?” Xuất phát từ trực giác, Mâu Khởi Huyền cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy.

Liên Bang nhìn cô cười cười: “Đúng là có chuyện, bởi vì sắp đến đêm Thất Tịch, tòa soạn cho tôi đến đây để làm một chủ đề về Thất Tịch.”

“Hả? Hoàn thành rồi sao?”

Đối với cô mà nói dường như Thất Tịch là một ngày tết xa xôi, một ngày tết không có quan hệ gì với cô, chẳng qua có quan hệ với cửa hàng bán hoa của cô, ngày kia chính là ngày Thất Tịch, cho nên mấy ngày trước cửa hàng bán hoa đã bắt đầu lên mặt, chuẩn bị nhập hàng hóa về.

“Ừ, đã hoàn thành rồi, kế tiếp chính là một tuần lễ nghỉ ngơi.” Mặc dù Liên Bang tình cờ về nước công tác nên mới có thể tìm cô, nhưng chủ yếu bởi vì cô ở đây, cho nên anh mới có thể về nước công tác.

Mâu Khởi Huyền uống một ngụm café, “VẬY tiếp theo anh có dự định gì không? Nơi này là quê hương của anh, chung quy sẽ không để tôi dẫn đường chứ?”

“Không cần, chẳng qua là tôi muốn hẹn cô ra ngoài, tôi nghe nói có bữa tiệc vào đêm Thất Tịch, đến lúc đó bên bờ sông cũng sẽ có bắn pháo hoa, không biết cô có nể mặt cùng tôi đi xem không?” Liên Bang chân thành đưa ra lời mời.

Mâu Khởi Huyền hơi nhú mào, cùng Liên Bang đi chơi vào đêm Thất Tịch sao?

“Cô không cần hiểu lầm tôi, tôi không có ý gì khác, ý tôi muốn nói là đa số chỉ có tình nhân đi ngắm pháo hoa, một mình tôi đi thì cảm thấy rất khác thường, vậy nên muốn mời cô đi cùng, như vậy sẽ không còn khác thường như vậy.” Liên Bang biết cô không đồng ý, liền đổi cách nói khác.

Mâu Khởi Huyền không biết đến ngày đó Lận Viễn Thao có hẹn cô hay không....Trong đầu cô đột nhiên hiện ra hình ảnh Bạch Vi, đúng vậy, bên cạnh anh còn có Bạch Vi, làm sao có thể đến lượt cô chứ?

“Thật xin lỗi, có phải cô đã có hẹn cùng với bạn trai? Nếu như vậy thì coi như tôi chưa nói gì hết.” Không biết cô đã có bạn trai hay chưa?

“Không phải, tôi không có hẹn.” Mâu Khởi Huyền suy nghĩ một chút, ở nhà gần người nhìn bức tường, không bằng có bạn đi ra ngoài đêm Thất Tịch, tuy rằng hẹn với cô không phải là người đàn ông của cô.

“Được rồi, chẳng qua tôi phải xem việc ở cửa hàng bán hoa có gấp gáp hay không, không gấp gáp quá tôi sẽ đi cùng anh.”

Trong lòng Liên Bang reo hò một tiếng, thật tốt quá, cuối cùng cũng có thể hẹn cô ra ngoài.

Bất giác Mâu Khởi Huyền có chút phiền muộn, Thất Tịch vốn là ngày lễ của tình nhân, vậy mà lại đi chơi cùng với bạn bè, thật có chút đáng buồn.

Trong lúc Liên Bang đưa ra lời mời đi chơi buổi tối, Lận Viễn Thao xông vào nhà của Kiều Tiệp, không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Kiều Tiệp, trực tiếp đi đến trước quầy rượu đổ cả bình rượu lớn.

“Này, cậu làm gì đấy?” Kiều Tiệp đoạt lại rượu của anh, đây chính là rượu anh cất rất kỹ, anh ta không hỏi liền uống một hơi, có phải hơi quá đáng hay không.

“Gọi An An tới đây.” Lận Viễn Thao cảm thấy trong lòng rất buồn bực, không có cách nào nói ra, chỉ có thể bạn bè uống rượu.

Kiều Tiệp không biết anh bị làm sao, nhưng vẫn lập tức gọi Thịnh An đến đây.

Thịnh An chạy rất nhanh, khi nhìn thấy Lận Viễn Thao đã uống sạch một bình rượu anh cũng rất kinh ngạc.

“Cậu ta làm sao vậy?”

Kiều Tiệp nhún vai, làm sao anh biết được.

“Coi chừng cậu lại biến thành sâu rượu bây giờ?” Thịnh An đoạt lấy rượu trong tay anh, “Mình tưởng cậu cưới Huyền Huyền về thì cả ngày uống trà hoa, bình thường ở cùng một chỗ với bọn mình không nên uống rượu mới đúng.”

Anh nhớ lại mỗi lần bốn người bọn họ tụ họp lại nhất định sẽ không uống rượu, tất cả đều uống trà hoa của Mâu Khởi Huyền.

Bây giờ cô đã gả cho anh, cũng không tham gia tụ họp, đã hơn hai tháng anh không uống trà hoa.

“Tại sao không gọi cô ấy đến? Đột nhiên mình nhớ...uống trà hoa quá.” Kiều Tiệp đứng bên cạnh nói.

Lận Viễn Thao vừa nghe bọn họ nhắc đến Mâu Khởi Huyền, anh lại càng tức giận, “Đừng có nhắc đến cô ấy trước mặt tôi.”

Thịnh An và Kiều Tiệp liếc nhau, quả nhiên là bởi vì Mâu Khởi Huyền, tại sao người phụ nữ đó lại trêu chọc đến anh?

“Cô ấy làm sao?” Kiều Tiệp đến gần hỏi, muốn nghe xem anh có chuyện gì.

Ban ngày, trong một căn phòng trên lầu hai Lận Viễn Thao nói chuyện cùng với khách hàng, khi bọn họ nói chuyện xong từ trên lầu đi xuống, anh phát hiện Mâu Khởi Huyền cũng ở đó, nhưng lại vừa nói vừa cười cùng với Liên Bang, hai người họ còn xúm lại xem cái gì đó.

Chết tiệt, chẳng lẽ cô đã quên thân phận của mình sao? Cô là người đã có vợ có chồng, còn dám ở bên ngoài cùng người đàn ông khác thì thầm với nhau, nếu như bị người khác thấy được, bị phóng viên chụp ảnh, anh còn thể diện gì nữa? Càng nghĩ càng tức, trong khoảng thời gian này Mâu Khởi Huyền cứ bày ra bộ mặt hằm hằm với anh, vậy mà không ngờ cô lại cười với Liên Bang.

“Không có việc gì.” Anh không có ý định nói truyện xấu trong nhà cho hai người bạn xấu xa này, bọn họ đều đứng về phía Mâu Khởi Huyền, cho nên nói cũng không có tác dụng, chỉ cần họ ngoan ngoãn mời rượu mình là được.

Thịnh An tự rót ỉnh một ly rượu đỏ, tinh tế đánh giá.

“Mình dám cá, nhất định là Huyền Huyền đã làm chuyện gì, nếu không thì sao cậu có thể tức giận như vậy?”

“Thực ra mình cảm thấy Huyền Huyền không tệ, tại sao sau khi kết hôn hai người lại không thể tốt như trước khi kết hôn?” Kiều Tiệp tuy rằng biết rõ mọi chuyện, nhưng anh vẫn giả ngốc.

“Hai cậu biết rõ còn cố hỏi.” Lận Viễn Thao nóng nảy nói.

Kiều Tiệp khẽ cười, “Có người đang ở trong phúc mà không biết phúc, rõ ràng có người vợ tốt như vậy mà không biết quý trọng, cả ngày chỉ có nghĩ đến bản thân không yêu cô ấy, vậy cậu có nghĩ đến vợ cậu yêu cậu bao nhiêu không?”

“Đúng vậy nha, bạn bè chúng tôi đều biết, vì sao người trong cuộc không biết?” Thịnh An hòa theo lời nói của Kiều Tiệp.

“Được lắm, các cậu là bạn của mình hay của cô ấy vậy? Mình biết cô ấy yêu mình, nhưng không yêu là không yêu.” Hai người này là uống phải thuốc mê sao, cả ngày nói giúp cô.

“Cậu khẳng định sao? Nếu không yêu, vì sao bây giờ cậu tức giận?” Thịnh An nhìn anh cố ý muốn trốn tránh.

Chu dù bây giờ anh giận cô, cảm thấy cô ở ngoài tùy tiện cùng người đàn ông khác uống café là không đúng, nhưng không thể chứng minh anh yêu cô.

Giống như cô nói, anh phải chú ý đến danh dự của Mâu gia, cô cũng nên chú ý đến danh dự của Lận gia, anh tức giận cô đã làm như vậy.

Nhưng mà khi anh thấy cảnh tượng như vậy, anh không có dũng khí đi đến chia rẽ hai người bọn họ, để cho cô đứng bên cạnh mình.

Anh có thể cảm giác người đàn ông kia là thật lòng đối xử tốt với cô. Có thể hay không cô sẽ đem tình cảm chuyển dời đến Liên Bang?

Vừa nghĩ đến có thể cô sẽ thích Liên Bang, tâm tình Lận Viễn Thao lại càng không tốt, cho nên mới tức giận như vậy, anh lại đảo ly rượu lớn, uống hết một hớp.

Kiều Tiệp nhìn không nổi, “Thao, Huyền Huyền đối xử tốt với cậu như vậy chính cậu rất rõ ràng, có một lần ở trên đường mình gặp cô ấy, khi đưa cô ấy về, cô ấy nói với mình là cậu hiểu lầm cô, cô không cần

thận ở trước mặt bà nội lỡ miệng nói ra, nhưng cho đến bây giờ cũng không nghĩ đến là sẽ ép cưới, ngày đó cô ấy đi tìm cậu là muốn giải thích rằng đó là cô ấy nói dối, thật sự cô ấy không yêu cậu, muốn làm bạn với cậu.”

Lận Viễn Thao cảm thấy rất kinh ngạc khi nghe xong những lời này, nhất thời cảm thấy đau lòng, vì sao cô không nói sớm?

“Cô ấy thà che giấu việc cô ấy yêu cậu, là muốn ở bên cạnh làm bạn với cậu, cậu cảm thấy cô ấy yêu cậu là nông cạn sao? Mình và An An đã sớm nhận ra cô ấy yêu cậu, mình cho rằng tội mình không nói thì cậu cũng sẽ hiểu được, nghĩ tới có lẽ cậu đang trốn tránh, nhưng không ngờ từ đầu đến cuối cậu đều không hiểu.” Kiều Tiệp chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp nói.

Thật sự cô ấy yêu mình như vậy sao? Bản thân mình có cái gì đáng để cô yêu sao?

“Cô ấy là một cô gái tốt, nhưng cậu không hiểu cũng không biết quý trọng.” Thịnh An cũng chỉ trích anh: “Bực tức hôm đó khi không thấy cô ấy, cậu khấn nguyện như vậy, vì sao cậu lại không cảm thấy được lòng mình? Không phải lúc đó cậu cũng rất lo lắng sao?”

“Đó là bạn bè quan tâm nhau.” Khi nói ra những lời này chính Lận Viễn Thao cũng không tin được, ngày đó anh ở nơi khác hại cô, cho nên lúc đó anh thật sự sợ hãi, sợ cô chỉ vì màn kịch đó mà rời bỏ anh.

“Bạn bè, cậu khẳng định chứ? Thật sự cậu sẽ không yêu cô ấy sao?”

Kiều Tiệp cảm thấy bực mình, thật sự Lận Viễn Thao một chút cũng không hiểu lòng mình, “Nếu cậu cảm thấy đúng như vậy, tội mình không có cách nào ngăn cản, chỉ mong về sau cậu sẽ không hối hận.”

Lận Viễn Thao cảm thấy càng thêm phiền não, anh cũng không hiểu nổi lòng mình, trong năm năm qua, bọn họ từ chào hỏi rồi trở thành bạn tốt, trở nên như vậy rất tốt, trở nên càng thêm hiểu biết lẫn nhau, hiện tại anh cũng không hiểu, anh không hiểu tại sao cô lại cố chấp như vậy, lại càng không biết tại sao mình lại không tin tưởng.

Anh lại tiếp tục dồn sức uống rượu, uống hết ba bình rượu quý của Kiều Tiệp, anh mới lảo đảo rời đi.

“Cậu ta như vậy thì trở về thế nào?” Thịnh An và Kiều Tiệp đã sớm đến bên sofa ngồi uống trà, nhìn bộ dạng ma quỷ kia của Lận Viễn Thao đều cảm thấy đáng sợ.

“Hay là cậu đưa cậu ta về?” Kiều Tiệp ý bảo Thịnh An chở Lận Viễn Thao, dù sao anh ta cũng muốn về nhà.

Thịnh An có chút do dự, anh không bằng lòng, vừa nãy nói chuyện có chút tuyệt tình, hẳn là Lận Viễn Thao vẫn còn tức giận.

“Cậu liền đưa Huyền Huyền vào trong, mình dám đánh cược nhất định bây giờ bọn họ không có ngủ cùng giường, thừa dịp đêm nay để Huyền Huyền ra tựa trước thì sẽ chiếm được lợi thế.” Kiều Tiệp nói ra ý tưởng của mình.

“Cậu thật xấu xa.” Thịnh An chán ghét nói, “Nhưng mà mình thích ý tưởng này.”

Anh lập tức đi theo Lận Viễn Thao ra ngoài.

Mâu Khởi Huyền nằm trên giường không ngủ được lăn qua lăn lại, lời mời của Liên Bang vẫn lượn lơ trong đầu cô, rốt cuộc mình có nên hỏi trước một chút hay không.

Có sắp xếp gì thì Lận Viễn Thao mới đi? Đến lúc đó đột nhiên bà nội Lận đưa ra quyết định gì đó, mà đúng lúc cô cùng Liêng Bang ra ngoài thì làm sao bây giờ?

Cô nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, đã trễ thế này rồi mà Lận Viễn Thao vẫn chưa về? Bình thường trễ nhất cũng không qua mười hai giờ.

Đột nhiên cô nghe được tiếng động cơ xe, Lận Viễn Thao đã trở về.

Cô bắt đầu do dự không biết có nên nói với anh hay không, nhưng suy nghĩ một chút rồi quên đi, đã trễ như thế này, để ngày mai rồi nói.

Mâu Khởi Huyền vừa định giả bộ ngủ, lại nghe thấy tiếng đập cửa, vì sao anh không tự mình đi vào?

Cô vội vàng đi mở cửa, lại phát hiện có hai người đứng ở cửa, Lận Viễn Thao dựa vào người Thịnh An.

“Anh ấy làm sao vậy?” Vừa hỏi xong Mâu Khởi Huyền đã nghe đến một mùi rượu nồng nặc.

“Đến đây, anh giúp em mang về đây.” Thịnh An đỡ Lận Viễn Thao nằm lên giường.

“Cảm ơn.” Mâu Khởi Huyền lo lắng nhìn người đàn ông nằm trên giường, làm sao anh lại đột nhiên đi uống rượu, “Làm sao mọi người lại uống rượu?”

Thịnh An nhún vai, “Anh cũng không biết, chính cậu ta chạy đến nhà Kiều Tiệp uống rất nhiều rượu, anh chỉ phụ trách đưa cậu ta về.”

Mâu Khởi Huyền hiểu được, có lẽ là bởi vì chuyện của cô và Bạch Vi, cô nhất định không chịu ly hôn làm cho anh cảm thấy xấu hổ với Bạch Vi.

“Thực ra anh còn có một nhiệm vụ.” Thịnh An nhìn hai người cười.

“Cái gì?” Mâu Khởi Huyền nhìn về phía anh.

“Đây là chủ ý của Tiệp, không phải anh nghĩ ra, cậu ta nói muốn đem Thao đưa vào trong lòng em, để cho em ra tay trước chiếm lợi thế, đến ngày mai mọi chuyện đã định không thể tránh được, như vậy hai người sẽ không rối rắm.” Thịnh An cười nói, nhưng mà cái này có thể xem là một cách không?

Sai biện pháp.

Mâu Khởi Huyền vừa nghe xong lập tức đỏ mặt, làm sao bọn họ có thể nghĩ ra ý tưởng vớ vẩn này, cái này căn bản chỉ là trị phần ngọn, còn phần gốc thì không có cách.

“Được rồi, anh về đi.” Cô mời Thịnh An về, không cho anh ở lại chế giễu hai người họ.

“Được rồi, nhưng mà kế hoạch này có thể thử xem, người giống như Thao thì phải dùng biện pháp như thế.” Thịnh An đi ra ngoài nói, nhưng mà anh cố gắng hạ giọng, tránh để nà nội Lận và mẹ Lận nghe được.

Sau khi tiễn Thịnh An về, Mâu Khởi Huyền đóng cửa phòng, nhìn Lận Viễn Thao nằm trên giường, cô suy nghĩ rất cuộc nên làm thế nào với anh bây giờ.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn anh say khướt, định cởi bỏ quần áo của anh để cho anh thoải mái, nhưng tay cô vừa chạm đến áo anh, đã bị anh bắt được, thậm chí anh còn xoay người đem đặt cô xuống dưới.

Mâu Khởi Huyền kinh ngạc nhìn người đàn ông ở trước mắt, không phải anh say khướt sao?

Lận Viễn Thao cũng nhìn cô, đúng là anh uống rất nhiều rượu, nhưng nồng độ rượu này cũng không cao, căn bản là không thể dễ dàng say khướt như vậy, nhưng mà cảm thấy đầu rất choáng váng, sau khi Thịnh An nói muốn đưa anh về, anh liền yên tâm nằm ngủ ở phía sau, khi Thịnh An đem anh vào phòng lại nói nhầm một tràng, anh đã muốn tỉnh lại.

Không ngờ lũ bạn xấu lại nghĩ ra cách như vậy, tuy rằng bây giờ anh cảm thấy đầu vẫn choáng váng, nhưng ý thức đã rõ ràng rồi, biết mình đang đặt Mâu Khởi Huyền dưới thân.

“Em thật sự muốn nghe theo An An nói, cùng anh gạo nấu thành cơm sao? Đến lúc đó anh bỏ rơi em cũng không được.”

Mâu Khởi Huyền kinh ngạc, cô không có nghĩ như vậy.

“Em không có, chỉ là em thấy anh hơi say, giúp anh thay quần áo ngủ.”

“Thật sao?” Lận Viễn Thao hoài nghi nói.

Cô cảm thấy Lận Viễn Thao sau khi uống rượu có vài phần không đúng đắn, anh đã say, sao còn muốn hỏi vấn đề này?

Mâu Khởi Huyền đẩy anh ra, “Em giúp anh đi lấy khăn mặt.” Nói xong cô đi vào phòng tắm.

Khi Mâu Khởi Huyền rời khỏi giường, chẳng biết tại sao đột nhiên Lận Viễn Thao có chút hụt hẫng, tại sao cô không có suy nghĩ như vậy? Không phải cô rất muốn ở lại Lận gia sao, cùng với anh trở thành vợ chồng thực sự, sau khi Lận gia có đứa bé, anh muốn đuổi như thế nào cũng không được.

Lận Viễn Thao đi theo cô đến phòng tắm, đứng ở cửa nhìn động tác của cô, “Tại sao em không có suy nghĩ như vậy?”

Mâu Khởi Huyền đỏ mặt, chuyện như vậy làm sao cô có thể làm được?

“Lau mặt đi.” Cô đưa khăn mặt cho anh đã nghĩ đến muốn đi ra ngoài, nhưng anh lại đứng chắn ở cửa phòng tắm.

Lận Viễn Thao dùng ánh mắt hoang mang nhìn cô, “Tại sao những chuyện em làm luôn khó hiểu như vậy?”

Cô ngẩng đầu nhú mày nhìn anh, nhìn làm chuyện gì khiến cho anh khó hiểu?

Bất thành linh bị kích động khiến cho Lận Viễn Thao ôm cổ Mâu Khởi Huyền, nhắm vào chính xác môi của cô, khe hôn thật sâu lên.

Mâu Khởi Huyền kinh ngạc, cử động cũng không dám, hiện tại anh đang làm cái gì vậy?

Lận Viễn Thao cảm thấy cô không hít thở được mới buông cô ra, mà anh đối với nụ hôn này không muốn rời xa, anh không hiểu tại sao?

Hành động, còn tưởng rằng chính mình sẽ hối hận, nhưng lần đầu tiên hôn, anh phát hiện môi cô thật sự rất ngọt, hơn nữa anh phát hiện toàn thân đều la hét âm ỉ muốn anh tiếp tục hôn cô.

“Anh, vì sao anh làm vậy với em....” Không phải anh không muốn cho cô gạo nấu thành cơm sao, tại sao lại hôn cô?

Lận Viễn Thao cũng không hiểu rõ chính mình, chỉ biết bây giờ mình muốn hôn cô, anh đẩy cô đến vách tường phòng tắm, anh bá đạo hôn lên môi cô, đầu lưỡi tà ác cạy ra cánh môi của cô, muốn lấy được dịch ngọt trong miệng cô.

Anh....Mâu Khởi Huyền trừng lớn mắt nhìn anh, anh lại hôn cô, là anh uống say không rõ cô là ai sao?

“Anh uống say rồi.” Cô thoáng đẩy lồng ngực anh ra, để anh có cơ hội thở dốc, cũng để cho anh hiểu được hành động của mình. “Anh rất rõ ràng anh muốn cái gì.” Hiện tại là anh muốn cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh, anh tỉnh táo sao? Nếu không phải say, làm sao anh có thể làm chuyện này với mình.

Chẳng lẽ anh không biết sau khi tỉnh táo sẽ hối hận sao?

Mà Lận Viễn Thao cũng giống như cố ý, muốn đem ý nghĩ trong đầu của Mâu Khởi Huyền đuổi đi, dùng đầu lưỡi khiêu khích cô, làm cho cô quên đi tất cả, chỉ có thể xụi lơ trong ngực của mình.

5. Chương 5

Anh chiếm lấy phần lưỡi của cô, không ngừng dây dưa, Mâu Khởi Huyền bị anh hôn đến choáng váng đầu óc, đầu trống rỗng, duy nhất chỉ có thể cảm nhận được hơi thở của anh trên mặt cô, nóng đến mức khiến cô thiếu chút nữa mất hồn.

Sau đó, Lận Viễn Thao rời khỏi môi của cô, trong mắt nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của cô, luống cuống với cặp mắt to vô tội.

“Thích không?” Anh hỏi cô.

Mâu Khởi Huyền nói gì cũng chưa nói, chỉ có mở mắt thật to nhìn anh, hơn nữa không ngừng thở hổn hển.

Lận Viễn Thao khẽ mỉm cười, không biết vì sao, anh nhìn xem vẻ mặt vô tội của cô.

Mâu Khởi Huyền nhìn thấy nụ cười của anh lại càng thêm nghi ngờ, anh cười với cô?

Anh cảm lòng không nổi lại hôn cô, cô ngọt ngào mê hoặc dục vọng tham lam từ đáy lòng anh, ngay sau đó bàn tay to không nhịn được đặt lên trên eo của cô.

Nụ hôn thứ hai còn kích thích mạnh mẽ hơn nụ hôn đầu tiên, động tác cũng càng ngày càng phóng dăng, bị đầu lưỡi của anh tiến vào mạnh mẽ, cả người cô muốn tan ra, hai mắt mê đắm khép hờ, đập vào mắt là khuôn mặt phóng đại của anh, mà trên người anh còn lại là thân hình áp bức đến mười phần.

Trên người anh tỏa ra khí nóng vây quanh cô, bàn tay to nắm chặt eo cô, anh lấy đầu lưỡi vẽ lại cánh môi mềm mại của cô, dục vọng giống như nước lũ, cắn nuốt từ từ lý trí của anh.

Anh nhịn không được dời môi về phía cổ của cô, dùng sức hít lấy mùi thơm trên người cô, đồng thời anh mở vòi nước ấm ra, từ vòi sen lập tức chảy ra dòng nước ấm xối xuống hai người.

Mâu Khởi Huyền cảm giác được thân thể này giống như không phải của mình nữa, môi của anh giống như mang theo ma lực, dẫn dắt suy nghĩ của cô, khiến cho cô chỉ có thể nghe theo anh.

Lận Viễn Thao dời tay đến trước ngực cô, trong khi anh không ngừng hôn lên cổ cô còn tay thì chậm rãi cởi áo ngủ của cô.

Mâu Khởi Huyền khẽ cắn môi, bởi vì động tác của anh mà run nhè nhẹ, cô biết mình đã rơi vào tay giặc, cũng biết rằng bản thân mình đã hoàn toàn chìm đắm trong ngực của anh, thậm chí cô còn không có chút sức lực phản kháng lại.

Ngón tay của anh ma sát da thịt cô, đem áo ngủ trên người cô cởi ra, lộ ra một đôi nhũ hoa xinh đẹp, bởi vì cô không mặc áo lót, cho nên tay anh trực tiếp va chạm vào cô, cảm giác cảm trên tay nhỏ không nhỏ, không nghĩ tới trong nhà mình còn cất giấu một bảo bối, đáng tiếc hôm nay anh mới phát hiện ra.

Lận Viễn Thao lấy ngón tay nhẹ nhàng chơi đùa điểm phần hồng mềm mại của cô, bởi vì bị anh trêu chọc nên dần dần đứng lên, một bàn tay còn lại di chuyển tới quần ngủ của cô, gọn gàng đem quần ngủ của cô bỏ đi, thân thể xinh đẹp của cô xuất hiện trước mắt anh.

“A.....” Mâu Khởi Huyền thở nhẹ một tiếng, cảm giác được bộ ngực của mình đang căng ra, ngón tay dài của anh giống như có ma lực, khiến cho thần kinh của cô trở nên căng thẳng.

Ngón tay dài của anh khẽ vuốt điểm phần hồng, còn dùng ngón tay cái nhẹ nhàng đè xuống, xoay tròn, cơ thể của cô cảm giác giống như bị kiến cắn, bởi vì anh vuốt ve mà bộ ngực trở nên to hơn, ngón tay của anh nhẹ nhàng trêu chọc ở điểm phần hồng, khiến cho cơ thể cô ngứa về sau.

“A.....” Cô chưa từng cho bất kỳ ai chạm vào cơ thể của mình, bởi vậy mỗi lần anh khiêu khích đều khiến cho cô cảm thấy khô miệng.

“Như vậy đã rên rỉ, anh còn chơi chưa đã đâu.” Anh há mồm ngậm một bên ngực, đầu lưỡi khẽ mút nhẹ.

Nhẹ nhàng xoay vòng quanh, hơi thở nóng hổi khiến cho điểm phần hồng ẩm ướt đứng thẳng, từng hồi run rẩy của cô truyền đến, anh tùy tiện cắn mạnh.

Điểm phần hồng dựng đứng, khi thì khẽ cắn, khi thì mút mạnh.

“Ách.....A.....” Khoái cảm mãnh liệt lan ra toàn cơ thể, cô luống cuống nhưng không nhịn được kêu to, trong lòng vẫn còn kháng cự nhưng cơ thể đã xui xẻo, dục vọng nóng như lửa đã bị anh khiêu khích.

“Thơm quá, rất ngọt.” Lận Viễn Thao thì thầm khen ngợi, dần dần tăng thêm lực liếm mút ngực cô.

Anh dùng lực mút, sức mạnh cuồng dã khiến cô không chống đỡ được.

“A.....” Cô không tự chủ được vươn tay, hay bàn tay đưa ra sau đầu anh, đầu óc đã choáng váng, cơ thể nóng nực khó chịu.

Hai bàn tay to của anh tách hai chân cô ra, đi vào trong quần lót viền ren bao lấy nơi tư mật, có bộ lông mềm mại nhô lên, chỉ cách chiếc quần tam giác đã có thể cảm nhận được bộ lông, đi theo chỗ trũng dưới quần tam giác, anh lấy tay cái nhẹ nhàng đè xuống.

“A!” Đi qua vùng đất chưa từng bị ai xâm phạm, khiến cô khấn trương, cơ thể khẽ cong lên.

Anh lấy đầu ngón tay khẽ tìm chỗ nhạy cảm trong quần lót, mới thoáng thử một lần đã cảm giác được đó là đóa hoa mềm mại.

“A!” Mâu Khởi Huyền theo bản năng kẹp chặt hai chân lại, nhưng tiếc là vô ích, “Đừng, đừng có sờ.....” Cô luống cuống nặng nề thở hổn hển, cảm giác xấu hổ khiến cô không nhịn được phát ra tiếng cầu xin.

Lời nói của cô cũng không có hiệu quả, ngược lại càng làm cho động tác của anh ngày càng cuồng dã, anh cởi đi nốt chiếc quần cuối cùng trên người cô, làm cho cả thân thể cô lộ ra trước mặt anh, đương nhiên động tác trên tay anh cũng không có dừng lại, anh lại đặt tay lên nơi tư mật của cô.

Nước từ vòi sen không ngừng xả xuống hai người, nhưng từ ngón tay Lận Viễn Thao vẫn cảm giác được cơ thể cô tiết ra mật dịch, anh nhìn cô phản ứng thành thật của cô, ngọn lửa trong mắt càng thêm mãnh liệt, nâng lên nụ cười tà ác.

“Sợ sao?” Ngón tay của anh của anh trêu chọc tiểu hạch trong nơi tư mật, ngón tay giống như mang theo ma lực chà xát, làm cho cơ thể cô nổi lên từng đợt rồi lại từng đợt run sợ, tiếng rên kịch liệt bật ra từ miệng cô.

“A.....” Mâu Khởi Huyền thở dốc thật mạnh, cảm thấy sợ hãi đối với loại cảm giác xa lạ này, chỉ thấy toàn thân vô lực, không ngừng run rẩy.

“Đừng sợ, em sẽ được nếm thử ngọt ngào, rất thoải mái.” Lận Viễn Thao nhìn chằm chằm khuôn mặt ửng đỏ của cô, cùng với toàn thân vì bị kích thích mà trở nên hồng hào.

Hay tay có lực của anh ôm lấy cơ thể của cô, đặt cô lên trên bồn tắm lớn có lát đá cẩm thạch, còn mình thì đi vào bồn tắm, khiến cho nơi tư mật giữa hai chân song song với tầm mắt của anh, cô không kịp phản ứng thì anh đã vùi đầu vào hai chân cô, đưa đầu lưỡi vào nơi tư mật ẩm ướt.

“Không, không.....” Đợi đến lúc Mâu Khởi Huyền phát hiện ra hành động của anh thì cô đã xấu hổ đến cực điểm.

“A.....” Nhưng sau đó là cảm giác tê dại đến sáng khoái làm cho cô không thể nói nổi, bụng dưới như bị điện giật, phát ra nhiều âm thanh mất hồn.

“Rất ngọt, em thật sự rất mãn cảm.” Lận Viễn Thao thở gấp ngẩng đầu nhìn Mâu Khởi Huyền, cảm giác dục vọng nóng bỏng trong cơ thể sắp thiêu đốt chính mình, cũng sắp không khống chế được nữa rồi.

Hai tóm lấy hai chân cô đặt trên vai mình, môi lưỡi không chút nào thu về, một lần nữa mút lấy tiểu hạch, đây đưa thẩm ướt nơi cấm địa của cô.

“A.....” Dục vọng giống như sóng gió chiếm lấy toàn bộ suy nghĩ khiến cô không ngừng rên rỉ thở gấp, không có kinh nghiệm cô chỉ có thể vận vẹo cơ thể, thành thật biểu hiện ra những phản ứng chân thật nhất của bản thân.

“Rất ẩm ướt đó.” Lận Viễn Thao lẩm bẩm nói lời yêu thương, lưỡi dài bỗng chốc tiến vào dò xét bên trong.

“Ách.....A.....” Chưa bao giờ cô có cảm giác chạy loạn liên tục trong cơ thể của mình, dần dần sinh ra loại áp lực kì lạ, khiến cô bắt đầu lo sợ.

“Không, không cần, đừng.....” Cơ sở hải thét chói tai, mà cảm giác cũng đã tràn ngập toàn cơ thể cô.

Anh lưu luyến không rời đầu lưỡi khỏi nơi tư mật non mềm của cô, đứng ở một bên trút bỏ quần áo của mình, cô không còn sức lực nữa dựa vào tường.

“Huyền, còn chưa kết thúc đâu.” Anh cười tà mị, ngồi vào trong bồn tắm.

Mâu Khởi Huyền còn chưa kịp hiểu lời nói của anh, cơ thể đã bị anh kéo vào trong lòng, để cho nơi tư mật ẩm ướt của cô chống đỡ dục vọng nam tính dưới hông anh, đồng thời chậm rãi ma sát ở nơi tư mật.

Cô vươn hai tay mềm mại vòng ra sau cổ anh, hai mắt mê man nhìn đến vật nam tính của anh thì cơ thể run run, trời ạ, lớn như vậy, thẳng tắp như vật, cô có thể nào.....

Lận Viễn Thao vẫn chưa phát hiện ra ánh mắt bỗng nhiên sợ hãi của cô, phần eo dùng sức nâng lên, trong nháy mắt dục vọng đâm vào khe xử nữ nhỏ hẹp, không chút do dự chọc thủng lớp chướng ngại kia, uốn thẳng vào trong nơi sâu nhất cơ thể cô.

“A, đau quá!” Như bị xé rách, đau đớn khiến cô phát ra tiếng kêu thảm, đau đớn xa lạ làm cho cô trong nháy mắt toát mồ hôi lạnh, nước mắt cũng rơi xuống.

Lận Viễn Thao cảm giác được chướng ngại trong cơ thể cô, anh chưa từng nghĩ đến cô vẫn còn là xử nữ, nhìn về bề ngoài thống khổ của cô, anh chỉ có thể đem dục vọng từ trong cơ thể cô rút ra, nếu anh biết cô đúng là con gái như đã nói, có lẽ anh sẽ không chạm vào cô....Không đúng, anh vẫn sẽ không kiềm chế được, nhưng ít nhất có thể chọn một địa điểm tốt hơn, mà không phải ở trong phòng tắm.

“Em có khỏe không?” Anh đau lòng nhìn khuôn mặt nhăn nhúm của cô.

Mâu Khởi Huyền cúi đầu nhìn xuống phía dưới của hai người, trên đỉnh dục vọng của anh có dính chút máu của cô.

“Không, không sao.” Sắc mặt cô tái nhợt nói.

Làm sao có thể? Bây giờ anh cần để cho cô nghỉ ngơi một chút, dục vọng của anh trưởng to hơn nữa, ý nghĩ muốn cô ngày càng đậm hơn, làm sao có thể buông tha cô.?!

Lận Viễn Thao nghiêng đầu hôn gương mặt cô, lại hôn môi của cô, dục vọng ở cửa huyết từ từ hoạt động, anh cảm thấy cô đang run rẩy, nhưng anh lựa chọn không chú ý đến, bởi vì anh muốn cô, thừa dịp cô tập trung hôn môi với anh, anh đem dục vọng dịu dàng đưa vào trong cơ thể cô.

Khi anh vừa tiến vào Mâu Khởi Huyền cũng cảm giác được, vội vàng ngăn lại, nhưng đã đến giai đoạn này, làm sao anh có thể rời khỏi.

“Nhịn một chút, một chút nữa sẽ khá hơn.” Lận Viễn Thao dịu dàng vỗ về, cảm giác khe nhỏ ẩm áp của cô đang gắt gao bao vây lấy vật nóng bỏng của anh, khiến anh cảm thấy hưng phấn.

Anh dùng lực tiến sâu vào trong cơ thể cô.

“A.....” Cô rời khỏi môi anh, không kiềm chế được phát ra tiếng rên rỉ.

Lận Viễn Thao đưa tay thâm nhập vào chỗ va chạm giữa hai người, ngón tay vuốt ve chơi đùa đóa hoa nhỏ, cho đến khi cô cảm thấy sáng khoái, cơ thể dần dần thả lỏng cũng khẽ run lên.

Cơ thể nhỏ nhắn của cô, nơi tư mật giữa hai chân rất chặt khiến anh thiếu chút nữa thì sẽ phun ra mất, khe thịt mềm mại ôm trọn dục vọng của anh, làm anh đi vào cũng không muốn rút ra nữa.

“A, a!” Mâu Khởi Huyền cảm giác được dục vọng của anh không ngừng đâm vào tường thịt của cô, không ngừng ma sát bên trong nơi tư mật, một cổ sáng khoái dần dần tiến về phía cô.

Một lần nữa anh lại tăng thêm lực, giống như muốn đâm xuyên qua cơ thể cô, làm cô chỉ có thể hòa theo động tác của anh, đôi chân nhỏ cũng gắt gao siết chặt giữ lấy thắt lưng anh, làm cho hai người liên tiếp chặt chẽ cùng một chỗ.

Sức lực của cô dần dần biến mất, cả người giống như lơ lửng giữa không trung, đành phải dùng sức kẹp chặt lấy anh, sợ rằng mình sẽ từ trong đám mây rơi xuống, cái gì cũng không tóm lấy được.

Nơi tư mật không ngừng tiết ra mật dịch, trơn mềm giống như nước, làm anh có thể thuận lợi đâm vào, giữa lý trí và tình dục, tình yêu đem Mâu Khởi Huyền hướng về phía đỉnh cao, không ngừng thở gấp, cơ thể bắt đầu chủ động phối hợp động tác của anh.

Lận Viễn Thao hài lòng nhìn động tác của cô, càng mãnh liệt đâm vào nơi tư mật đầy nước của cô, ra ra vào vào, phía trên dục vọng còn có những giọt nước trong suốt, còn có vết máu đẹp đẽ, đó là máu xử nữ của cô.

Cảm giác khô nóng trở lại trong cơ thể cô, tựa như một ngọn lửa, gần như muốn đốt cháy cô thành tro tàn, không còn sức lực phản kháng, dục vọng trong cơ thể cô đang đua, mỗi một lần đều khiến cô phát ra rên rỉ xen lẫn khoái cảm, Lận Viễn Thao nghe thấy như thế rất quyến rũ.

“A, a, em không được!” Đột cao trào lần thứ hai kéo tới, khiến cô vì động tác của anh mà sắp ngã đi.

Mâu Khởi Huyền cầu xin, anh không hề thương tiếc, ngược lại còn khơi ra khát vọng tiềm tàng, càng thêm cuồng dã ở nơi tư mật của cô.

“Chậm, chậm một chút.” Từng trận khoái cảm trên cơ thể cô, từng cơn khoái cảm xuất hiện khiến cô không nói nên lời, tê dại, cuối cùng theo bản năng cô gắt gao ôm lấy anh, mặc cho từng cơn khoái cảm quét sạch toàn thân.

Anh mạnh mẽ ma sát nơi mềm mại của cô, sáng khoái rút dục vọng ra rồi lại đưa vào nơi tư mật, cuối cùng anh nhanh chóng bắt lấy eo cô, lấy tốc độ hung hãn va chạm vào nơi cuối cùng trong cơ thể cô.

Đột nhiên một trận co rút mãnh liệt đánh úp về phía anh, anh ôm chặt thân thể cô, vùi thật sâu vào trong cơ thể cô, phun ra đầy mặt dịch.

Mâu Khởi Huyền không biết bây giờ là mấy giờ rồi, nhưng cô có thể chắc chắn là trời đã sáng, với lại Lận Viễn Thao cũng không ở bên cạnh, chắc là đi làm, cô chậm rãi cử động cơ thể mình, thì phát hiện ra hai chân lúc này rất đau đớn.

Chuyện tối qua giống như gió bão đánh úp vào trong đầu cô, cô thật sự đã trở thành phụ nữ của Lận Viễn Thao, nhưng đó là dưới tình huống anh không ý thức rõ ràng, khi anh tỉnh lại thì thấy cô, có phải rất ngạc nhiên hay không, có phải rất hối hận không?

Cô tóm chặt lấy cái chăn đang đắp, bởi vì đây là lần đầu phạm sai lầm, như vậy anh lại càng không để ý đến cô chứ? Nhưng tối qua không phải cô chủ động, cô khổ sở khóc, từ hôm nay trở đi, cuộc sống của mình có khả năng sẽ càng khó chịu hơn.

Đột nhiên cửa phòng mở ra, Mâu Khởi Huyền cảnh giác nhìn về phía cửa, ngạc nhiên khi phát hiện ra đó là Lận Viễn Thao.

“Em tỉnh rồi?” Lận Viễn Thao phát hiện cô ngồi xuống, liền đi tới ngồi xuống bên giường, “Còn mệt không?”

Hai má Mâu Khởi Huyền ửng hồng, không biết nên trả lời như thế nào, thật sự là mệt muốn chết, nhưng nhìn thấy anh cảm giác càng kì lạ.

Buổi sáng lúc Lận Viễn Thao tỉnh lại, phát hiện cô vẫn bị mình ôm trong ngực, nói thật là anh có cảm giác rất thỏa mãn, cho dù tối hôm qua anh uống rất nhiều, nhưng vẫn nhớ rõ mình đã làm những gì, chính bản thân mình điên cuồng muốn cô, cái này có lẽ là do tác dụng của cồn, nhưng tình cảm của anh đã có phần rõ ràng.

Kiều Tiếp và Thịnh An nói rất đúng, người mình yêu là cô, cô không cần bất kì báo đáp nào của anh, nhưng anh lại nghĩ muốn ly hôn với cô.

Thậm chí còn không thương tiếc làm tổn thương cô, anh mới là người quá đáng.

Bây giờ anh mới phát hiện, vốn dĩ trong lòng mình đối với cô không phải chỉ có tình bạn mà còn có tình yêu, anh không biết là bắt đầu từ khi nào, dù sao anh bắt đầu ý thức được rằng mình yêu cô, ngay cả đến bọn Kiều Tiếp đã sớm nhận ra mà ngay cả Bạch Vi cũng cảm nhận được điều đó, nhưng anh lại tự lừa dối mình giả bộ không hiểu.

“Sao anh không đi làm?” Mâu Khởi Huyền hỏi, vừa kéo một chút chăn trên người.

Anh nhìn cô khó hiểu, anh không đi làm cũng sẽ không chết, hơn nữa cô không quên chứ, hôm nay là chủ nhật.

“Hôm nay là chủ nhật.”

Khuôn mặt Mâu Khởi Huyền đỏ lên, là cô quên mất.

Lận Viễn Thao phát hiện vệt nước mắt trên khuôn mặt cô, cô vừa mới khóc? Anh dùng ngón tay giúp cô lau nước mắt trên mặt, “Vì sao lại khóc một mình?”

“Không có việc gì.” Cô sẽ không nói cho anh biết, cô khổ sở vì sợ anh sẽ không để ý đến mình.

Mâu Khởi Huyền do dự một chút, mở miệng nói: “Anh có biết tối hôm qua là em không? Anh.....” Hối hận sao?

“Đương nhiên là anh biết, buổi sáng.....khi tỉnh dậy liền thấy được.” Ý cô là sao? Chẳng lẽ mình ở trên giường cùng với vợ cũng không được sao?

“Vậy anh có hối hận không?” Cuối cùng cô cũng hỏi.

“Tại sao anh phải hối hận?” Anh hỏi ngược lại, không phải là cô nghĩ rằng anh đã chạm đến cô, đã cảm thấy chính mình không còn cách nào để thay đổi tất cả, cũng không có khả năng ly hôn với cô, nhưng anh cũng không muốn nghĩ đến những chuyện này.

“Em không phải là người kia trong lòng anh mà!”

“Nhưng em là vợ của anh.” Anh không muốn giải thích căn bản là trong lòng mình không có người khác, chỉ lập lời nước đôi nói ra đáp án.

Lận Viễn Thao vẫn nhìn cô, cũng sắp nhìn cô thành một cái hố, Mâu Khởi Huyền không biết làm thế nào để đối mặt với anh, xoay người về phía đồng hồ báo thức ở đầu giường, đã hơn mười giờ, không ngờ cô lại ngủ đến bây giờ mới tỉnh, hôm nay cửa hàng bán hoa còn có rất nhiều việc phải làm.

Mâu Khởi Huyền thấy anh vẫn còn ngồi, có chút ngại ngùng nói: “Anh đi ra ngoài trước đi, em muốn thay quần áo để ra ngoài.”

Lận Viễn Thao vốn không có ý định giữ cô lại trên giường, nhưng thấy cô xoay người lộ ra lưng trần, anh lại cảm thấy khác thường, cho tới bây giờ anh cũng không biết, không ngờ Mâu Khởi Huyền có thể dễ dàng khơi dậy dục vọng của anh như vậy.

“Em muốn đi đâu?” Giọng điệu Lận Viễn Thao không được thân thiện cho lắm, khó có được một chủ nhật, không ngờ cô lại muốn vứt bỏ một đêm cố gắng của chồng mình, một mình đi ra ngoài?

“Em muốn đi đến cửa hàng bán hoa, ngày mai là ngày Thất Tịch rồi, một mình Tiểu Lâm làm không hết việc.” Mâu Khởi Huyền là một người nhạy cảm, cô lập tức nhận ra Lận Viễn Thao khác hẳn, hôm nay anh làm sao vậy? Mọi ngày so với hôm nay không giống nhau.

Thì ra là đi đến cửa hàng bán hoa, Lận Viễn Thao còn tưởng hôm nay cô muốn hẹn hò với Liên Bang chứ, vừa nghĩ đến Liên Bang thì nhớ lại chuyện hôm qua anh nhìn thấy.

“Hôm qua em đi gặp Liên Bang hả?” Lận Viễn Thao dùng thân phận chồng để chất vấn cô.

Mâu Khởi Huyền sửng sốt, làm sao anh biết được?

Thuận thể Lận Viễn Thao đem cô đè trên giường, hôm nay không nói rõ ràng, cô đừng mong sẽ rời khỏi cái giường này.

Mâu Khởi Huyền nhìn người đàn ông gần trong gang tấc này, “Anh.....”

“Tại sao hai người gặp mặt?”

Mặc dù Lận Viễn Thao lấy lý do chất vấn, nhưng thực ra là anh muốn cô, mỗi một tác da thịt của cô phơi bày ra bên ngoài đều quyến rũ anh, làm cho anh không có cách nào kiềm chế.

“Không có gì hết, anh đứng lên đi.” Tối hôm qua là anh không thực sự tỉnh táo, cô còn không có xấu hổ như vậy, nhưng mà bây giờ anh rất tỉnh táo đòi mạng, giữa ban ngày ban mặt, mặt của cô đã sẫm đỏ lựng giống quả táo.

“Không cần, em không nói anh sẽ không cho em đứng lên.”

Mâu Khởi Huyền nhúu mày, bắt đầu từ khi nào thì Lận Viễn Thao chơi xấu mình vậy?

“Có phải bây giờ anh rất tức giận không?”

“Đương nhiên là tức giận, em không nhìn ra sao?” Anh nghĩ là cô nói đến chuyện Liên Bang.

“Nhưng mà anh không giống mọi khi, khiến em cảm thấy anh đang ghen, nhưng rõ ràng anh rất chán ghét em, muốn phá hủy tất cả.” Nói xong Mâu Khởi Huyền có chút khó chịu, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống.

Lận Viễn Thao đau lòng nhìn bộ dạng của cô, trong khoảng thời gian này chắc là cô rất đau lòng, nếu không tại sao nói xong lại khóc?

“Ai ghen, anh chỉ nói em vốn là một phụ nữ đã kết hôn, không nên thân thiết với người đàn ông khác.” Anh không dám thừa nhận, tuy rằng biết mình làm tổn thương cô, nhưng anh cần không dám thừa nhận tình cảm của mình đối với cô.

Là như thế này phải không? Thì ra vẫn là tự mình đa tình, nhưng mà anh thật là quá đáng, chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho phép dân chúng đốt đèn, anh không phải là đàn ông đã có vợ sao, vậy mà còn ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác.

Chuyện Bạch Vi chung thủy đều khiến cô đau đớn, cô có thể mặc kệ Bạch Vi, chỉ đơn thuần hưởng thụ sự thay đổi của anh đối với cô thôi sao?

“Em và anh ấy không có gì, anh ấy chỉ mang những tấm ảnh đã chụp ở Thái Lan cho em xem mà thôi.” Cô giải thích, nhưng cô không nói chuyện Liên Bang mời cô đi chơi Thất Tịch.

Lận Viễn Thao im lặng nhìn ánh mắt của cô, thực sự không giống như đang nói dối.

“Về sau không được gặp lại anh ta.” Anh nghiêm khắc nói.

Tại sao? Đó là bạn của cô mà, về mặt của cô lộ ra sự bất mãn.

“Không cho phép mất hứng, anh không cho phép em gặp thì em cũng không được gặp.” Lận Viễn Thao nói xong thì hôn môi cô, không cho cô có ý kiến.

Lễ Thất Tịch hôm đó, Mâu Khởi Huyền cũng bận rất nhiều việc, Tiểu Lâm cũng bận rộn vây quanh, mãi cho đến lúc bảy giờ tối mới rảnh rỗi.

“Chị Huyền, chị không đi ăn tiệc lễ Tình nhân sao?” Tiểu Lâm ngồi trên ghế dựa không chịu đứng lên, nhìn thấy Mâu Khởi Huyền đang cặm cụi tính toán sổ sách cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ chồng chị không hẹn chị đi ăn tiệc sao?

“Không đi.” Không phải không muốn đi, mà là Lận Viễn Thao không có hẹn mình đi.

Tưởng rằng hôm qua Lận Viễn Thao có chút thay đổi, hôm nay lại không thấy bóng người đâu, có lẽ đây là thời gian quan trọng, anh phải đi an ủi Bạch Vi, dù sao anh cũng yêu Bạch Vi.

“Đây là người....lễ Tình nhân đầu tiên sau khi cưới, không hẹn chị đi ăn cơm hình như hơi quá đáng.” Tiểu Lâm cũng không biết chuyện trong nhà của Mâu Khởi Huyền, vẫn nghĩ là hai người họ ở chung rất tốt.

Mâu Khởi Huyền cũng rất muốn cùng anh trải qua lễ Tình nhân, thế nhưng đây thật sự là suy nghĩ viển vông rồi.

“Được rồi, nếu như em muốn đi hẹn hò như đã nói, vậy thì đi đi, chuyện còn lại chị sẽ lo.” Mâu Khởi Huyền để cho cô tan ca trước.

Tiểu Lâm cũng không chịu đi, “Không cần, bây giờ ở ngoài đường đều là tình nhân, em lại không có bạn trai, tan ca sớm như vậy cũng chỉ về nhà ăn mỳ một mình, thôi quên đi, em sẽ ở đây với chị.”

Mâu Khởi Huyền mỉm cười, “Cần chị giới thiệu cho không?”

“Thật vậy sao? Là người như thế nào?”

Mâu Khởi Huyền suy nghĩ một chút, người như thế nào thì thích hợp với Tiểu Lâm.

“Huyền Huyền.” Nghe thấy âm thanh này, Mâu Khởi Huyền nhìn về phía cửa có người đi vào, là Liên Bang, cô quên mất hôm nay cô và Liên Bang hẹn nhau đi xem bắn pháo hoa.

“Làm sao anh tới sớm vậy?”

“Muốn cùng em đi ăn cơm.” Liên Bang ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt cô, đêm nay là một ngày đặc biệt, cũng không thể tùy tiện.

Mâu Khởi Huyền cảm thấy rất xấu hổ, Liên Bang làm như vậy khiến cô cảm thấy có thể anh đang theo đuổi mình, nhưng mà cô đã kết hôn, chuyện này cô vẫn không nói cho anh biết, không phải là cố ý không nói, mà là không có cơ hội mà cũng không biết nên nói như thế nào.

Tiểu Lâm ở một bên vụng trộm cười nói: “Thì ra chị Huyền cũng có đồ dự phòng nha.”

Mâu Khởi Huyền đẩy Tiểu Lâm ra, ý bảo cô không được làm ồn.

Liên Bang không nghe thấy, mỉm cười hỏi cô, “Bây giờ có được không?”

“Tôi....” Mâu Khởi Huyền không biết phải trả lời như thế nào, thật sự có nên đi xem bắn pháo hoa với Liên Bang không? Ngày hôm qua Lận Viễn Thao nói không được gặp lại anh ấy, nhưng hôm nay anh không có xuất hiện rồi.

“Mâu Khởi Huyền.” Vừa nhắc Thảo Thảo, Tào Thảo đến, ngay lúc đó Lận Viễn Thao xuất hiện.

Mọi người nghe tiếng đồng thời nhìn về phía cửa lớn.

“Viễn Thao?”

Lận Viễn Thao trừng mắt nhìn Liên Bang, nhưng mà lời nói thì hướng về phía Mâu Khởi Huyền, “Ngày hôm qua anh nói với em cái gì? Em đã nhanh quên vậy sao?”

“Không phải.” Bây giờ sao lại thế này, không ngờ là hai người đàn ông cùng xuất hiện, nhưng Lận Viễn Thao đến đây làm gì? Tiểu Lâm vui sướng khi gặp họa nói: “Có trò hay để xem rồi.”

Liên Bang không hiểu không hiểu tại sao không khí lại kì lạ như vậy, nhưng hiểu được Lận Viễn Thao xuất hiện là muốn cướp người, “Lận tiên sinh cũng đến tìm Huyền Huyền sao? Nhưng mà Huyền Huyền đã đồng ý tối nay cùng tôi đi xem bắn pháo hoa rồi.”

Cái gì? Đêm Thất Tịch này cùng người đàn ông khác xem bắn pháo hoa sao? Hôm qua cô không nói chuyện gì, không nghĩ tới thì ra đã có hẹn.

“Mâu Khởi Huyền, làm sao mà em có thể đồng ý với anh ta?”

Mâu Khởi Huyền cảm thấy rất oan ức, ai biết hôm nay anh sẽ xuất hiện.

“Làm sao em biết hôm nay anh sẽ đến tìm em, em nghĩ sẽ là một tình trải qua, đã có người hẹn em, vì sao em lại không đồng ý?” Cô cũng là phụ nữ, ngày lễ như vậy mà phải trải qua một mình chẳng lẽ trong lòng không xót xa sao?

Thật sự thì hôm qua Lận Viễn Thao không nói với cô, bởi vì biết hôm nay là ngày Thất Tịch, cho nên muốn tạo cho cô một bất ngờ, cũng vì mọi người nghĩ sắp đến giờ tan ca, anh xử lý xong chuyện của công ty lập tức chạy đến đây, không nghĩ tới là đã có người nhanh chân đến trước.

“Đêm Thất Tịch đương nhiên là phải đi cùng chồng, cho dù anh không xuất hiện, em cũng không thể đi cùng người khác.” Lận Viễn Thao kích động nói.

Liên Bang nghe thấy thế nhất thời cảm thấy kinh ngạc, anh ta nói là chồng? Bọn họ là....

Cô làm sao biết được, nhưng không ngờ ở trước mặt mọi người anh thừa nhận bọn họ là vợ chồng, thật sự anh không xem cô là người ngoài sao?

“Hai người là....” Liên Bang không thể tin được, hồi trước không phải Mâu Khởi Huyền nói hai người họ là bạn bè sao?

Lận Viễn Thao kéo Mâu Khởi Huyền vào trong ngực mình, “Chúng tôi là vợ chồng, không phải là bạn bè gì hết.”

Liên Bang vẫn không thể tin được, bởi vì Mâu Khởi Huyền chưa từng nói qua, nhưng lại đồng ý đi chơi với anh đêm nay.

“Thật xin lỗi.” Mâu Khởi Huyền không phải cố ý, chỉ là cô không biết nên nói như thế nào.

“Lần trước chúng tôi đi hưởng tuần trăng mật, nhưng mà cãi nhau mới có thể nói như vậy, nếu bây giờ đã biết, vậy anh có thể đi rồi, vợ của tôi không thể tùy tiện hẹn hò cùng với người khác.” Lận Viễn Thao không cho phép Liên Bang mơ ước người phụ nữ của mình.

Mâu Khởi Huyền kéo áo anh, ý bảo anh không cần nói quá đáng như vậy, nhưng mà Lận Viễn Thao mặc kệ.

Liên Bang cũng cảm thấy khó chịu, vốn đang nghĩ là mình có cơ hội, không nghĩ đến cô lại là vợ người ta, một chút cơ hội mình cũng chưa có.

“Tôi biết anh muốn theo đuổi vợ tôi, nhưng mà đã quá muộn, nếu anh so với tôi gặp cô ấy sớm mười mấy năm, có lẽ còn có cơ hội cạnh tranh.” Lận Viễn Thao nói rõ, nhưng mà Mâu Khởi Huyền đã thích anh từ rất lâu, cho dù hai người họ không có kết hôn, cho dù Liên Bang muốn theo đuổi, cũng không có khả năng vượt qua được mười mấy năm tình nghĩa của bọn họ.

Mâu Khởi Huyền xấu hổ muốn chết, cho đến bây giờ Liên Bang cũng chưa có mở miệng nói muốn theo đuổi, rốt cuộc người đàn ông này nhìn thấy ở đâu chứ? “Được rồi, Lận Viễn Thao, không cần nói nữa.”

Mâu Khởi Huyền nhìn về phía Liên Bang, “Thật xin lỗi, ngay từ đầu tôi đã không nói cho anh biết, nhưng sau này quan hệ của tôi với anh ấy lại trở nên phức tạp, tôi cũng không biết giải thích như thế nào, mới tạo nên hiểu lầm.”

“Không sao, chúng ta là bạn bè, bạn bè thì không để ý nhiều như vậy.” Mặc dù Liên Bang bị Lận Viễn Thao nói trúng cảm thấy rất không thoải mái, nhưng Mâu Khởi Huyền đã lên tiếng, chỉ có thể xem như không có chuyện gì mà trả lời.

Lận Viễn Thao tức giận trừng mắt nhìn hai người, làm sao mà mình lại giống như người ngoài vậy chứ.

“Nếu tối nay em không rảnh cùng đi xem bắn pháo hoa như đã nói, thôi quên đi.” Trên mặt Liên Bang có chút thất vọng.

Mâu Khởi Huyền cảm thấy ngại ngùng, “Không phải anh nói là không có ai cùng xem bắn pháo hoa sao?”

Cô không thể đi, đương nhiên anh cũng không đi, ban đầu nói như vậy bởi vì tưởng hẹn cô nên mới nói như vậy.

“Mặc kệ anh ta có đi hay không, chúng ta đi.” Lận Viễn Thao giúp cô thu dọn đồ đạc, cầm lấy túi kéo cô đi.

“Lận Viễn Thao, anh thật quá đáng.” Như vậy thật không lẽ phép, Mâu Khởi Huyền cảm thấy không thể chịu nổi.

Lận Viễn Thao nhìn Tiểu Lâm đứng một bên xem cuộc vui từ lâu, “Anh cùng cô này đi cũng rất tốt, dù sao hai người đều chỉ có một mình, hợp lại thành một đôi là đủ.” Nói xong liền kéo Mâu Khởi Huyền đi, để lại Tiểu Lâm và Liên Bang cùng xấu hổ.

“Hay là chúng ta cùng đi?” Một lúc sau Liên Bang mới mở miệng nói, bây giờ cảm thấy may mắn bởi vì mình không có nói muốn theo đuổi Mâu Khởi Huyền, nếu không thì tiêu rồi.

Tiểu Lâm cảm thấy kinh ngạc, thật sự anh muốn xem bắn pháo hoa cùng với cô sao?

“Để em đóng cửa sau của cửa hàng lại.” Dù sao cô cũng chỉ có một mình, nếu là bạn của Mâu Khởi Huyền, chắc anh không phải là người xấu, hơn nữa vừa mới cho cô xem một màn diễn, có lẽ cũng nên bồi thường một chút.

Mâu Khởi Huyền và Lận Viễn Thao ăn cơm chiều xong, Lận Viễn Thao liền đưa cô về nhà.

Vừa về đến nhà, Mâu Khởi Huyền bỏ đi tắm, không quan tâm đến Lận Viễn Thao.

Đột nhiên Lận Viễn Thao cảm thấy rất kì lạ, hồi trước anh vẫn không thừa nhận cô là vợ của mình, vì sao bây giờ thừa nhận mà cô còn tức giận? Phụ nữ thực sự khó hiểu như vậy sao?

Nói thật, nên tức giận phải là anh, cô là người đã có chồng, làm sao có thể đồng ý lời mời của Liên Bang, điều này khiến anh biết để mặt mũi đi đâu chứ? Một đêm tốt như vậy, muốn làm ọi người tức giận sao?

Lận Viễn Thao ngồi ở trên giường xem tạp chí, khi Mâu Khởi Huyền từ phòng tắm đi ra, anh lập tức muốn cô đến bên cạnh mình.

Dựa vào cái gì? Không phải vừa rồi anh rất tức giận sao? Mâu Khởi Huyền lập tức ngồi ở trước bàn trang điểm.

Chuyện đêm nay rõ ràng là do Lận Viễn Thao gây ra, chỉ cần anh nói, có thể cô sẽ khéo léo từ chối Liên Bang, nhưng anh càng nói càng quá đáng, hại cô và Liên Bang xấu hổ, chẳng lẽ anh nói chuyện không dùng đầu óc sao?

Lận Viễn Thao cảm thấy buồn cười, người phụ nữ này cáu gắt với anh sao?

“Huyền Huyền, anh không biết em còn có thể cáu gắt với anh?” Anh đứng phía sau cô, đặc biệt không vui nói.

“Ai biểu hôm nay anh không lễ phép, đó là bạn em.” Mâu Khởi Huyền vỗ vỗ khuôn mặt mình, đứng lên đối diện với anh.

“Nhưng là do anh ta muốn có em, muốn theo đuổi em, em là người đã có chồng.” Không ngờ cô còn nói đúng hợp tình hợp lí, rõ ràng cô không nên đồng ý, anh lại nói rõ thân phận của cô.

Giọng điệu của Lận Viễn Thao khiến cho Mâu Khởi Huyền rất tức giận, nói cho cùng là giống như cô ngoại tình, nhưng cô chưa từng làm như vậy.

Bây giờ anh mới khẩn trương, vậy anh có nghĩ đến cô không? Khi mình biết anh yêu Bạch Vi, lúc cùng Bạch Vi ở cùng một chỗ, cô càng đau lòng khổ sở, nhưng căn bản là anh không có chú ý đến, “Anh ấy chưa bao giờ mở miệng nói muốn theo đuổi em, em biết em đã kết hôn, nhưng mà anh khẩn trương cái gì? Không phải anh nóng lòng muốn ly hôn với em sao, đã có người theo đuổi em, anh còn quản em nhiều như vậy làm cái gì?”

Bây giờ là lúc bọn họ thảo luận chuyện ly hôn sao? Hiện tại anh nói rất đúng, cô không nên tùy tiện đồng ý lời mời của đàn ông, ngược lại thành anh là người có lỗi.

“Chúng ta nói đến chuyện này sao? Anh không muốn cho người khác cơ hội.”

“Anh yên tâm, em sẽ không làm như vậy, em không giống anh, muốn ở cùng một chỗ với ai cũng được.” Mâu Khởi Huyền tức giận nói. Anh nắm lấy cánh tay cô, “Em.....”

Cô nghĩ rằng là anh muốn ngụy biện, nhưng rõ ràng lúc đó anh thừa nhận, “Chẳng lẽ không đúng sao? Chuyện anh yêu Bạch Vi.” Lận Viễn Thao ngây ngẩn cả người, thì ra cô còn nhớ.

“Anh tưởng rằng em không suy nghĩ gì sao? Em nghĩ tối nay anh sẽ đi với Bạch Vi, nên mới đồng ý với anh ấy, bây giờ anh tức giận với em thì có ích gì? Tại sao anh không nói cho em biết, anh muốn ăn cơm cùng với em?” Cô khó chịu nói, vì sao cô phải nói chuyện này với anh?

Bởi vì cô cho rằng mình sẽ không mời cô đi, cho nên cô mới đồng ý, thì ra không phải cô thật tâm đồng ý Liên Bang.....

Mâu Khởi Huyền cúi đầu chỉnh sửa lại tâm tình của mình, “Nghỉ ngơi đi.”

Lận Viễn Thao giữ chặt cô, đem cô ôm vào trong lòng, “Chuyện đêm nay coi như kết thúc, chúng ta không cãi nhau nữa, được không?”

“Anh hơi quá đáng!” Cô dúi đầu vào trong ngực anh, chẳng lẽ anh vẫn không rõ lòng mình sao? Vì sao lại muốn trách mắng cô? Nếu như thật sự cô có thể quên anh là chuyện tốt, nhưng chính mình một chút cũng không chịu thua, dù thế nào cũng không thể quên, chỉ muốn ở cùng một chỗ với anh.

Anh biết, nhưng cũng bởi vì anh khấn trương, lo lắng cô sẽ cùng người khác một chỗ, không phải anh không thừa nhận, bởi vì anh ghen nên mới có phản ứng như vậy.

“Chỉ vì em yêu anh, muốn ở bên cạnh anh mà thôi, em xin anh đừng dùng lời nói tổn thương em, đối với chuyện bên ngoài của anh em cũng không quản lý không hỏi, em chỉ hi vọng anh có thể đối xử tốt với em một chút, đừng xem em như người xa lạ.” Mâu Khởi Huyền khấn cầu anh, bây giờ điều cô muốn vô cùng đơn giản.

Lận Viễn Thao ôm cô càng chặt hơn, anh sẽ không làm tổn thương cô.

“Em không được nói như vậy, em đã vào cửa Lận gia, chính là con dâu Lận gia, anh có thể hứa sẽ không ly hôn với em.” Anh nói ra lời hứa hẹn của mình, anh sẽ chứng minh cho cô thấy, mình đã yêu cô.

Nhưng mà lời nói của anh Mâu Khởi Huyền nghe thấy lại không phải chuyện như vậy, cô nghĩ là anh đang thỏa hiệp, cho cô một vị trí mà thôi, nhưng như vậy cũng đủ rồi, có thể trong ngày lễ Tình nhân, có thể xem cô là vợ, như vậy là đủ rồi.

Lận Viễn Thao thoáng buông cô ra, nhìn anh mắt của cô như đại dương.

“Được rồi, sau này không được khóc nữa, trước khi kết hôn chưa bao giờ anh thấy em khóc.” Cô bây giờ hoàn toàn khác.

Mâu Khởi Huyền nheo hòng anh một cái, “Vốn là em không thích khóc, là anh làm cho em khóc.”

Lận Viễn Thao cũng không cảm thấy đau, không nhịn được nở nụ cười, “Nói như vậy anh giống như Đại Ma Vương, làm em khóc, em yên tâm, sau này sẽ không như vậy.”

Anh cúi đầu phủ lên môi cô, mút lấy vẻ đẹp của cô, Mâu Khởi Huyền có chút ngây ngốc để mặc cho anh hôn, nhưng hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Lận Viễn Thao nếm vẻ đẹp của cô, đem cô dè vào vách tường, lưỡi dài lại thăm dò vào trong miệng Mâu Khởi Huyền, hấp thu ngọt ngào của cô.

Tất cả của cô đều khiến anh yêu thích không muốn buông tay cũng không thể lướt qua, anh nghĩ muốn đem tất cả của cô chiếm lấy thành của mình, trên người cô anh luôn đạt được thỏa mãn lớn nhất.

“Thao, anh còn chưa có tắm....” Âm thanh của Mâu Khởi Huyền rất yếu ớt, cầu xin anh đừng làm như vậy nhưng như vậy còn khiến cô rơi vào tay giặc.

Anh khẽ cắn cánh môi của cô, “Đợi cùng nhau tắm.”

“Đừng.....” Mâu Khởi Huyền cảm giác hai má nóng lên, người đàn ông này nói như vậy thật khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Lận Viễn Thao nheo mắt lại, lồng ngực đè ép bộ ngực của cô, cảm nhận được cơ thể nhỏ bé mềm mại của cô, hôn cô, đồng thời bàn tay to bắt đầu di động trên người cô, sương mù che phủ hai mắt cô, rất nhanh cũng chìm đắm vào nụ hôn nồng cháy này.

Môi của anh bắt đầu di chuyển xuống, khẽ chạm vào cổ cô, tiếp theo bàn tay to từ từ cởi nút áo cô, tỉ mỉ hôn xương quai xanh của cô.

“Ừm.....” Mâu Khởi Huyền nhẹ giọng nỉ non.

Bàn tay của anh đi đến ngực phải của cô, cách áo ngủ của cô, nhẹ nhàng nắm lấy đỉnh nhon rất tròn, cơ thể của anh càng gần sát cô hơn, chân dài tách hai chân của cô ra.

“Đừng....” Hai tay của cô động tình ôm lấy cổ của anh, cơ thể giống như nhào thành bùn.

Khi chân dài của anh tách hai chân của cô ra thì cô cảm thấy có một loại cảm giác đặc biệt nhập vào bên trong cơ thể, làm cô thiếu chút nữa thì vô lực ngồi xuống.

Lận Viễn Thao cởi áo ngủ trên người cô ra, hé môi mỏng, nhẹ nhàng ngậm lấy quả mâm xôi màu hồng nở rộ kia, sau đó lấy đầu lưỡi khẽ liếm.

“A.....” Phản ứng của cô rất tự nhiên.

Khi đầu lưỡi ẩm ướt của anh lướt qua quả mâm xôi hồng thì sống lưng của cô có cảm giác ma sát kì lạ, lưỡi của anh linh hoạt như một con rắn nhỏ, trêu chọc quả mâm xôi hồng mẫn cảm kia, nước bọt trong suốt dính vào quả mâm xôi hồng của cô, màu sắc càng trở nên mê người.

“Hừ.....” Cô khẽ kêu, cơ thể mình bắt đầu có chút biến hóa kì lạ.

Mâu Khởi Huyền chắc chắn rằng bây giờ vẻ mặt của mình rất mập mờ, ngay cả âm thanh của cô cũng không giống của chính mình.

Lận Viễn Thao nâng bộ ngực, tay dần dần di chuyển xuống dưới, cởi quần ngủ của cô ra, cởi bỏ trói buộc trên người cô ra, chỉ còn lại một chút quần áo cuối cùng, nhìn bộ dạng dựa vào tường của cô, phía dưới của anh đã bắt đầu rục rịch.

Đầu lưỡi của anh thăm dò, khẽ trêu chọc quả mâm xôi màu hồng nhạt, làm cơ thể cô run rẩy, không thể không ôm chặt bờ vai của anh.

Đầu lưỡi giống như rắn, không ngừng xoay vòng quay quả mâm xôi hồng, làm cho chất lỏng trong suốt từ miệng anh dính vào quả mâm xôi hồng, chẳng những chà xát quả mâm xôi hồng phấn nộn, càng thêm dưng đứng kích thích.

Bởi vì từ trên quả mâm xôi hồng truyền đến dòng điện mà Mâu Khởi Huyền phát ra tiếng rên rỉ, “Uh.....”

“Thoải mái sao?” Anh xấu xa kéo quả mâm xôi hồng hỏi cô.

Nhanh vuốt dần dần di chuyển xuống phía dưới, đi đến phía trước quần lót viền ren, anh thăm dò vào giữa chân cô, phía trên quần lót nhẹ nhàng sờ, cảm nhận.

Thấy lòng bàn tay chạm vào bộ lông mềm mại, tiếp theo bàn tay to đi vào dải đất tam giác, ở trên nhẹ nhàng đè xuống.

“A.....” Cô liên tục rên rỉ, lông mày cũng hơi nhăn lại.

“Đừng nóng vội.” Bàn tay to tà ác ở bên ngoài nơi tư mật của cô, không ngừng xoa bóp, khiến cho quần lót lõm xuống, ngón tay thon dài đi vào.

Phía trên cử động, suy nghĩ trong cơ thể cô khơi ra nhiệt tình.

“A a.....” Âm thanh của cô ngày càng rõ ràng, quanh quẩn ở trong căn phòng.

Bàn tay to của anh không ngừng tìm kiếm ở nơi tư mật, cho đến khi anh tìm được viên tiểu hạch kia, ngón trở nhẹ nhàng xoa, tiếp theo dùng sức mà vuốt ve.

Cả người cô bị đặt trên tường, không có cách nào cự tuyệt đòi hỏi của anh, hơn nữa hơi thở ẩm áp bao quanh cô, suy nghĩ dần dần chìm ngâm trong chuyện ham muốn, không còn năng lực suy xét nữa.

Cô bị ngón tay dài trêu ghẹo, toàn thân sức lực đều dần dần trôi đi, làm cho cô mê muội ở vực sâu không đáy, vốn là cánh tay nhỏ bé khước từ nhưng nhịn không được lại trở thành nắm chặt cánh tay khỏe mạnh của anh.

“Ừ.....” Cô nắm chặt hai mắt, hơi thở gấp gáp, cảm giác anh chống đỡ cánh môi ẩm áp, đầu lưỡi chui vào trong miệng cô, không ngừng khuấy đảo cái lưỡi của cô.

Anh rất hài lòng với phản ứng của cô, môi mỏng di chuyển xuống, hôn qua bộ ngực của cô, rồi đến vùng bụng bằng phẳng, cuối cùng là đến trên quần lót cô.

Ngón tay dài rời đi, đổi lại là đầu lưỡi khẽ để ở miệng nơi tư mật, hỗn hợp nước bọt cùng mật dịch của cô, có chút mập mờ nói không nên lời.

Mâu Khởi Huyền ấn hai vai anh, cảm thấy lưỡi anh linh hoạt giống như rắn, cảm giác giống như muốn chui vào trong cơ thể cô, “A. Thao, nơi đó không thể....”

Lận Viễn Thao không để ý đến cô, vẫn như cũ lấy đầu lưỡi chạm vào nơi mẫn cảm kia, làm ạt dịch không ngừng chảy ra, không những làm thấm ướt quần lót, mà còn dính lên trên ngón trở của anh, anh cố ý đưa ngón trở vào trong khe hẹp, trước sau co rút lại.

Động tác bất ngờ của anh làm toàn thân cô tê dại không ngừng, cô bắt đầu không để ý đến hình tượng khê than, “A a.....”

Cô nhúu mặt mi, cái loại kích thích này không còn ngôn ngữ nào để miêu tả, hơn nữa bàn tay to của anh vẫn còn ở trong khe hẹp mà nhẹ nhàng sờ, khiến toàn thân cô xụi lơ, không thể suy nghĩ.

Cuối cùng Lận Viễn Thao cũng cởi quần lót của cô ra.

“Ừm.....” Mâu Khởi Huyền rên rỉ, mất đi lí trí, thầm nghĩ muốn anh tiếp tục xâm phạm vào cơ thể của mình, đầu lưỡi của anh liên tục làm loạn ở khe hẹp, khi mới bắt đầu thì chậm rãi, liếm nhẹ nhàng, dần dần liếm nhanh hơn, càng liếm càng kịch liệt.

Toàn thân cô không ngừng run rẩy, mật dịch giữa hai chân không ngừng chảy xuống, hoàn toàn không thể không chế.

“A a.....” Âm thanh không chịu đựng không ngừng vang lên.

Lận Viễn Thao không để ý đến kháng cự của cô, khẳng khẳng ở khe hẹp lấy đầu lưỡi treu chọc hút lấy hương vị ngọt ngào, thấy khe hẹp của cô không ngừng co rút, anh biết cô sắp đạt đến cao trào đầu tiên.

“Em không được, a.....” Cô thét chói tai, một cổ khoái cảm kịch liệt đánh úp toàn thân, đầu óc trống rỗng, mang theo mật dịch mùi vị ngọt ngào từ trong cơ thể phun ra, làm ướt cả mặt anh.

Lận Viễn Thao đứng dậy, tà ác chộp lấy môi cô, tìm đến cái lưỡi mềm mại của cô.

Nụ hôn của anh vừa vội lại vừa mãnh liệt, khiến cho không ai có thể chống cự được, lưỡi của cô cũng chuyển động theo anh, lưỡi của anh quyến rũ cô, bàn tay to lại duỗi thẳng xuống đến vùng đất tam giác ẩm ướt.

“Ừ.....Hừ.....” Bàn tay to của anh khê bóp lấy tiểu hạch, cô liền buồn bực rên rỉ.

Ngón tay dài của anh ở ngoài khe hẹp dao động qua lại, đi tới cửa khe hẹp, xâm nhập vào.

“Rất ẩm ướt đó.” Anh cười nhẹ, hai ngón tay ở khe hẹp đứng lên.

Vách tường bên trong khe hẹp nhanh chóng quấn lấy anh, theo động tác của ngón tay anh, cô phát ra tiếng rên rỉ mệt mỏi, trong khe hẹp mềm mại mật dịch tràn đầy ra, làm tay anh dính ướt.

“Đừng....” Cô đã sớm không cảm thấy xấu hổ, chỉ mong chờ anh sử dụng tất cả vốn liếng, mang cô thoát khỏi địa ngục gian nan này.

Mâu Khởi Huyền không có cách nào kiềm chế rên rỉ, bụng ưỡn về phía trước, muốn ỉnh gần sát bàn tay to của anh, về mặt đồ bưng, khe hẹp ẩm ướt bị anh chạm vào phát ra âm thanh dâm dăng.

“Thoải mái sao?” Anh khiêu khích hỏi.

“Em, em muốn.....” Cuối cùng Mâu Khởi Huyền không chịu đựng được, âm thanh có phần cầu xin.

“Thật sự rất muốn?” Anh vẫn chờ giây phút này, cô mở miệng nói chính là cho anh động lực lớn nhất.

Lận Viễn Thao vội vàng cởi bỏ quần áo, ôm cô đến giường lớn, nhanh chóng đè lên cơ thể cô, khe hẹp đã rất trơn bóng, chính là chờ đợi anh tiến vào.

“Thao.....” Giọng điệu của cô có chút ghen ngào, dường như không thể chịu đựng được nữa.

Anh đỡ lấy dục vọng của mình, nhắm ngay khe hẹp của cô, múi thịt mềm mại ẩm ướt kia lập tức bao vây lấy anh.

“A a.....” Từng tác anh xâm nhập, cô không nhìn được phát ra âm thanh rên rỉ thoải mái.

Cảm giác nóng như lửa dần dần bổ sung cho cơ thể của anh, động tác của anh càng ngày càng mạnh, cô cảm thấy cơ thể của mình cũng sắp muốn nổ tung.

Lận Viễn Thao đem toàn bộ dục vọng vui vào trong cơ thể cô, ở bên trong hung hăng kéo ra đưa vào.

“Thao.....A.....” Tiếng rên rỉ của cô càng ngày càng to, một giây cuối cùng, dường như cô đã muốn đạt đến điểm giới hạn.

Cao trào giống như thủy triều mãnh liệt bao phủ lấy cô.

Trước mắt cô trắng xóa, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, cảm giác có dòng chiến chạy qua cơ thể cô, làm cho cô không ngừng run rẩy, còn anh thì ra sức đóng đưa thất lưng dững mãnh, muốn đem tất cả dâng tặng cho cô.

“Không, không cần.” Mâu Khởi Huyền lắc đầu, khoái cảm nhất quyết ở trong cơ thể cô không chịu tản đi, cảm giác tê dại ở trong cô.

Khe hẹp muốn nổ tung ra, mật dịch theo chuyển động của anh càng ngày càng nhiều, nơi hai người ân ái cũng ướt một mảng.

“Còn chưa xong, anh còn muốn.....” Lận Viễn Thao nhin xuống muốn bắn ra dục vọng, nhưng mà vẫn dè xuồng.

Vài phút sau cô hét lên một tiếng, không thể chịu đựng được nữa, trong phút chốc ngắt đi.

Cuối cùng anh cũng đạt đến đỉnh, cũng không nhin được cao trào bùng nổ, đem mầm giống đục ngầu trực tiếp bắn nhanh, toàn bộ đưa vào sâu khe hẹp của cô.

6. Chương 6

Thời gian ăn tối, Mâu Khởi Huyền đã sớm chuẩn bị cơm chiều, chờ Lận Viễn Thao tan ca về nhà.

Mẹ Lận phát hiện gần đây cô luôn mỉm cười, tò mò hỏi: “Có chuyện gì thế? Gần đây có chuyện tốt sao?”

“Không có đâu.” Mâu Khởi Huyền vẫn cười nói.

“Làm sao có thể chứ, mẹ thấy con gần đây đều như vậy, hôm nay Viễn Thao nói sẽ về nhà ăn cơm, con lại vui vẻ như vậy, có phải liên quan đến Viễn Thao không? Hai đứa làm hòa rồi à?”

Nếu thật sự là làm hòa, vậy thì cũng rất tốt nha, lập tức có thể ôm cháu. Mâu Khởi Huyền gật đầu, chính xác là quan hệ có tốt hơn.

“Thật tốt quá, đợi lâu như vậy, cuối cùng hai đứa cũng sống tốt.”

“Mẹ, cho dù chúng con bất hòa, chúng con vẫn sẽ sống cùng nhau.” Đây là lúc trước cô nói, mặc kệ anh có yêu cô hay không, cô vẫn sẽ cố gắng duy trì cuộc hôn nhân này.

Mẹ Lận vỗ tay cô một cái, “Tại sao lại nói như thế, tốt như vậy thật sự rất tốt, sẽ vẫn tiếp tục tốt, nhưng chúng ta chờ hai đứa sinh con đây.”

“Mẹ, vẫn còn sớm mà.” Bây giờ cô còn chưa nghĩ đến vấn đề này.

“Mẹ mặc kệ, dù sao con ở đây cuối năm mang thang, mùa hè năm sau mẹ có thể bông cháu rồi.” mẹ Lận một lòng chỉ nghĩ đến bông cháu, không chú ý đến vẻ mặt của Mâu Khởi Huyền.

Đứa bé, thật sự sẽ có sao? Cho dù bây giờ quan hệ của họ không xấu, nhưng giữa bọn họ vẫn có ngăn cách, Bạch Vi chính là người ngăn cách ở giữa, cô vẫn không có cách nào cảm thấy thật sự hạnh phúc, cho tới đứa bé còn không dám hi vọng xa vời, anh sẽ cho cô sao? Tuy nhiên trong thời gian này bọn họ không có dùng biện pháp tránh thai, nhưng chuyện này không đại biểu cho việc anh muốn cô sẽ sinh đứa bé.

Sắc mặt Mâu Khởi Huyền có chút tái nhợt, có vẻ rất bất lực.

“Mẹ.” Cô gọi mẹ Lận vẫn còn đang vui vẻ.

“Làm sao vậy?” Mẹ Lận hỏi.

“Nếu Viễn Thao không muốn có đứa bé thì làm sao bây giờ?” Cô cực kì sợ hãi.

Về mặt mẹ Lận cũng trở nên nghiêm túc, “Vậy là có ý gì? Nó làm sao dám? Nó cho rằng đứa bé là người của nó sao? Đứa bé của con là cháu đích tôn của Lận gia, làm sao nó có thể nói không muốn là không muốn, mẹ đã nói với con, con có thể nói ẹ và bà nội biết, cho dù thế nào cũng phải sinh ẹ.”

Tuy mẹ Lận nói chuyện thật cố chấp quá mức, thế nhưng lại khiến cho Mâu Khởi Huyền cảm thấy an tâm, nếu anh không cần, ít nhất bà nội và mẹ sẽ giúp cô nói chuyện.

“Được rồi, đừng cả ngày nghĩ đến việc này.” Mẹ Lận sợ cô sẽ suy nghĩ lung tung, liền tìm những đề tài khác, “Đúng rồi, mẹ nói với con, con nên sớm một chút chăm sóc cơ thể, như vậy cơ thể mới khỏe mạnh mà mang thai, năm đó bà nội ẹ một quyển sách thuốc dạy nấu ăn, muốn mẹ dựa theo bên trong mà làm, cho nên lúc mẹ sinh Viễn Thao vô cùng khỏe mạnh, sau khi sinh rồi, mẹ sẽ giao quyển sách này cho con, chỉ có điều mẹ thấy đôi khi con cũng rất bận, mẹ sẽ giúp con nấu.”

“Không cần phải bồi bổ sớm như vậy chứ mẹ? Con còn chưa có mang thai mà.” Mâu Khởi Huyền xấu hổ nói.

“Chỉ là muốn tầm bổ cơ thể cho con thôi, yên tâm, những cái này con không cần quan tâm, mẹ sẽ giúp con làm, con chỉ có trách nhiệm uống hết là được.” Đột nhiên mẹ Lận tìm được trọng tâm cuộc sống, đó là cố gắng nuôi dưỡng con dâu được trắng trẻo mập mạp.

Mâu Khởi Huyền cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nhưng đối mặt với nhiệt tình của mẹ Lận, cô cũng không có cách nào từ chối.

Lúc ăn bữa tối, lần đầu tiên ở trên bàn ăn Lận Viễn Thao gấp thức ăn cho Mâu Khởi Huyền.

Bà nội Lận và mẹ Lận đều có chút kinh ngạc, cho đến bây giờ Lận Viễn Thao cũng chưa có gấp thức ăn cho họ bao giờ, thế nhưng bây giờ lại vì vợ của mình mà gấp thức ăn, thật sự là cảnh tượng hiếm thấy.

“Rốt cuộc mọi người có muốn ăn cơm không?” Lận Viễn Thao để ý đến bộ dạng của hai vị trưởng bối, hành động của anh rất kì lạ sao? Họ lại có thể nhìn anh như vậy, Mâu Khởi Huyền cũng hiểu được ánh mắt kì quái của hai người họ.

“Chỉ là mẹ cảm thấy.....Nuôi một đứa con trai ba mươi năm, hình như cho đến bây giờ nó cũng chưa có gấp thức ăn cho ta, nhưng bây giờ lại cẩn thận tự mình gấp thức ăn cho vợ.” Mẹ Lận chua xót nói.

Bị mẹ Lận nói, mặt Mâu Khởi Huyền và Lận Viễn Thao đều đỏ, chỉ là gấp thức ăn thôi mà, có cần phải như vậy không? Mâu Khởi Huyền ra hiệu bảo anh gấp thức ăn cho hai người lớn.

“Dù sao cũng gấp thức ăn cho hai người được chưa.” Lận Viễn Thao theo thứ tự gấp thức ăn cho hai vị trưởng bối.

Bà nội Lận nở nụ cười, “Bây giờ mới biết bà giúp cháu chọn vợ không sai chứ?”

“Đúng vậy đó, ăn nhanh một chút đi.” Lận Viễn Thao tức giận nói.

Nghe được câu nói của anh, Mâu Khởi Huyền nhìn về phía anh, anh thật sự cảm thấy cười được cô là một chuyện tốt sao?

“Làm sao thế?” Khi Lận Viễn Thao phát hiện thấy Mâu Khởi Huyền trầm tư, liền hỏi cô.

Mâu Khởi Huyền mỉm cười, “Không có gì.”

“Giống như tên đàn độn.” Lận Viễn Thao cười nhạo cô.

Cô nghe thấy thế liền nổi giận, dùng chiếc đũa gõ mấy cái.

“Được, anh không nói nữa, bây giờ dám hung dữ với anh nữa nha....” Lận Viễn Thao cực kì thích trạng thái bây giờ, giống như trở lại trước kia, mà so với trước kia thì ngọt ngào hơn, như vậy mới giống một cặp vợ chồng.

“Được rồi, bây giờ hai đứa hòa thuận là được.” Bà nội Lận thấy hai người bọn họ bắt đầu đùa giỡn, chứng minh vấn đề giữa bọn họ đã được giải quyết, cũng vui vẻ thay hai người họ.

Mâu Khởi Huyền và Lận Viễn Thao liếc nhau, bỗng chốc nở nụ cười, cho dù như thế nào, quan hệ bây giờ giữa bọn họ là không sai.

“Ăn nhanh lên, anh đưa em đến một chỗ.” Lận Viễn Thao nói với Mâu Khởi Huyền.

“Đi đâu?” Không biết đột nhiên anh muốn đưa cô đến nơi nào.

Lận Viễn Thao không nói gì thêm, chỉ nói đến lúc đó thì biết.

Sau bữa cơm chiều, Lận Viễn Thao liền lái xe lên núi, đến Thất Tích lần trước lúc hai người họ cãi nhau rất không vui vẻ, chỉ có nhân lúc này bồi thường một chút, để cho Mâu Khởi Huyền có thể vui vẻ một chút.

Trước đó Mâu Khởi Huyền bị anh dùng bịt mắt che mắt lại, hoàn toàn không biết anh muốn dẫn cô đến chỗ nào, mà thời gian lái xe lâu như vậy, cô nghĩ là anh muốn lái xe đến phía Đông.

“Anh muốn dẫn em đến nơi nào vậy?” Mâu Khởi Huyền nhin không được hỏi.

“Đến nơi sẽ biết, cũng không xa, sắp đến nơi rồi.” Lận Viễn Thao nói nhanh.

Chạy đến chỗ trống trải trên đỉnh núi, Lận Viễn Thao mới dừng xe lại, Mâu Khởi Huyền biết anh đã dừng xe, chờ anh mở cửa để cô xuống xe, Lận Viễn Thao đỡ cô xuống xe, để cô đứng ở một địa điểm chính xác.

“Chuẩn bị xong chưa....thấy rõ ràng đó.” Lận Viễn Thao ra vẻ thần bí nói.

Mâu Khởi Huyền hiểu gật đầu, tiếp theo cô cảm giác được anh tháo bịt mắt ra, để cho cô nhìn thấy phong cảnh trước mặt.

Cô thoáng cảm thấy kinh ngạc, nhìn xuống là cảnh thành phố vào ban đêm, nhìn lên trên là đầy sao sáng, rất xinh đẹp, nhưng mà anh đưa cô đến đây làm gì? Không phải lần đầu tiên cô tới nơi này, không có một chút ngạc nhiên nào.

“Tại sao em không kinh ngạc một chút chứ? Tại sao không có nói đẹp quá?” Không phải mọi cô gái khi thấy cảnh đẹp đều khen ngợi hết lời sao? Cho dù không phải rất đẹp nhưng cũng phải nói như vậy.

Mâu Khởi Huyền mỉm cười, “Cũng không phải lần đầu tiên em đến nơi này, chẳng lẽ anh chỉ muốn cho em xem cái này? Không có cái khác sao?”

Lận Viễn Thao trừng mắt với cô, “Chẳng lẽ em không cho anh chút mặt mũi nào sao? Có thể giả bộ một chút cũng được, vậy mà một chút về mặt kinh ngạc cũng không có.”

“Được rồi, làm lại nào, chúng ta làm lại một lần nữa nào.” Anh cũng quá ngây thơ, Mâu Khởi Huyền mừng thầm.

“Không cần, làm lại thì còn ý nghĩa gì nữa.” Anh đã không còn hứng thú nữa rồi.

Mâu Khởi Huyền cảm giác giống như hồi trước chưa kết hôn, giữa bạn bè cãi nhau như vậy, chỉ là bây giờ anh đối xử với mình như là bạn bè hay là vợ chồng? Dù sao quan hệ của hai người họ cũng trở nên bất đồng rồi.

“Thật ra thì em cũng rất thích ngắm sao, những lúc muốn bình tĩnh suy nghĩ, liền ngắm sao, toàn bộ phiên muộn đều quên hết.” Mâu Khởi Huyền dựa vào lan can, nhìn cảnh đêm đầy sao, cũng sắp không phân biệt sự khác biệt giữa hai người họ.

Lận Viễn Thao nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, giống như trà hoa căng mềm, hiện ra nét mặt chăm chú và yêu thích của cô.

Sở dĩ trước kia anh thích trà hoa, ngoài mùi vị còn có vẻ mặt chăm chú của cô, cô luôn cho rằng người uống trà hoa sẽ cảm thấy nhẹ nhàng, rất tao nhã.

Trời sinh cô đã có phong cách kết hợp với yêu thích, giống như nữ thần mà không giống người phàm, nhưng sống chung với cô đã lâu sẽ nhận ra, nàng nữ thần này cũng rất đáng yêu, sẽ cùng anh cãi nhau, khi nói không lại anh thì sẽ làm bộ tức giận, nhưng chỉ cần anh dụ dỗ một chút là được.

Thật ra cô cũng có cá tính đáng yêu, cũng có tính cách bướng bỉnh, còn có vô số cố chấp, kiên trì.

“Tại sao em lại yêu anh như vậy?” Anh vẫn luôn nghĩ không ra, tại sao cô lại cô chấp như vậy?

Mâu Khởi Huyền nghĩ là anh vẫn chưa tin tình cảm mình dành cho anh, nhưng bây giờ anh hỏi như thế, rõ ràng đã biết rồi.

“Em cũng không biết, em chỉ cảm thấy anh rất đáng để em yêu, cho nên em nghĩ muốn ở bên cạnh anh.” Lý do của cô rất đơn giản, nhưng anh sẽ hiểu sao?

Cô phát hiện hình như gần đây Lận Viễn Thao đối xử với cô không tệ, thật sự giống như đã thay đổi, cô không nhận được tò mò, “Trong khoảng thời gian này sao đột nhiên anh tốt với em vậy? Anh không tức khi lúc đầu em ép anh sao?”

Anh sẽ nói với cô bởi vì mình yêu, nhưng anh vẫn không có can đảm mở miệng, câu nói đó rất khó mở miệng.

“Em cũng đã được gả vào, còn muốn thay đổi gì nữa? Cũng không thể mỗi ngày đều nghiêm mặt khó chịu sao, chúng ta lại không thể ly hôn.”

Lời nói của Lận Viễn Thao khiến Mâu Khởi Huyền có chút khổ sở, thì ra là chỉ chấp nhận sự thật thôi chứ không phải yêu cô, thiếu chút nữa cô lại tự mình đa tình, nhưng mà suy nghĩ này của mình vừa mới bắt đầu sao? Cô đã làm được.

Lận Viễn Thao ôm cô từ phía sau, cùng cô nhìn phong cảnh dưới chân núi, “Em sẽ luôn luôn bên cạnh anh chứ?”

Mâu Khởi Huyền rất muốn như vậy, nhưng nếu anh nhất định không nói lời muốn nói, cô cũng không còn cách nào.

“Thực sự anh không thích em ở bên cạnh anh như đã nói, em sẽ lựa chọn rời đi.” Mặc dù cô không muốn làm như vậy nhưng vẫn đau lòng quyết định,

“Vậy thì đừng rời đi.” Lận Viễn Thao ôm chặt cô, anh cảm giác được mình hoàn toàn không hi vọng cô sẽ rời đi, cảm giác kháng cự khi vừa mới kết hôn đã hoàn toàn biến mất, tất cả cũng vì cô, anh đã từ từ yêu cô.

Mâu Khởi Huyền cảm nhận được lời nói của anh, thật sự anh hi vọng cô không rời đi sao? Anh thay đổi sao?

Giống như cô loáng thoáng cảm giác được, từ sau cái ngày anh uống rượu say thì tính cách đã thay đổi, làm cho cô có chút không thích ứng được. Cô vui vào trong lòng anh, anh khiến cho cô cảm thấy ấm áp.

Lận Viễn Thao nhìn đồng hồ một chút, đã mười giờ rồi, liền để Mâu Khởi Huyền nhắm mắt lại.

“Lại muốn như vậy sao? Không phải ngay cả xuống núi anh cũng muốn em nhắm mắt lại chứ?”

“Không phải, là em nhắm mắt trước.”

Anh dùng tay che kín anh mắt của cô, nhưng cô lại không biết điều nghe theo, bởi vì hành động như thế này rất trẻ con.

Nhìn thấy cô không nghe, Lận Viễn Thao liền cúi đầu hôn cô, làm cho cô ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, Mâu Khởi Huyền cảm thấy thời gian khá dài, bởi vì anh vẫn không chịu buông cô ra, cho nên cô chỉ có thể xụi lơ trong ngực anh.

Chỉ có điều khi anh vừa hạ xuống, cô liền nghe được âm thanh của pháo hoa, Lận Viễn Thao buông cô ra, ngược lại nhìn về phía bầu trời, bầu trời bao la vốn chỉ có sao, bây giờ thì lấp đầy là pháo hoa lớn nhỏ.

“Oa, thật xinh đẹp!” Lúc này Mâu Khởi Huyền mới cảm thán nói.

Một lần nữa Lận Viễn Thao ôm cô vào trong ngực, “Thế nào, lần này vui mừng đến thế sao?”

Mâu Khởi Huyền kinh ngạc, “Đây là anh sắp xếp sao?”

“ Dĩ nhiên, nếu không thì ai lại bắn pháo hoa vào lúc này?” Thế nào mà cô lại ngu ngốc như vậy?

Cô cười ngọt ngào nói: “Thì ra đây mới là ngạc nhiên, lời nói lúc trước cũng chỉ là nói lung tung, hại em nghĩ anh thật sự như vậy.....” Thì ra vừa rồi cô cảm thấy mình rất ngu ngốc, có thể thái quá hay không?

“Đây cũng là đền bù cho em đêm Thất Tịch hôm đó không thể đi xem bắn pháo hoa, anh đặc biệt đem pháo hoa lúc đó bắn ra trước mặt em.”

Lận Viễn Thao biết ngày đó cô đồng ý cùng Liên Bang đi xem bắn pháo hoa, nhưng bởi vì anh đột nhiên xuất hiện rồi rời đi, thế là anh quyết định bồi thường cho cô.

“Cám ơn.” Cô rất thích, hơn nữa là vô cùng thích.

Lận Viễn Thao nhìn nụ cười của cô, đây mới là Mâu Khởi Huyền mà anh quen.

Mâu Khởi Huyền nhìn những pháo hoa kia, thật ra thì đối với cô mà nói, pháo hoa không phải thứ quan trọng, quan trọng là trái tim của anh, anh sẵn sàng vì cô mà làm một số chuyện, không giống với lúc đầu chán ghét cô.

Lận Viễn Thao hôn gương mặt của cô, nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của cô, liền tiếp tục hôn cô, rồi hôn đến môi của cô, anh sẽ không có cách nào dừng lại, mút lấy thật sâu hương vị của cô.

Tối chủ nhật, Lận Viễn Thao và mấy người bạn hẹn gặp mặt ở nhà Thịnh An.

Từ khi họ bọn họ biết nhau đến bây giờ, thường xuyên gặp gỡ ở đây, nguyên nhất rất đơn giản, bởi vì tất cả phục vụ đều miễn phí.

Mâu Khởi Huyền cũng rất thích tối nơi này, bởi vì trong phòng cũng chỉ có bọn họ vui vẻ, là một nơi tương đối yên tĩnh, sẽ không giống những quán ăn đêm ồn ào.

Lận Viễn Thao đưa Mâu Khởi Huyền đi bằng ô tô, anh nhìn Mâu Khởi Huyền ở bên cạnh, “Sau này không nên nghe lời mẹ nói nữa, mặc những thứ quần áo không phù hợp với em.”

Anh cảm thấy vẫn là như bây giờ, mặc một bộ quần áo bình thường cùng anh ra ngoài, vừa đáng yêu lại vừa xinh đẹp.

“Những thứ quần áo kia không phải rất thích hợp với em à, em cảm thấy rất xinh đẹp.” Cô cũng không hiểu, rõ ràng mỗi bộ quần áo mẹ Lận mua đều nhìn rất được, nhưng sau khi Lận Viễn Thao xem xong thì cũng chỉ còn lại vài bộ có thể mặc, cuối cùng là sao anh lại bắt bẻ nhiều thế?

“Anh nói không thích hợp là không thích hợp.”

Anh vừa nghĩ đến những bộ quần áo mẹ mua cho Mâu Khởi Huyền là cảm thấy tức giận, mặc dù những thứ quần áo kia đều là nhãn hiệu nổi tiếng, cũng rất đẹp mắt, nhưng mà chỉ thích hợp cho những người khác, không thích hợp với Mâu Khởi Huyền, phụ nữ có chồng nên mặc quần áo phù hợp với phụ nữ có chồng.”

Mới vừa rồi cô còn không nghĩ là sẽ mặc bộ này, chọn lấy một bộ quần áo thấp ngực, cô cũng không suy nghĩ gì, mặc dù bây giờ hai người họ ra ngoài sẽ gặp bạn bè, nhưng đây lại là hai người đàn ông, chẳng lẽ cô lại muốn cho trông mắt người ta ăn kem sao? Dù thế nào đi nữa anh cũng không muốn, liền trực tiếp in một dấu hôn trên ngực cô, hại cô chỉ có thể đổi lại thành một cái váy bảo thủ.

“Anh cũng rất bá đạo, không muốn em mặc những thứ kia, vậy những bộ quần áo mua về rồi phải làm sao? Cũng không thể phụ lòng của mẹ được?” Trong lòng cô rất vui vẻ, cô hiểu ý đồ của anh, anh là ham muốn chiếm giữ, nhưng mà bây giờ cô rất thích anh ham muốn chiếm giữ như vậy, giống như anh tự mình cưng chiều cô.

“Bán đi hoặc là trả lại hàng.” Anh đưa ra một đáp án đơn giản.

Cô mới không cần, những thứ quần áo kia cô muốn giữ lại, mặc dù kiểu dáng có chút gợi cảm, nhưng có thể mặc khi gặp gỡ, nhất định lần sau phải ngăn cản anh làm loạn.

Khi đến cửa, anh xuống mở cửa xe cho Mâu Khởi Huyền, nắm tay cô đi vào.

“Đã lâu không tới, thật nhớ cuộc sống trước kia.” Mâu Khởi Huyền xúc động nói.

Nhìn Lận Viễn Thao nắm tay của mình, cô cảm giác mình đã nắm được hạnh phúc.

“Đó là bởi vì em không tham gia vào hoạt động của tụi anh, nếu như tiệm bán hoa nhiều việc như vậy, rất mệt cũng đừng làm được, ngoan ngoãn ở nhà đi.” Thật ra thì anh cũng rất yêu thương cô ban ngày phải đến phụ giúp tiệm bán hoa, rõ ràng là thiên kim tiểu thư nhưng lại muốn làm việc, cô đã gả cho anh rồi, chẳng lẽ còn sợ không có tiền sao?

Mâu Khởi Huyền dùng sức cầm tay của anh, “Không được, em không muốn ở nhà làm người vô dụng, trong tiệm hoa có một ít hoa, bong bóng trà rất tốt, nên như không phải mở cửa hàng bán hoa, anh nghĩ lấy đầu ra nhiều trà hoa ngon như vậy để uống, cái này do em tự làm đó.”

Lận Viễn Thao ngừng lại, quay đầu nhìn cô, cô cũng nghi ngờ nhìn về phía anh, tại sao lại đột nhiên dừng lại?

Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mâu Khởi Huyền, dùng sức hôn lên môi cô một cái, “Đúng vậy nha, vợ của anh là lợi hại nhất.”

Mâu Khởi Huyền bị làm cho sợ đến ngu ngốc, tại sao anh có thể hôn cô trước mặt mọi người như vậy, còn nói ra một câu như vậy, làm tim cô đập thật nhanh.

“Đi thôi, bọn họ đang đợi chúng ta.” Thật ra thì Lận Viễn Thao cũng có chút ngượng ngùng, nhưng chỉ cần đối mặt với cô, mình thật không có cách nào bình tĩnh.

Mâu Khởi Huyền đi bên cạnh anh, dựa vào anh, có phải là anh đã phát hiện ra cô rất tốt, đã từ từ yêu cô?

Lận Viễn Thao đẩy cửa vào, mọi người trong phòng nhìn về hướng hai người họ, đáng lẽ là trong phòng chỉ có Kiều Tiếp và Thịnh An, nhưng lại có thêm một người phụ nữ, Bạch Vi.

Bạch Vi xuất hiện thì ý nghĩ vừa rồi cũng bị xua tan rồi, trong khoảng thời gian này Lận Viễn Thao đã cho cô hưởng thụ được vui vẻ và hạnh phúc, nhưng quên mất sự tồn tại của Bạch Vi, sắc mặt Mâu Khởi Huyền từ từ tái nhợt, nhìn về phía bên Lận Viễn Thao ở bên cạnh, chỉ thấy anh vẫn mỉm cười.

“Cuối cùng cũng hai người cũng tới, chờ lâu thật.” Kiều Tiếp nói, ba người bọn họ đang chơi trò chơi, nhưng Thịnh An và Bạch Vi vẫn đứng cùng một chiến tuyến, hại anh luôn bị thua.

Bạch Vi nhìn Lận Viễn Thao và Mâu Khởi Huyền từ trên xuống, thoát nhìn hai người họ không có lý hôn, nhưng mà lúc cô thấy Mâu Khởi Huyền vẫn có chút lúng túng, bởi vì lần trước cô và Lận Viễn Thao cùng lừa cô, không biết anh đã giải thích chưa, cô làm như vậy hoàn toàn không có ác ý.

“Chào cô.” Bạch Vi hướng về phía Mâu Khởi Huyền chào hỏi.

Mâu Khởi Huyền trả lời có chút lúng túng, mà rõ ràng Lận Viễn Thao cũng rất kinh ngạc, tại sao Bạch Vi lại xuất hiện?

“Tại sao cậu cũng ở đây?”

“An An gọi mình tới, nói là gặp gỡ, mình thấy không có việc gì nên đến đây, thế nào, không hoan nghênh mình gia nhập với các cậu sao?” Bạch Vi trừng mắt liếc anh một cái, không lẽ anh ta định lợi dụng mình xong rồi cả đời sẽ không nhìn mặt luôn à? Hơn nữa cô đến đây cũng không phải vì anh.

Lận Viễn Thao nhớ lại lúc mình gặp cô để lừa gạt Mâu Khởi Huyền, chuyện này anh không có giải thích rõ với Mâu Khởi Huyền, xem ra cần một chút thời gian để nói với cô, nhưng mà cô có tức giận hay không? Nếu lúc đó tức giận đến mức bỏ nhà đi thì làm sao bây giờ?

“Mình đâu có dám, vừa rồi mọi người vừa chơi cái gì vậy?” Lận Viễn Thao lập tức nói sang chuyện khác, anh cũng không muốn Bạch Vi trở thành mục tiêu công kích.

Lúc mọi người đang vui vẻ, cũng không có ai chú ý đến Mâu Khởi Huyền đã ngồi xuống có sắc mặt khác, sắc mặt rất kém nhìn bọn họ. Rõ ràng Lận Viễn Thao biết cô rất để ý chuyện của anh và Bạch Vi, tại sao anh chưa bao giờ nói chuyện này rõ ràng với cô? Tối nay Bạch Vi xuất hiện cảm giác không hề đơn giản, cô ấy muốn ra oai với mình sao?

Bây giờ bốn người bọn họ đang ngồi bên kia chơi trò chơi, Lận Viễn Thao ngồi phía sau Bạch Vi, Mâu Khởi Huyền muốn làm bộ như không thấy nhưng cũng không được, không thể làm gì khác hơn là cầm lấy rượu đổ trên bàn rót ỉnh một ly.

Ở các buổi gặp gỡ cô rất ít khi uống rượu, bởi vì ba người bọn họ sẽ uống, đến cuối cùng chỉ có thể mặc cô lái xe đưa mọi người trở về, nhưng hôm nay không sao cả, lòng của cô rất đau, khiến cho cô không thoải mái.

“Các cậu là cố ý, không ngờ lại đá văng mình.” Kiều Tiệp không phục nói, vốn nghĩ là Lận Viễn Thao tới sẽ giúp anh, anh ta lại cũng phản bội rồi.

Lúc Kiều Tiệp đứng lên phát hiện Mâu Khởi Huyền ngồi một mình, liền nói với Lận Viễn Thao: “Thôi, các cậu cứ từ từ chơi, mình chơi với vợ cậu.”

Lận Viễn Thao nhìn Mâu Khởi Huyền một chút, nhìn cô không có gì khác thường, chẳng qua là chì nhàm chán lật tạp chí, nói: “Có thể, nhưng không cho phép để cô ấy uống rượu.”

“Mọi người đều nói vợ quản nghiêm, làm sao cậu lại là chồng quản nghiêm?” Kiều Tiệp đến ngồi bên cạnh Mâu Khởi Huyền, “Cẩn thận vợ cậu nhìn cậu không vừa mắt, ném cậu đi bây giờ.”

Điểm này Lận Viễn Thao cũng rất yên tâm, cô sẽ không bỏ đi.

“Có phải các cậu cố ý trì hoãn thời gian? Nói nhảm ít thôi, nhanh lên một chút!” Bạch Vi thúc giục nói.

Kiều Tiệp phát hiện Mâu Khởi Huyền không có nói chuyện, liền nhìn về phía cô, phát hiện sắc mặt của cô rất kém.

“Em làm sao vậy? Sắc mặt lại kém như vậy.”

“Em không sao cả, chắc là do ánh đèn rồi.” Cô tùy tiện nói một lý do, thật ra thì chỉ có chính cô biết, lòng của cô rất đau, sao mà sắc mặt có thể tốt được, cô cầm lấy ly rượu mình vừa mới uống rót thêm một ly nữa, còn thuận tay rót đầy ly rượu của Kiều Tiệp.

“Đồ kị chồng không cho phép uống rượu à.” Kiều Tiệp nhú mày, anh phát hiện nhất định là cô có chuyện gì, nếu không tại sao lại như vậy?

Mâu Khởi Huyền khẽ mỉm cười, “Lâu như vậy chúng ta chưa có uống rượu chung rồi, thỉnh thoảng buông thả một chút cũng không có vấn đề gì.”

Kiều Tiệp vốn muốn ngăn cản cô, nhưng cô đã nâng cốc uống một ngụm vào rồi.

“Loại rượu này rất chất.” Sau khi uống xong cô còn không vui phê bình, ý đồ để Kiều Tiệp nhanh chóng đổi rượu khác.

“Đừng làm rộn, rượu nơi này là ngon nhất rồi, có phải hay không đã lâu em không uống rượu, không có uống?” Kiều Tiệp uống một hớp, không có biến chất mà.

Mâu Khởi Huyền cười, thì ra không phải rượu chất, mà là trái tim của cô.

“Em khẳng định em không có chuyện gì sao? Anh lại có cảm giác tối nay em rất lạ.” Kiều Tiệp lo lắng hỏi cô.

Cô vừa thay mình đổ ly rượu, “Không nên hỏi nhiều như vậy, em rất khỏe, chẳng qua là lâu rồi chưa uống rượu, không thích ứng được mùi vị của rượu, anh uống với em đi, tối nay chúng ta không say không về.”

Mâu Khởi Huyền nâng cái ly của mình và ly của anh cùng, uống hết một ly.

“Nhưng anh không dám, Thao sẽ rất tức giận.” Kiều Tiệp đoạt lấy cái ly trên tay cô, nhưng một giây sau cô lại đem cái ly của anh uống sạch.

“Anh ấy sẽ không tức giận đâu.” Anh đã không có suy nghĩ muốn tức giận với cô, Mâu Khởi Huyền nhìn Lận Viễn Thao một cái, bây giờ anh đang rất vui vẻ, không có tâm tư chú ý đến cô.

Anh Tiệp, uống đi, uống với em nào.” Mâu Khởi Huyền mang theo nụ cười nói, nhưng Kiều Tiệp cảm thấy nụ cười này khó coi hơn khóc.

“Có phải Thao lại khiến em thương tâm hay không? Hai người vừa với tốt hơn, làm sao lại trở thành như vậy?” Kiều Tiệp cảm thấy cô có vẻ mặt như vậy nhất định là vì Lận Viễn Thao.

Mâu Khởi Huyền trừng mắt liếc anh một cái, “Làm sao anh lại nói nhiều như vậy? Anh không nên hỏi rồi, khi nào em muốn nói cho anh biết thì anh sẽ biết, bây giờ thì im lặng uống rượu với em, được không?”

Kiều Tiệp lo lắng, nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Tâm tình Mâu Khởi Huyền giống như bị vật nặng đè lên đầu muốn chết, thế nhưng trước mặt mọi người cô không dám khóc, cũng bởi vì không dám khóc, cho nên mới tùy tiện sử dụng những cách khác làm mình quên đi đau đớn.

Không lâu sau đó, Lận Viễn Thao phát hiện giữa hai người có cái gì không đúng, mà lúc này Mâu Khởi Huyền đã say đến mức dựa vào vai Kiều Tiệp. Lận Viễn Thao nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Kiều Tiệp, “Không phải là mình đã nói cậu đừng cho cô ấy uống rượu rồi hả?”

Vẻ mặt Kiều Tiệp oan uổng, “Không phải mình, lúc mình tới cô ấy đã uống rồi, sau đó lại càng uống nhiều, cần bản là không thể ngăn được.”

Hai người họ cũng giống nhau, nếu thật sự đã muốn uống rượu, làm sao ngăn cản được, anh vội vàng đưa người ngoài cuộc này ra ngoài. “Tại sao cô lại uống nhiều như vậy?” Lúc hai người họ đến cô còn rất tốt, tại sao mới đó đã say rồi?

“Làm sao mình biết được, cái này nên hỏi cậu, cô ấy không chịu nói.” Kiều Tiệp đẩy đẩy Mâu Khởi Huyền ra, mà Lận Viễn Thao cũng thuận thế đón lấy, để cho cô nằm trong ngực của anh.

Kiều Tiệp đứng lên vận động cơ thể mình, anh cũng rất mệt mỏi lắm chứ.

“Có thể tâm tình cô ấy không được tốt.” Bạch Vi có chút bận tâm đến tình trạng của Mâu Khởi Huyền, tại sao cô không giải thích liền uống say? Lận Viễn Thao cúi đầu nhìn cô, cô nhú chặt hai lông mày không có giãn ra, tại sao cô lại như vậy?

Cô cười hì hì không có ý do, vậy là tâm trạng không tốt.

“Mình đưa cô ấy về nhà trước.” Lận Viễn Thao nói xong liền đứng dậy, bỗng cô lên.

“Vậy cũng được, cẩn thận một chút.” Những người khác dặn dò anh.

Sau khi về đến nhà, Lận Viễn Thao lập tức đặt Mâu Khởi Huyền lên trên giường, đến phòng tắm cầm khăn giúp cô lau mặt một chút, để cho cô có thể thoải mái một chút.

Nhưng khi anh đi ra từ phòng tắm thì phát hiện cô đang khóc, nước mắt chảy ra làm anh sợ hết hồn, rốt cuộc là tại sao? Cô gặp ác mộng sao?

“Huyền Huyền, em làm sao vậy?”

Mâu Khởi Huyền cũng không có tỉnh lại, chẳng qua là đang ngủ nhưng cũng cảm giác được đau đớn, khiến cô rất cực khổ.

Lận Viễn Thao lo lắng cầm chặt tay cô, “Em gặp ác mộng sao? Huyền Huyền, Huyền Huyền.”

Giống như cô nghe được trong giấc mơ, không có mở mắt chỉ khóc, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm nói cái gì.

Anh nhích tới gần miệng cô, mới nghe rõ cô nói cái gì, “Viễn Thao, đừng rời khỏi em.”

Lòng Lận Viễn Thao mềm nhũn, cô bé ngốc này, trong giấc mơ mà cũng sợ anh rời đi sao? Anh nằm lên giường ôm lấy cô, “Yên tâm, anh sẽ không rời đi.”

7. Chương 7

Kể từ sau lần gặp gỡ đó, Mâu Khởi Huyền không đi ra ngoài cùng với Lận Viễn Thao nữa.

Bởi vì cô thấy sợ, sợ mình sẽ thấy được cái gì không nên nhìn, cô muốn sống ở thế giới của mình, không muốn biết anh đang làm cái gì bên ngoài, ngay từ đầu cô không nên can thiệp vào cuộc sống của anh, là

mình ngu ngốc, quên mất mà thôi. Trong cửa hàng bán hoa Mâu Khởi Huyền đang sắp xếp lại hoa hồng được mang đến từ hôm qua, trong lòng đang suy nghĩ, làm sao cũng không yên tâm được. “Chị Huyền, hay là chị qua bên kia ngồi đi, những thứ khác để cho em.”

Nhìn Mâu Khởi Huyền bị gai hoa hồng đâm vào tay nhiều lần, Tiểu Lâm cũng cảm thấy đau lòng.

Gần đây chị ấy bị sao vậy? Cả ngày đều không có tinh thần, Tiểu Lâm nghĩ như vậy đẩy cô qua một bên, nhưng lại không dám hỏi.

Lần này Mâu Khởi Huyền nghe lời mà đi ra, bởi vì đúng là cô làm ảnh hưởng đến công việc.

“Tiểu Lâm, có phải em thấy chị rất thất bại phải không?”

Tiểu Lâm không hiểu rõ, “Vậy là ý gì? Làm sao chị lại thất bại?”

Mâu Khởi Huyền cảm giác thật sự mình rất thất bại, ngay cả yêu một người cũng hèn mọn như vậy.

Bản thân mình là một người vợ, vậy mà chồng mình cũng không quản được, thậm chí còn để cho anh muốn làm gì thì làm, đây cũng là thất bại, vậy những thứ cô muốn, Lận Viễn Thao có thể cho cô được hay không?

“Rất nhiều nơi, thân là một phụ nữ, thân là một người vợ.” Cô xem Tiểu Lâm là bạn của mình, cho nên mới nói với cô ấy những thứ này, mà Tiểu Lâm tuyệt đối sẽ không đem chuyện này nói cho những người khác biết.

“Người chị đang nói là Lận tiên sinh sao?” Tiểu Lâm không hiểu, không phải hai người họ rất tốt hay sao, “Không phải hai người rất tốt sao, tại sao bây giờ lại như thế này?”

“Em không hiểu rồi, khi đó tụi chị là bạn bè nên không có gì giấu nhau, nhưng khi trở thành quan hệ thân mật, thì lại có rất nhiều điều không dám nói.”

Không phải Tiểu Lâm không hiểu, cô vốn chưa trải qua nhiều lần yêu đương, nhưng cô cảm giác được chua xót trong lời nói của Mâu Khởi Huyền.

“Thật ra thì hai người ở cùng một chỗ thì phải dựa trên sự tin tưởng, bạn bè cũng thế, không có sự tin tưởng thì sẽ không có gì để nói, có phải hai người không tin tưởng nhau đúng không?”

Tin tưởng, giữa bọn họ có thứ đó không? Thật sự cô không hiểu, sau khi cô thổ lộ với Lận Viễn Thao, tất cả suy nghĩ của cô đều đi sai hướng, hoàn toàn bị khống chế.

“Nếu như thật sự không có tin tưởng thì sao? Có phải nên kết thúc hay không?” Mâu Khởi Huyền nghiêm túc hỏi cô.

Tiểu Lâm giật mình, cô không biết nên trả lời như thế nào, hơn nữa vấn đề này cũng không nên hỏi cô, nhưng khi nhìn Mâu Khởi Huyền khổ sở như vậy, cảm giác như tình cảm của bọn họ đang gặp vấn đề rất lớn, nhưng vào đêm Thất Tịch, không phải là Lận Viễn Thao rất khẩn trương mang chị ấy đi, không để cho người khác cướp mất hay sao?

“Em không hiểu, em cũng chưa từng thử.” Tiểu Lâm chỉ có thể giả bộ không hiểu, tránh để nói sai.

Đúng vậy, hỏi người khác thì làm sao biết được, chỉ có mình mới biết nên làm như thế nào, Mâu Khởi Huyền cảm thấy mình nên tỉnh táo lại, nếu không thì sẽ không có cách nào suy nghĩ được.

Trong lúc đó điện thoại bỗng vang lên, là mẹ Mâu.

“Mẹ.”

“Tối nay lúc nào thì hai đứa đến?” Mẹ Mâu liền nói.

Mâu Khởi Huyền cảm thấy kì lạ, cô không có nói hôm nay sẽ về nhà mẹ đẻ.

Cảm giác được Mâu Khởi Huyền do dự, mẹ Mâu nói: “Không phải là con quên hôm nay là sinh nhật cha sao?”

Mâu Khởi Huyền giật mình, thật sự là cô quên mất.

“Không có, chỉ là con đang suy nghĩ, con đang đợi Lận Viễn Thao tan ca.” Cô nói dối.

“Vậy cũng được, con tới sớm một chút, cha đã thức dục mẹ nấu cơm cho hai đứa rồi.” Mẹ Mâu cười cười nói. Mâu Khởi Huyền vội vàng đồng ý, cô thật là một đứa con gái bất hiếu, cả ngày chỉ nghĩ tới chuyện của mình, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của cha mẹ, tất cả đều quên hết.

“Tiểu Lâm, chị đi đây, hôm nay em có thể tan ca sớm một chút.” Mâu Khởi Huyền nói xong cũng đi ra ngoài.

Tiểu Lâm cũng có chút quan tâm cô, cảm thấy tình trạng bây giờ của cô không tốt lắm.

Mâu Khởi Huyền gọi điện cho Lận Viễn Thaoom vừa nghe nói hôm nay là sinh nhật cha vợ, Lận Viễn Thao lập tức qua đón cô.

Ở trên xe, Mâu Khởi Huyền cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình, không muốn cho người nhà phát hiện ra bất kì sơ hở nào, nhưng cô cảm thấy thật khó khăn.

Cô đã mua xong quà sinh nhật rồi, nhưng đó là tấm lòng của cô, còn Lận Viễn Thao thì thế nào? Sau khi kết hôn, trừ tuần trăng mật đó thì bọn họ cũng chưa có về nhà mẹ đẻ lần nào nữa, bởi vì lúc đó quan hệ của bọn họ không được tốt lắm, nên không trở về.

Sợ cha mẹ lo lắng, nhưng bây giờ cô vẫn băn khoăn chuyện đó.

“Em làm sao vậy? Không nói câu nào thế.” Lận Viễn Thao phát hiện sự trầm mặc của cô, cảm giác rất kì quái, hơn nữa sau ngày gặp gỡ đó, Mâu Khởi Huyền trở nên kì lạ.

“Em cảm thấy rất áy náy, từ nhỏ đến bây giờ em chưa bao giờ quên mất sinh nhật cha mẹ, vậy mà hôn nay lại quên mất.” Mâu Khởi Huyền không muốn cho anh biết được suy nghĩ của mình, cho nên chỉ nói một chút.

Lận Viễn Thao mỉm cười, “Em không nói, cha cũng sẽ không biết, bây giờ mà áy náy thì ông ấy sẽ biết được.”

Đúng vậy đó, Mâu Khởi Huyền nhìn anh gật đầu mỉm cười một cái, sau đó nhìn về ra ngoài cửa sổ.

Hai người tới Mâu gia, cha Mâu lâu rồi không gặp con rể nên rất vui vẻ, lập tức lấy rượu quý ra, nói thế nào thì cũng phải uống hail y.

Thời gian ăn cơm vui vẻ trôi qua, lúc này Mâu Khởi Huyền và mẹ đang đứng trong bếp cắt trái cây.

“Thế nào rồi? Trong thời gian này con cũng không có gọi điện về nhà, vận khỏe chứ?” Mặc dù ban đầu mẹ Mâu đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng bây giờ nhìn thấy Mâu Khởi Huyền gầy đi, thấy có chút đau lòng.

Mâu Khởi Huyền giả bộ cười to nói: “Mẹ, mẹ không thấy dáng vẻ của con bây giờ rất tốt sao?”

“Chỉ là con rất gầy, có phải khẩu vị Lận gia không hợp với con? Vậy con về nhà ăn cơm đi.” Mẹ Mâu nhìn thấy Lận Viễn Thao đối xử với con gái, cũng không giống là đối xử không tốt, nhưng vẫn cảm thấy con gái không vui.

“Mẹ, con đã gả đi rồi, làm sao có thể về nhà ăn cơm được, sẽ bị người khác cười vào, hơn nữa con ở đó cũng rất tốt, cũng quen người Lận gia như vậy, làm sao mọi người lại đối xử không tốt với con, mẹ không nên đau lòng nữa, con sống không tệ.” Cô ôm mẹ Mâu nói.

Lúc này mẹ Mâu mới yên tâm một chút, “Vậy Viễn Thao thì thế nào? Nó đối xử với con rất tốt, định khi nào mới sinh con đây?”

Lại là đứa bé....Mặc dù cô cảm thấy không có khả năng, nhưng vẫn cười nói: “Mẹ, mẹ muốn làm bà rồi sao? Nhưng bây giờ con chưa muốn làm mẹ, chuyện như vậy không thể vội được.”

“Cái gì mà không gấp, con còn trẻ, nhưng Viễn Thao đã 30 rồi, chẳng lẽ Vân Di không thúc dục sao?”

“Cũng có thúc dục, nhưng mà chúng con mới kết hôn chưa được bao lâu, nhưng mà cũng chưa biết được, nghĩ nhiều như vậy làm gì mẹ?” Mâu Khởi Huyền không nhịn được nhỏ giọng nói thầm.

“Thế nào mà chưa biết được?” Mẹ Mâu không nghe rõ.

“Con nói, chuyện đứa bé cũng chưa biết được, chờ chúng con có dự định rồi hãy nói.”

“Thế nào là chưa biết được, anh nghĩ chúng ta cũng nên thử suy nghĩ thử xem.” Âm thanh của Lận Viễn Thao đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng bếp, anh mỉm cười nhìn hai người phụ nữ trong bếp.

Mâu Khởi Huyền cảm thấy kinh ngạc, anh nói gì, nên suy nghĩ?

Lận Viễn Thao đi đến bên người cô, ôm lấy chiếc eo thon của cô, “Nếu mẹ nghĩ muốn có một đứa cháu ngoại, vậy chúng ta nên cố gắng một chút, để làm hài lòng mọi người.”

Thật sự anh đã nghĩ đến vấn đề này, từ khi anh bắt đầu phát hiện mình có tình cảm với cô, nếu hai người họ có ý định chung sống lâu dài, nhất định phải có một đứa bé.

“Con xem, Lận Viễn Thao đã có ý định như vậy, con còn nói chưa biết.” Mẹ Mâu không thể che dấu hưng phấn mà nói.

Mâu Khởi Huyền cũng cười theo, nhưng trong lòng lại không vui vẻ gì, ngược lại tràn đầy nghi ngờ, anh có ý gì đây? Là dụ dỗ mẹ của cô sao? Thật sự anh muốn mình sinh con cho anh sao?

Mẹ Mâu mang trái cây đã cắt cho cha Mâu, trong phòng bếp chỉ còn lại hai người, Lận Viễn Thao ôm lấy từ phía sau, nhìn cô cắt trái cây.

“Anh nói thật sao? Thật sự muốn sinh đứa bé sao?” Thật ra trong lòng cô có chút kích động, bởi vì lời nói của anh.

Còn Lận Viễn Thao thì cảm thấy bất mãn, bây giờ cô còn nghi ngờ cái gì, “Em không muốn sinh sao? Sợ đáng người biến dạng? Cảm thấy sau này mất giá trị trường sao?”

Đương nhiên là không phải, cô rất sẵn lòng sinh đứa bé.

“Không phải, em chỉ muốn hỏi anh tại sao.”

“Anh muốn vợ mình sinh đứa bé, còn cần có lý do sao?” Anh không hiểu nên dùng lý do gì để giải thích.

Cuối cùng Mâu Khởi Huyền cũng lộ ra một nụ cười từ đáy lòng, “Đúng là không cần.”

Lận Viễn Thao xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại, nhẹ nhàng hôn lên môi của cô, nếu như không phải vì đang ở Mâu gia, anh đã sớm muốn xô ngã cô rồi, dáng vẻ của cô ở phòng bếp rất mê người.

“Không nên như vậy, mẹ sẽ đi vào đó.” Cô xấu hổ đẩy anh ra.

“Cho dù thấy được, mẹ cũng sẽ tránh đi.” Hơn nữa anh chỉ có hôn cô thôi, vừa rồi đâu có làm gì khác đâu.

Lận Viễn Thao vừa định tiếp tục hôn cô, điện thoại di động lại vang lên, Mâu Khởi Huyền rất hiểu chuyện quay đầu tiếp tục cắt trái cây.

“Bạch Vi, có chuyện gì?” Lận Viễn Thao nhìn thấy Bạch Vi gọi tới, liền nghe điện thoại.

Một cái tên khiến toàn bộ dây thần kinh của Mâu Khởi Huyền trở nên căng thẳng, Bạch Vi gọi điện thoại cho anh.

“Viễn Thao, làm sao bây giờ? Mình cũng không biết nên nói như thế nào, mình nghĩ khi đó là kỳ an toàn, nhưng bây giờ mình mới phát hiện không phải như vậy, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

“Cậu nói cái gì?” Lận Viễn Thao hoàn toàn không hiểu Bạch Vi đang nói cái gì.

“Mình mang thai rồi.”

“Cái gì?” Lận Viễn Thao hết hồn khi nghe được lời nói của Bạch Vi, nhưng tại sao cô lại muốn nói cho anh biết?

“Đứa bé là của Kiều Tiệp, mình nên làm gì bây giờ? Căn bản là cái tên kia không biết mình và cậu ta đã từng lên giường, đứa bé trong bụng mình phải làm sao bây giờ?”

“Cái gì!” Cô và Kiều Tiệp ở cùng một chỗ lúc nào? Lận Viễn Thao hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, nên anh lập tức lo lắng đến tình huống của cô, “Bây giờ cậu đang ở đâu?”

Trong lòng Mâu Khởi Huyền nhất thời rối loạn, cô không nghe được Bạch Vi nói gì với anh, nhưng thấy Lận Viễn Thao vì Bạch Vi mà lo lắng, Bạch Vi thế nào?

“Được, bây giờ mình đến, cậu cứ ở đó chờ mình.” Lận Viễn Thao lập tức cúp điện thoại.

Mâu Khởi Huyền nhìn về phía anh, chỉ thấy anh nói: “Bạch Vi xảy ra chút chuyện, anh đi xem một chút, em tự về nhà trước.”

“Cô ấy có chuyện gì?” Cô lo lắng hỏi, chuyện gì lại khiến anh khẩn trương vậy?

Lận Viễn Thao muốn nói lại thôi, “Sau này sẽ nói cho em biết, chuyện hơi phức tạp.”

Chuyện gì mà không thể nói bây giờ? Cô vừa định mở miệng hỏi, nhưng anh đã đi rồi.

Không khí vừa mới tốt đẹp lại bị chính anh phá hủy, rốt cuộc anh muốn làm như vậy đến bao giờ? Mâu Khởi Huyền xoay người cắt trái cây, nước mắt che kín hai mắt của cô, làm cho cổ cắt vào ngón tay của mình, cô dừng động tác, nhìn từng giọt máu của mình rơi xuống, nhưng không cảm thấy đau đớn.

Mẹ Mâu cảm thấy kì lạ, tại sao đột nhiên Lận Viễn Thao rời đi, nên đi vào phòng bếp xem một chút, lại phát hiện Mâu Khởi Huyền đang ngẩn người nhìn ngón tay chảy máu.

“Làm sao con lại không cẩn thận như vậy?” Bà vội vàng kéo cô ra ngoài cầm máu.

Cha Mâu nhìn thấy nước mắt của cô, “Tại sao, rất đau sao? Lại khóc thành như vậy.”

Mâu Khởi Huyền nhìn ngón tay của mình, so với đau đớn của vết thương, thì lòng cô còn đau hơn, đã đau đến mức không còn cảm giác rồi.

Lận Viễn Thao chạy đến bên cạnh Bạch Vi, thì một người tay chân luống cuống đang ngồi trong công viên.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Cậu và Kiều Tiệp làm sao mà.....” Thật sự anh không thể tưởng tượng, Bạch Vi luôn luôn là một người phụ nữ sáng suốt, lần đầu tiên thấy cô luống cuống như vậy.

“Đều tại cậu!” Bạch Vi nhìn chằm chằm vào anh nói.

“Đâu có liên quan gì tới mình?” Cô chỉ trích mà không có căn cứ.

Bạch Vi vừa tức giận vừa buồn vì bị tổn thương, “Không biết có phải do mình giúp cậu làm chuyện xấu hay không, cho nên ông trời đã trừng phạt mình, sau đêm gặp gỡ đó, ba người tụi mình ra ngoài giúp cậu tìm Huyền Huyền, sau cậu lại nói là tìm được rồi, An An đã đi, chỉ còn lại mình và Kiều Tiệp, thấy thời gian vẫn còn sớm nên đi uống rượu, không ngờ lại xảy ra chuyện như thế này. Mình chưa bao giờ nghĩ sẽ cùng cậu ấy có quan hệ gì, cho nên hôm đó mình đã xóa tất cả dấu vết rồi mới đi, để cho cậu ấy không biết rằng mình và cậu ấy đã lên giường, không nghĩ đến hôm nay, phát hiện mình đã mang thai, tính thế nào cũng không tính đến bước này.” Lận Viễn Thao cảm thấy ngạc nhiên, quả thật rất giống với phong cách của Bạch Vi, nhưng bây giờ đã mang thai, nên làm gì bây giờ?

“Vậy cậu định làm thế nào? Nói cho cậu ấy biết sao? Hay là cậu muốn đem đứa bé đi.....”

“Chính vì mình không biết nên mới hỏi cậu, cậu vốn là người đã kết hôn hẳn là tương đối hiểu biết, cậu nói xem mình nên làm gì bây giờ?” Bạch Vi liếc mắt một cái.

Lận Viễn Thao hoàn toàn không biết nên xử lý như thế nào, dù nói như thế nào thì Kiều Tiệp cũng là bạn tốt của anh, mà Bạch Vi cũng là bạn của anh, bây giờ căn bản anh không biết nên làm gì, “Vậy cậu có cảm giác gì với cậu ấy không?”

“Không có cảm giác!” Bạch Vi lớn tiếng nói, thật ra thì trong lòng cô cũng không nghĩ như vậy, nếu như họ đã xảy ra tình một đêm, ít nhiều cũng có chút cảm giác.

Anh vừa nghe cũng biết là cô nói dối, “Nếu không có cảm giác thì còn lưu luyến cái gì, bỏ đi thôi.”

“Cái gì.” Khuôn Mặt Bạch Vi nhăn nhó, cô không muốn bỏ đi, từ đầu đến cuối đều là đứa bé của cô.

“Không muốn đúng không?” Hai tay anh ôm ngực, “Nếu như không muốn, vậy nói cho cậu ta biết.”

“Nói cho cậu ấy biết thì có lợi ích gì, đến lúc đó cậu ấy nhất định sẽ bắt mình bỏ đi, mình không phải người cậu ấy yêu.” Bạch Vi không bạn tốt của anh có thể chịu trách nhiệm.

Lận Viễn Thao lại không cho là như vậy, Kiều Tiệp là người chịu trách nhiệm, nếu như là anh thì anh sẽ chịu trách nhiệm, cho dù anh không có tình cảm thì anh sẽ chịu tất cả trách nhiệm.

“Thử một chút xem.” Lận Viễn Thao đưa ra ý kiến của bản thân.

Bạch Vi bán tính bán nghi nhìn anh, “Nếu như chẳng qua chỉ là trách nhiệm trên lời nói..., vậy sau này làm sao tự mình sống chung? Cũng không thể sinh đứa bé, cha mẹ cũng sẽ không đau lòng sao?”

“Vậy cậu cũng đã nghĩ đến biện pháp kết hôn rồi à, buộc cậu ấy cưới cậu, dù sao cậu cũng 30 rồi, nên suy nghĩ đi, bây giờ cậu cũng đã có tuổi nếu bỏ đứa bé đi, không biết sau này còn có thể sinh nữa hay không, mình thất tốt nhất cậu nên suy nghĩ cẩn thận.”

Lận Viễn Thao dù dọa cô. Bạch Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói: Lận Viễn Thao: “Mình gọi cậu ra ngoài là để cậu tìm cách giúp mình, chứ không phải là để cậu chọc tức mình.”

Lần trước cô giúp anh, cho dù không thành công, nhưng kết quả bây giờ lại rất tốt sao, sao anh lại có thể nói những lời như vậy? Nếu không phải là hết cách, thì còn lâu cô mới nhờ anh giúp đỡ.

“Đề nghị của mình chính là muốn cậu thử xem sao, hai người bồi dưỡng tình cảm một chút, có lẽ sau này sẽ khác với trước thì sao.” Lận Viễn Thao đã sớm cho ra đáp án.

Bạch Vi suy nghĩ một chút, đúng là như vậy.

“Vậy cũng tốt.” Trong đầu của cô đã có kế hoạch, “Về nhà với mình nào.”

Lận Viễn Thao bị hù sợ, “Tại sao muốn mình về nhà cùng?”

“Giúp mình đem đồ đạc đến nhà Kiều Tiệp, mình muốn ở nhà Kiều Tiệp.” Bạch Vi nói chuyện đương nhiên.

“Cái gì?” Anh không hiểu cô có ý gì, “Tại sao lại phải làm như vậy?”

Bạch Vi lấy tay xoa bụng, “Đứa bé của mình bảy tháng sau mới ra đời, mình muốn cho anh ấy bảy tháng để làm quen với đứa bé, cho nên mình muốn nắm chặt thời gian.”

Chẳng lẽ cô không sợ làm như vậy sẽ hù sợ Kiều Tiệp sao?

Bạch Vi ở phía trước quay đầu lại nhìn thấy Lận Viễn Thao không động đậy gì, “Còn không nhanh lên một chút?”

Lận Viễn Thao không thể tin được, đây chính là người phụ nữ nhìn xa trông rộng trong mắt anh sao? Thì ra sau khi mang thai phụ nữ sẽ thay đổi, hơn nữa là thay đổi rất lớn, xem ra tối nay sẽ rất bận rộn.

Cả buổi tối Mâu Khởi Huyền ở trong phòng đợi, mà Lận Viễn Thao không có trở về, càng chờ cô càng hoảng hốt, không phải là cô yêu nên suy nghĩ lung tung, nhưng thật sự cô không nên làm sao bây giờ.

Trải qua cả đêm chờ đợi, khiến cho cô hiểu được một sự thật, đây là do lúc trước cô không chịu đối mặt với sự thật, mặc dù cô là vợ Lận Viễn Thao, nhưng từ đầu đến cuối anh không có yêu cô, cho dù cô yêu cầu quá đáng như thế nào cũng không đạt được.

Khó có thể chấp nhận, chính là rõ ràng Lận Viễn Thao không có yêu cô, tại sao lại đối xử tốt với cô như vậy? Tại sao muốn dùng thái độ đối xử với người trong lòng mà đối xử với cô? Làm cô ảo tưởng, rồi phá hủy tất cả trong nháy mắt.

Cô nhìn tấm gương, có chút không tin đó chính là cô, từ lúc nào cô đã biến thành bộ dạng như thế này, tiêu tụy như vậy, như thế thì rất đáng buồn, tại sao cô lại để biến thành như vậy?

Đây tất cả là do lúc đầu cô không nhận được bày tỏ với anh, mặc dù đạt được cuộc hôn nhân này, nhưng cuộc hôn nhân này không chỉ làm cho cô nhận được rất nhiều mà mất đi cũng không ít, cũng làm ình thêm hiểu, không phải là của cô thì vĩnh viễn không phải là của cô.

Lần này Mâu Khởi Huyền thật sự tỉnh táo lại, biết nên xử lý tất cả như thế nào.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Lận Viễn Thao đã trở về.

“Huyền Huyền, mới vừa ngủ dậy sao?” Anh mỉm cười đi đến bên cạnh cô, hôn lên gương mặt cô một cái, giống như chào buổi sáng. Mâu Khởi Huyền không nói gì, chỉ nhìn gương mặt của mình.

Tối hôm qua giúp Bạch Vi chuyển nhà xong, chịu đựng Kiều Tiệp gầm gừ, cuối cùng mệt rũ rồi phải ngủ lại ở nhà Kiều Tiệp, cũng quên gọi cho Mâu Khởi Huyền.

“Tối hôm qua quên gọi điện thoại cho em, nói không về nhà ngủ, em đợi anh sao?” Lận Viễn Thao cởi quần áo trên người, đi vào phòng tắm để tắm, chuẩn bị đi làm.

Chờ anh? Đúng vậy đó, cô đợi cả buổi tối.

“Không có, em đi ngủ rất sớm.”

Lận Viễn Thao tắm rửa xong liền đi ra ngoài mặc quần áo, Mâu Khởi Huyền bước đến giúp anh, lúc trước là cô làm vì anh, lúc này anh mới chú ý đến vết băng bó trên tay của cô.

“Tay của em bị làm sao thế?”

Mâu Khởi Huyền rút tay về, “Không có chuyện gì, hôm qua cắt trái cây không cẩn thận nên cắt phải.”

Anh đau lòng cẩn thận quan sát, dùng băng cá nhân băng bó thì chắc vết thương không quá lớn, nhưng cô làm sao lại không cẩn thận như vậy, “Lần sao không cho phép em cầm dao nữa.”

Mâu Khởi Huyền cười nhạt.

Lận Viễn Thao nhìn đồng hồ, “Anh phải đi rồi.”

Khi anh chuẩn bị rời khỏi phòng, Mâu Khởi Huyền không nhận được liền hỏi, “Anh không có gì muốn nói với em sao?”

Cô muốn nghe anh giải thích, cho dù lời giải thích đó là lừa gạt, nhưng cô vẫn muốn nghe.

Anh lập tức hiểu cô muốn nghe cái gì, “Là chuyện của Bạch Vi sao? Anh sắp trẻ cuộc họp rồi, khi nào rảnh anh sẽ nói với em.”

Mâu Khởi Huyền nhìn bóng lưng của anh, anh không nói, ngay cả câu giải thích anh cũng không chịu nói.

“Lận Viễn Thao, anh thật quá đáng.” Cô ngồi vào bàn trang điểm, chuyện đó khó nói lắm sao?

Cô đã hỏi anh đến lần thứ hai rồi, tuyệt đối sẽ không có lần thứ ba.

Cô cũng nên bỏ qua, đây là thứ vốn không phải thuộc về mình, nắm chặt lấy cũng sẽ không có kết quả gì.

8. Chương 8

Cuối cùng Mâu Khởi Huyền vẫn quyết định đi tìm bà nội Lận nhờ bà giúp một tay, hôm nay bà nội không có đến công ty, bà đã từng bước giao lại công ty cho Lận Viễn Thao quản lý, cho nên chuyện của công ty căn bản là bà không quan tâm.

“Thế nào?” Bà nội Lận vừa cắt tỉa trong bồn hoa, vừa hỏi cô.

“Bà nội, cháu muốn rời đi.” Mâu Khởi Huyền do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

Bà nội Lận cau mày, cô có ý gì? Bỏ công việc xuống, mang theo ánh mắt khó hiểu nhìn Mâu Khởi Huyền.

“Lời của cháu là có ý gì? Rồi đi...Đi đâu?”

Cô nghĩ rằng trước mặt bà nội cô có thể bình tĩnh mà nói ra, nhưng trên thực tế phát hiện rằng rất khó nói ra, cuộc hôn nhân này vốn là do bà nội Lận sắp xếp, bây giờ cô lại chủ động nói muốn rời đi.

Mâu Khởi Huyền suy nghĩ thật lâu, mà bà nội Lận cũng rất nghiêm túc đợi cô trả lời, cô ngẩng đầu nhìn bà nội Lận nói: “Cháu cảm thấy cuộc hôn nhân này của cháu và Lận Viễn Thao nên kết thúc.”

“Tại sao?” Đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao đột nhiên lại nói như vậy? Lúc trước rõ ràng hai đứa rất tốt mà, không lẽ yêu thương lẫn nhau như vậy là giả, bà nội Lận không hiểu rõ ý của cô.

“Cháu và anh ấy vốn không thích hợp làm vợ chồng, nếu không hòa hợp làm sao có thể lâu dài? Cho nên cháu quyết định buông tay.”

Mâu Khởi Huyền đã có giác ngộ như vậy.

Bà nội Lận cũng rất không vui, “Buông tay, không phải hiểu lầm lúc trước của các cháu đã rõ ràng rồi sao? Tình cảm của hai đứa cũng đã có thay đổi rất lớn, bà thật sự không hiểu ý cháu muốn buông tay là như thế nào?”

“Cho đến bây giờ nhưng hiểu lầm cũng chưa có rõ ràng, ban đầu cháu nghĩ là Viễn Thao không có cách nào đem tình bạn trở thành tình yêu, sau này cháu mới phát hiện, nguyên nhân là do trong lòng anh ấy đã có người khác, mới có thể không bỏ cháu.” Mâu Khởi Huyền vốn không tun, nhưng cho đến hôm nay, cô có thể không tin được sao?

Bà nội Lận không tin, giữa hai người họ không giống như những gì cô nói, “Nói chắc chắn sao? Có thể là cháu đang hiểu lầm.”

Mâu Khởi Huyền cười bi thương, “Cháu cũng hi vọng là hiểu lầm, nhưng chính anh ấy thừa nhận, vì vậy cháu cũng thỏa hiệp, để anh ở bên ngoài cùng với người phụ nữ đó, nhưng bây giờ cháu không có cách nào, cháu không thể trở mặt nhìn anh ấy và người khác ở chung một chỗ, cháu không còn cách nào tiếp tục nữa rồi.”

Mâu Khởi Huyền nghĩ đến đêm đó anh thừa nhận thích Bạch Vi thì lại cảm thấy đau lòng, nước mắt cũng theo đó mà lăn xuống.

Bà nội Lận đau lòng với đứa cháu này, vội vàng ngồi xuống bên cạnh cô, “Đừng khóc, Viễn Thao không phải là đứa một chân đạp hai thuyền, bây giờ nó rất sạch sẽ.”

“Bà nội, có một số việc xin bà đừng hỏi, cầu xin bà đồng ý với cháu thôi.” Đương nhiên cô biết là bà nội đang nói giúp cho Lận Viễn Thao, nhưng mà cô chỉ cầu xin bà nội Lận đồng ý để cô rời khỏi đây thôi.

Bà nội Lận không ngờ cháu mình sẽ làm chuyện như vậy, Mâu Khởi Huyền yêu anh như vậy, anh lại làm như không thấy, còn chạy đến bên cạnh người phụ nữ khác.

“Chuyện này còn có thể giải quyết, chờ nó quay về, bà sẽ hỏi nó xem xảy ra chuyện gì, để cho nó giải thích với cháu, muốn nó đem những chuyện bên ngoài cất đũa hết.”

Mâu Khởi Huyền lắc đầu, “Cháu không cần làm như vậy, cháu chỉ hi vọng bà nội có thể để cho cháu đi, cháu rất mệt mỏi, cháu rất cảm ơn bà nội ban đầu đã sắp xếp hôn sự của chúng cháu, nhưng cháu cũng hiểu, nhất quyết để hai người sống chung sẽ không có hạnh phúc, cho dù thời gian hai người cùng mài đều hai góc thì tảng đá vẫn không thể trở thành một viên.”

“Không được, bà không thể để cháu đi được, cuộc hôn nhân này không thể ly hôn được.” Chẳng qua ban đầu bà nội Lận thấy hai đứa trẻ này sống chung với nhau sẽ rất tốt, nhưng tuyệt đối không phải là người như thế, trong mắt anh chỉ có yêu cô.

“Bà nội, nếu tiếp tục như vậy thì hai người chúng cháu sẽ rất đau khổ, cháu không muốn từ bỏ anh ấy, nhưng thật sự anh ấy không yêu cháu.” Bản thân Mâu Khởi Huyền không muốn chấp nhận sự thật này, nhưng bây giờ không chấp nhận cũng không được.

Ánh mắt bà nội Lận trở nên ảm ướt, “Đứa bé này, nếu hai đứa thật sự làm như vậy, cũng chưa có ngoảnh lại xem, chẳng lẽ cháu không nghĩ đến có thể nó sẽ yêu cháu sao?”

Mâu Khởi Huyền cười chế giễu mình, “Làm sao có thể chứ? Nếu như anh ấy yêu cháu, thì anh đã sớm nói ra.”

Bà nội Lận thấy cô khổ sở như vậy, trong lòng không khỏi trách mắng cháu trai, tại sao nó có thể làm tổn thương Mâu Khởi Huyền?

Mâu Khởi Huyền là đứa bé mà mình yêu thương nhất, mình cũng nghĩ rằng đứa bé này thích hợp với Lận Viễn Thao nhất, nhưng nó vẫn không quý trọng, còn làm khó đứa bé này, tất cả đều do mình mà ra, bà không thể hai đứa nó tách ra dễ dàng như vậy, ít nhất bà muốn để Lận Viễn Thao hiểu, nếu mà tên tử kia súc sinh như vậy, bà sẽ đồng ý để hai đứa nó ly hôn, loại đàn ông như vậy căn bản không thích hợp với Mâu Khởi Huyền lương thiện.

“Bà biết bây giờ cháu rất đau lòng, nhưng chuyện này phải làm cho rõ ràng.” Mâu Khởi Huyền nhìn bà nội Lận không hiểu, “Bà nội.....”

“Nếu như thật sự Lận Viễn Thao không yêu cháu, mà cháu cũng không muốn tiếp tục như vậy, bà sẽ đồng ý để hai đứa ly hôn, nhưng nếu Lận Viễn Thao có cảm tình với cháu, bà kiên quyết không cho hai đứa ly hôn.” Bà nội Lận rất tức giận, nhưng bà cũng nghiêm túc hứa hẹn với Mâu Khởi Huyền, bà sẽ làm rõ chuyện này.

Mâu Khởi Huyền không tin Lận Viễn Thao sẽ yêu cô, mặc dù lúc trước anh đối xử với cô rất tốt, nhưng đó chỉ là ý thức trách nhiệm của người chồng, bởi vì bọn họ là vợ chồng danh chính ngôn thuận, nên anh phải đối xử với cô như vậy.

“Nhưng mà.....” Cô không muốn như vậy.

“Không cần nói nữa, bà đã quyết định, ban đầu là không để ý hai đứa phản đối mà vẫn cho kết hôn, nói cho cùng cuộc hôn nhân này bà vẫn có trách nhiệm, có tình cảm hay không, có thể ly hôn hay không, bà muốn biết rõ rồi mới quyết định.” Bà nội Lận vốn là một người cố chấp, mặc dù bà kiên quyết không giúp gì với cuộc hôn nhân này, nhưng cô vẫn ôm một tia hi vọng, một chút cô cũng không hi vọng hai người sẽ ly hôn.

“Trong lúc này cháu có thể rời khỏi Lận gia để đi hít thở không khí một chút, nhưng còn không có chữ ký ly hôn, cháu vẫn là vợ của Lận gia, biết không? Chuyện này bà sẽ xử lý thay cháu.”

Mâu Khởi Huyền vẫn nhú mày, cô lo lắng bà nội sẽ ép buộc Lận Viễn Thao.

“Bà nội, con muốn cuộc hôn nhân là yêu thương lẫn nhau, nếu như ép buộc anh ấy, thì một chút con cũng không muốn, con cũng có thể lựa chọn không yêu.”

Bà nội Lận cầm tay của cô, “Cháu yên tâm, bà biết hai đứa đều muốn theo đuổi tình yêu chân thành, bà sẽ cho hai đứa hiểu, thật ra thì hai đứa yêu nhau.”

Có không? Làm sao Lận Viễn Thao có thể yêu cô? Nhưng bà nội Lận đã nói như vậy rồi, chỉ có thể chờ đợi, có lẽ bà nói rất đúng.

Đi ra ngoài hóng mát một chút có thể sẽ giúp cho đầu óc mình minh mẫn hơn.

“Được rồi.” Cô đồng ý, “Cháu nghĩ bây giờ cháu muốn đi.”

Bà nội Lận nói xong, nhưng Mâu Khởi Huyền không nói cho bà biết là cô muốn đi đến nơi nào.

Mâu Khởi Huyền cũng đồng ý, mặc dù không biết tiếp theo bà nội Lận sẽ xử lý như thế nào đây, nếu như phương pháp của bà có ích, cô cũng có thể thử làm theo, cho dù kết quả không giống như mong muốn, cô cũng sẽ bỏ chút thời gian kiên nhẫn chờ đợi, cô sẵn sàng cho Lận Viễn Thao một cơ hội, nếu như anh không yêu cô, như vậy thật sự hai người họ không còn hi vọng.

Sau khi tan làm Lận Viễn Thao trở về, lúc này cũng chuẩn bị ăn cơm rồi.

Nhưng mà sáng sớm hôm nay lúc ra cửa anh thấy Mâu Khởi Huyền không bình thường, cô trở nên là lạ, xem ra tối nay cần nói chuyện với cô rồi, còn chuyện Bạch Vi, anh muốn nói cho cô biết tất cả, nếu không cô sẽ suy nghĩ lung tung.

Lận Viễn Thao vừa bước vào nhà cảm thấy không khí bất thường, khi thấy bà nội Lận và mẹ Lận lúc này đã biết chuyện đang ngồi ngay ngắn ở phòng khách. “Thế nào? Anh nhìn bốn phía, nhưng không nhìn thấy Mâu Khởi Huyền đâu, “Huyền Huyền đâu?”

“Con bé đi rồi.” Mẹ Lận tức giận nói, bà đã biết tất cả khi nghe bà nội nói, thế mới biết con của mình khôn nặn như vậy.

Lận Viễn Thao đặt cặp tài liệu xuống đất, ngồi xuống ghế sofa, “Có ý gì?”

Mẹ Lận ý muốn bảo anh nhìn tờ giấy trên bàn, anh cầm tờ giấy lên, phát hiện đó là thỏa thuận ly hôn, phía trên còn có chữ ký của Mâu Khởi Huyền.

“Đã có chuyện gì xảy ra? Cô ấy muốn ly hôn với con?” Anh không thể tin được, thậm chí Mâu Khởi Huyền còn không nói đến mà đã muốn ly hôn, sáng nay cô khác thường chính là điềm báo sao?

Lận Viễn Thao nhìn về phía bà nội Lận, hi vọng bà nội Lận sẽ biết nguyên nhân, “Bà nội, đã có chuyện gì xảy ra? Làm sao Huyền Huyền lại vô duyên vô cớ muốn rời đi, còn muốn ly hôn với cháu.”

“Cũng tại cháu.” Mặc dù bà nội Lận không xác định được Lận Viễn Thao có người phụ nữ khác bên ngoài hay không, nhưng chuyện này do anh mà ra, anh phải tự mình giải quyết.

“Cháu? Cháu làm cái gì?” Rõ ràng anh và cô chung sống rất tốt mà, ngày hôm qua hai người họ còn đến nhà Mâu Khởi Huyền ăn cơm, nhưng sáng nay lúc trở về, Mâu Khởi Huyền mới trở nên là lạ.

“Cháu ký tên đi, nhanh nhanh xử lý thủ tục.” Bà nội Lận nhìn Lận Viễn Thao nó. Mặc dù bà không đồng ý để Mâu Khởi Huyền và Lận Viễn Thao ly hôn, trước mắt cứ đưa ra bản thỏa thuận ly hôn giả này, đây chỉ là muốn uy hiếp.

Anh có tình cảm với Mâu Khởi Huyền, nếu như thật sự anh lý tên lên trên tờ giấy này, có thể bà sẽ không chấp nhận đứa cháu này rồi.

Lận Viễn thao không thể tin được bà nội Lận sẽ noi như vậy, “Bà nội, bà đồng ý để cháu và cô ấy ly hôn?”

“Không sai, ta đồng ý rồi.” Bà nội Lận mang theo cặp mắt hờ hững nhìn.

“Làm sao bà có thể đồng ý chứ!” Anh kích động đứng lên, ban đầu để cho họ kết hôn chính là bà nội Lận, bây giờ để cho họ ly hôn cũng lại là bà, rốt cuộc bà muốn làm cái gì?

Bộ dạng không đồng ý của bà nội Lận, “Vì sao bà không thể đồng ý? Dù sao cháu vẫn coi nó như một người bạn thôi, bạn bè không thể kết hôn, cháu không yêu nó, bà cũng không ép nó quá đáng, bà đồng ý cho nó rời đi.”

Tại sao bà nội có thể nghĩ như vậy? Chẳng lẽ bà cũng không hi vọng hai người họ sẽ hạnh phúc sao? Hơn nữa anh cũng không muốn ly hôn, tại sao cô có thể rời đi một mình chứ? Chẳng lẽ cô không nghĩ cảm giác của mình sẽ thay đổi sao? Anh đã nghĩ đến tương lai của hai người họ, cô thỏa thuận ly hôn làm cho tương lai kia tan thành mây khói.

“Tại sao cô ấy muốn rời đi? Rõ ràng lúc trước chúng cháu chung sống rất hạnh phúc, tại sao đột nhiên cô ấy muốn đi?” Thật sự anh không thể nào hiểu nổi, cô đã nói với anh sẽ không rời khỏi Lận gia, sẽ không ly hôn với anh, nhưng bây giờ đã rời đi.

“Cái nào thì cháu nên tự hỏi mình, xem bản thân mình đã làm gì, một cách rõ ràng.” Bà nội Lận nghiêm khắc nói.

Đột nhiên Lận Viễn Thao nhớ tới, chẳng lẽ bởi vì anh không nói cho cô biết chuyện của Bạch Vi, nên tức giận đến mức rời đi chứ? Anh muốn giải thích, chẳng qua là chậm trễ một chút mà thôi, tại sao cô có thể như vậy, “Không phải cô ấy vì chuyện tối hôm qua chứ?”

Bà nội Lận cũng không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, bà chỉ biết anh có người phụ nữ khác bên ngoài.

“Bà không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng Huyền Huyền chắc chắn rằng cháu không thương nó, hơn nữa còn có người phụ nữ bên ngoài, cháu nói xem đây có phải là sự thật không?”

Mẹ Lận cũng rất tức giận nói: “Chúng ta dạy con như vậy sao? Sau khi kết hôn còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, con có biết chuyện này làm tổn thương Huyền Huyền hay không? Một người phụ nữ không thể chịu đựng nhất là chuyện chồng của mình không chung thủy.”

Chết tiệt, đến bây giờ Mâu Khởi Huyền còn tưởng rằng anh và Bạch Vi có quan hệ gì, Lận Viễn Thao cảm thấy rất tức giận, anh đối xử với cô tốt như vậy, cô còn không hiểu, còn dám hiểu lầm!

Sau đó Lận Viễn Thao suy nghĩ, đây là do lời nói dối của mình đã chon mình xuống, tại sao ban đầu không chịu giải thích rõ ràng? Khiến cho trong lòng cô có một cái gai, cho đến bây giờ vẫn hiểu lầm.

“Là cô ấy hiểu lầm, con và người phụ nữ kia căn bản là không có gì.”

“Không có gì? Huyền Huyền nói chính con đã thừa nhận.” Bà nội Lận rất tức giận, chính anh nói mới khiến cho Mâu Khởi Huyền buồn lòng. Bây giờ Lận Viễn Thao rất hối hận vì ban đầu đã nói những lời khốn khiếp đó, còn làm những chuyện khốn khiếp đó.

“Không sai, nhưng lúc ấy cháu chỉ muốn ép cô ấy ly hôn, nên mới tìm người bạn đóng giả, thật sự thì không có gì.” Bà nội Lận kích động đứng lên, thiếu chút nữa bà bị anh làm cho trúng gió vì tức giận rồi, “Cái gì? Cái tên tiểu tử thối này, cháu lại làm như vậy, cháu có biết Huyền Huyền đau lòng lắm không? Cháu làm như vậy có nghĩ đến cảm nhận của Huyền Huyền không?” Bây giờ thì anh đã hối hận, sớm biết như thế thì đã giải thích với cô, anh không biết cô vẫn giữ chuyện này trong lòng, anh nghĩ chỉ cần dùng tấm lòng bày tỏ tình cảm với cô, cô sẽ hiểu tất cả, nhưng bây giờ anh mới phát hiện, thì ra cô vẫn luôn không hiểu.

“Huyền Huyền ở đâu? Cháu muốn đi tìm cô ấy.”

“Tìm làm cái gì nữa? Còn muốn làm tổn thương nó nữa sao?” Mẹ Lận tức giận nói, mặc dù bà không biết Mâu Khởi Huyền đi đâu, nhưng bà rất tức giận đối với hành động của con trai.

“Dĩ nhiên là không phải, con muốn tìm cô ấy để nói rõ ràng, ly hôn gì chứ? Có chết con cũng sẽ không ly hôn.” Lận Viễn Thao cũng rất bối rối khi thấy thỏa thuận ly hôn, anh không có cách nào tha thứ cho việc Mâu Khởi Huyền rời đi, đây là người phụ nữ anh yêu, lại còn dám lên lút chạy trốn, coi như là anh sai, tại sao cô không hỏi rõ ràng? Tại sao muốn rời đi?

“Không đi? Nếu không yêu người ta, thì cũng đừng làm trễ nãi cả đời của Huyền Huyền.” Bà nội Lận nắm được chút manh mối, cố ý làm khó anh.

Lận Viễn Thao rất kiên quyết nói: “Ai nói cháu không yêu?”

Bà nội Lận và mẹ Lận liếc mắt nhìn nhau, xem ra cuộc hôn nhân này cần phải bảo vệ.

“Cháu đã sớm biết cháu yêu cô ấy, chỉ là cô ấy quá ngu ngốc nên không có phát hiện ra, kết quả là cái gì cũng không biết, bà nội nói cho cháu biết, rốt cuộc cô ấy đã đi đâu?” Lận Viễn Thao hỏi thăm bà nội lần nữa.

Bà nội Lận cũng không muốn nói cho anh biết chuyện này, “Bà không biết, nó đưa tờ giấy này cho bà rồi đi, lúc ấy bà bị tên tiểu tử thối cháu làm cho tức chết, không kịp hỏi xem nó muốn đi đâu.”

Lận Viễn Thao nóng nảy, cô sẽ đi đâu chứ? Nhưng ngay sau đó anh nghĩ đến cửa hàng bán hoa và Mâu gia, cô cũng chỉ có thể đi đến hai nơi này, “Cháu đi tìm cô ấy.”

“Tìm không được thì đừng có trở về.” Bà nội Lận ở sau lưng nói những lời này.

Lận Viễn Thao cũng không quay đầu lại đáp một tiếng, “Được.”

Lận Viễn Thao đi đến cửa hàng hoa tìm Mâu Khởi Huyền trước, nhưng không tìm thấy cô, Tiểu Lâm nói cả ngày hôm nay cô cũng không đến cửa hàng, thế là anh lại đến Mâu gia, đứng ở cửa nhân chuông, nhưng thật lâu mới có người đến mở cửa.

“Tại sao lại là con?” Cha Mâu có chút kinh ngạc nhìn con rể trước mắt.

“Cha, Huyền Huyền có về nhà không?” Anh sốt ruột hỏi ông.

Cha Mâu vừa nghe anh nói tới Mâu Khởi Huyền thì vô cùng bất mãn, ngày hôm qua còn thấy đứa con rể này không tệ, nghĩ là tình cảm của hai người rất tốt, không nghĩ đến ngày thứ hai đã đòi ly hôn, không phải là rất quá đáng sao?

“Không biết!” Ông trả lời một câu, lập tức đóng cửa.

Lận Viễn Thao nhìn ra ý đồ của ông, anh đã nhanh chân đưa bước một bước vào cửa, “Cha, thật sự con có lời muốn nói với Huyền Huyền, cha cho chúng con gặp nhau đi.”

“.....”

“Không có gì cần nói, Huyền Huyền nhà chúng tôi không muốn nghe, dù sao cũng đã ly hôn rồi, còn muốn nói gì?” Cha Mâu gọi mẹ Mâu cùng cãi lại.

Hai người này cộng lại cũng chỉ trên năm mươi tuổi làm sao có thể ngăn cản được người trẻ tuổi khỏe mạnh, không bao lâu sau liền thất bại. Lận Viễn Thao đi vào trong nhà, nhìn hai vị trưởng bối, “Cha, mẹ.”

Mẹ Mâu cũng không thèm nhìn anh một cái, đứng dậy đi thẳng lên lầu, chính là không muốn cho anh vào.

“Cậu đi đi, Huyền Huyền cũng đã ký đồng ý ly hôn rồi, cậu còn tới làm gì, đi mau.” Cha Mâu đuổi người lần nữa.

Sắc mặt Lận Viễn Thao trở nên rất khó coi, “Con và Huyền Huyền sẽ không ly hôn.”

Cha Mâu và mẹ Mâu liếc mắt nhìn nhau, “Tại sao? Đầu tiên không phải là cậu không bằng lòng cưới Huyền Huyền sao?”

Anh biết hai vị trưởng bối này cũng rất tức giận cảm phẫn, anh cũng biết trước kia mình rất ngu, anh đã quyết tâm bù đắp, chẳng qua là người lại ra đi lúc này, “Đúng là lúc đầu con bằng lòng, nhưng bây giờ thì không giống như vậy, con không muốn ly hôn với cô ấy, con không muốn bỏ qua cô ấy, cô ấy là một cô gái tốt, là một người vợ tốt.”

Mẹ Mâu kinh bỉ nói: “Dĩ nhiên chúng tôi biết Huyền Huyền là một người vợ tốt, cho dù Huyền Huyền gả cho ai thì cũng là một người vợ tốt, nhưng cậu một chút cũng không biết quý trọng, cậu đã không hiểu mà yêu thương nó, thì sẽ có người khác yêu thương nó.”

Cha Mâu và mẹ Mâu đã sớm nhận được tin báo của bà nội Lận, bà nội Lận còn cho sắp xếp tình hình này, muốn bọn họ gây khó khăn cho Lận Viễn Thao, mục đích là để cho anh càng thêm hiểu rõ vị trí Mâu Khởi Huyền trong lòng anh.

Hai người họ đã sớm ở nhà chờ đợi, trong lòng vừa mới thấp thỏm, Lận Viễn Thao không phải sẽ ly hôn cũng với con gái chứ, sẽ không xuất hiện nữa? Lúc chuông cửa vang lên, hai người vô cùng hồi hộp nhưng cũng rất phấn chấn, Lận Viễn Thao vẫn còn lưỡng lự.

Nghe được lời mẹ Mâu nói, Lận Viễn Thao nhú mày, anh còn chưa có lý vào, cô tuyệt đối không thể gả cho người khác.

“Bây giờ con biết quý trọng rồi, cô ấy và phụ nữ khác không giống nhau, chúng con từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, biết là cô ấy tốt, lúc đầu con nghĩ cô ấy lợi dụng bà nội để ép con, khiến con cảm thấy không thoải mái nên mới kháng cự như vậy, bây giờ con không muốn buông tay, không phải ngày hôm qua tưởng còn nói với mẹ, muốn cô gả cùng với cô ấy sinh con? Điều này chứng minh con không muốn ly hôn với cô ấy.”

“Ban đầu chúng tôi cũng nghĩ rằng Huyền Huyền hạnh phúc, nó cũng nói nó rất tốt, nhưng còn cậu thì sao? Sau khi kết hôn cậu đối xử với nó như thế nào?” Cha Mâu cảm thấy đau lòng, đáng lý ban đầu ông không nên đồng ý.

“Con.....” Anh có trăm miệng cũng không thể bào chữa, bởi vì đúng là sau khi cưới anh đã làm tổn thương cô.

“Mặc dù hai đứa mới kết hôn có mấy tháng không nên ly hôn, nhưng bây giờ tôi cảm thấy nó không thể không ly hôn với cậu.” Mẹ Mâu ở bên cạnh cũng phụ họa.

“Thật xin lỗi.” Lận Viễn Thao nói xin lỗi, đồng thời cũng hiểu muốn qua được cửa ải này rất khó khăn, giống như bọn họ sẽ không nghe anh nói.

“Cha mẹ, thật sự con muốn gặp Huyền Huyền, có hiểu lần gì, chúng con sẽ giải thích trước mặt.”

“Không cần, Huyền Huyền không muốn nghe cậu giải thích.” Dù thế nào đi nữa thì hai người họ chính là muốn đứng đây ngăn chặn.

Lận Viễn Thao nhìn về phía trên lầu, mình vốn có thể xông lên, nhưng mà cha mẹ Mâu Khởi Huyền đứng ở cầu thang ngăn cản, căn bản là không có cách nào đi lên, nhưng nếu không đi lên nói rõ ràng với Mâu Khởi Huyền....

Cuối cùng anh chỉ còn cách lựa chọn làm như vậy, Lận Viễn Thao quỳ gối trước mặt hai vị trưởng bối, “Cha, mẹ, cầu xin hai người để cho con gặp Huyền Huyền đi.”

Cha Mâu và mẹ Mâu kinh ngạc nhìn anh, làm sao anh lại có thể quỳ xuống?

“Con biết lúc trước con đã làm sai nhiều việc, khiến cho Huyền Huyền đau lòng, nhưng từ từ đã hiểu ra, con thích cô ấy, con yêu cô ấy, con nghĩ con muốn ở chung một chỗ với cô ấy.”

Lận Viễn Thao hiểu, chỉ có van xin cha Mâu và mẹ Mâu tha thứ thì mới có thể gặp được Mâu Khởi Huyền, quỳ xuống cũng không là gì.

“Tại sao cậu không hỏi xem Huyền Huyền xem có phải nó đã hết hi vọng với cậu rồi hay không, không còn yêu cậu, cho nên mới rời đi?” Cha Mâu có chút không hiểu.

Lận Viễn Thao sửng sốt, đúng vậy, có lẽ bởi vì cô không yêu anh nên mới rời đi, cô rất thất vọng về anh sao? Đột nhiên anh trở nên rất cố chấp, “Cho dù vì sao Huyền Huyền rời đi, con cũng muốn gặp mặt để hỏi, nếu như thật sự cô ấy không yêu con, vậy con hi vọng cô ấy sẽ cho con một cơ hội.”

Mẹ Mâu có chút cảm động, mặc dù ban đầu người đàn ông này tuyệt tình, nhưng bây giờ lại vô cùng si tình, xem ra Mâu Khởi Huyền không có yêu lầm người.

Mẹ Mâu kéo áo cha Mâu, hỏi bây giờ nên làm thế nào.

Cha Mâu cũng không biết, Lận Viễn Thao cũng đã quỳ xuống, còn có thể nói như thế nào nữa? Một người đàn ông vì phụ nữ mà sẵn lòng quỳ xuống, chính xác là rất nên coi trọng.

“Cha, mẹ, con gặp Huyền Huyền là muốn giải quyết vấn đề, bất kể cuối cùng cô ấy quyết định như thế nào, con cũng có thể chấp nhận, không đem chuyện ra nói rõ ràng, con sẽ không yên tâm.” Lận Viễn Thao vẫn còn quý, hi vọng bọn họ có thể nhìn thấy một phần ở anh, để cho anh gặp Mâu Khởi Huyền.

Cuối cùng cha Mâu chỉ có thể mở miệng, “Được rồi, trước tiên con đứng lên đi.”

Lận Viễn Thao cho là bọn họ bằng lòng cho anh gặp Mâu Khởi Huyền, liền vội suy nghĩ muốn chạy lên lầu.

“Huyền Huyền không có ở nhà, con tới cũng vô ích.” Mẹ Mâu nói cho anh biết.

Anh sửng sốt, cô không có ở nhà? Vậy vừa nãy bọn họ ngăn cản anh là vì chuyện gì?

“Chẳng qua là chúng ta cảm thấy không cam lòng thay Mâu Khởi Huyền, nhưng chúng ta không nói là Mâu Khởi Huyền ở chỗ này, là con cố gắng xông vào, nói tất cả để cho con đi.” Mẹ Mâu không nhận nợ nói.

“Nó từ nhà hai người đi mà chưa có quay về.” Cha Mâu biết con gái bị ủy khuất, cũng không có trách cô tại sao bây giờ cũng không có về nhà.

Lận Viễn Thao chỉ có thể nhận tội, trong suy nghĩ của họ mình không phải là người tốt, hẳn là anh nên sửa sang lại.

“Vậy Huyền Huyền ở đâu?”

“Đi đến bờ biển rồi, chắc là bây giờ đã đến rồi.” Cha Mâu không đành lòng nên nói cho anh, vốn là bà nội Lận muốn ông hành hạ anh nữa, nhưng mà anh cũng đã quỳ xuống rồi, làm sao có thể chứ?

Lận Viễn Thao lập tức hiểu, cảm ơn cha Mâu và mẹ Mâu, vội vàng xông ra ngoài, nhất định anh phải tìm được cô.

9. Chương 9

Sáng sớm, cả đêm Mâu Khởi Huyền mất ngủ, cho nên đi ra bờ biển rất sớm.

Hôm qua rất trễ cô mới đến nơi, không còn kịp nhìn biển, hơn nữa nghe nói có thủy triều nên không thích hợp để đứng trên bờ biển, bây giờ mặt trời còn trong sương mù, cũng rõ ràng phát hiện thủy triều đã rút xuống rồi.

Cô cởi giày ra đi trên bờ cát, nhìn biển rộng mênh mông, mặt trời từ phía chân trời đang từ từ di động về phía trước, cô chưa từng ở trên bờ biển xem mặt trời mọc, cuối cùng bây giờ cũng được thấy rồi.

Cô kéo một chút áo trên người, gió biển sáng sớm thật là lạnh, xoa tóc bay theo gió, ánh mặt trời vẫn còn rất yếu ớt, khiến biển rộng lộ ra chút màu xám tro, giống như tâm tình của cô bây giờ.

Ngày hôm qua dứt khoát đi ra ngoài từ Lận gia, mặc dù đã được bà nội Lận đồng ý, nhưng đột nhiên cô có cảm giác có phải mình quá dũng cảm hay không.

Mình có thể dễ dàng buông xuống tình cảm đối với Lận Viễn Thao như vậy sao? Tất nhiên là không được, bà nội Lận nói sẽ giúp cô xử lý những chuyện này, nhưng bây giờ cô cảm thấy hẫng là không có hi vọng, khi bình minh đến, có lẽ tất cả cũng phải bắt đầu lại một lần nữa.

Người đàn ông cho dù là bị bà nội Lận chất vấn hay là bắt buộc, hay là anh sẽ kiên trì với suy nghĩ và cách làm của mình, chỉ dù là tạm thời thỏa hiệp, vẫn là biết cách làm hòa, chính cô là một ví dụ, anh đã thành công khi ép cô.

“Nếu như mình là Bạch Vi thì tốt, lấy được người mình yêu là một chuyện hạnh phúc, nhưng mà cũng cảm ơn anh đã cho em một khoảng thời gian tươi đẹp ngắn ngủi để nhớ lại.”

Vừa dứt lời, Mâu Khởi Huyền lại nghe được một âm thanh, “Huyền Huyền!”

Mâu Khởi Huyền sững sốt, lập tức quay trở lại nhìn về nơi âm thanh phát ra, thấy Lận Viễn Thao đứng cách mình không xa.

Lận Viễn Thao khẽ nhíu mày, vẻ mặt vô cùng bất mãn nhìn cô.

“Anh, làm sao anh biết.....” Cô kinh ngạc mà nhìn anh.

Mâu Khởi Huyền không thể tin được là anh sẽ xuất hiện ở nơi này, là bà nội Lận nói cho anh biết sao? Rất rõ ràng vì cô chỉ nói hành tung của mình cho bà nội Lận biết.

Lận Viễn Thao đến gần cô, dùng ánh mắt giận dữ nhìn chằm chằm vào cô.

Đột nhiên Mâu Khởi Huyền cảm thấy rất sợ hãi, tại sao anh lại tức giận như vậy? Tại sao anh phải đến nơi này? Là bà nội Lận nhất định muốn anh phải tìm được cô, mang mình trở về sao? Bà nội Lận uy hiếp anh sao? Bà nội Lận đã đồng ý sẽ không yêu cầu quá đáng với anh, bà đã làm trái sao?

“Em rất thích nơi này?” Anh nhìn bốn phía một chút, chẳng qua chỉ là một mảng biển mà thôi, tại sao lại muốn chạy đến nơi xa như vậy? Hại anh cả đêm chạy đến đây, lại còn không kịp nghỉ ngơi nữa, chính là vì muốn tìm được cô.

Mới vừa rồi nếu không có người đã gặp cô đi đến, có thể mình lại vô huyệt rồi, người phụ nữ này thật là xấu, tại sao lại dùng đến cách này để rời xa anh vậy?

“Tại sao một người vợ nhỏ bé chạy đến nơi này?” Anh đứng ở bên cạnh cô, cúi đầu nhìn cô, mà cô lại đang nhìn biển rộng.

“Không có gì, đột nhiên nghĩ muốn đến ngắm biển một chút mà thôi.” Cô nhàn nhạt trả lời, dù thế nào đi nữa anh cũng không quan tâm.

Lận Viễn Thao nắm lấy cánh tay của cô, để cho cô nhìn anh, “Em biết rõ không phải anh hỏi chuyện này.”

Cô ra vẻ không hiểu, “Vậy anh muốn hỏi cái gì?”

“Tại sao rời khỏi Lận gia?” Lận Viễn Thao nghiêm túc hỏi, thật sự anh không thể cười được.

Mâu Khởi Huyền tránh khỏi cánh tay của anh, nhìn về phía biển rộng, “Lận gia vốn không phải là nơi tôi nên chờ đợi.”

“Cái gì!” Bây giờ cô nói đó không phải là nơi cô nên chờ đợi, tại sao cô không sớm tỉnh ngộ, như vậy anh cũng sẽ không yêu cô.

“Lúc tôi gả vào Lận gia, không phải là anh không bằng lòng sao? Hơn nữa cũng không xem tôi là vợ, nếu như tôi là người ngoài, thì làm gì có tư cách ở Lận gia chờ đợi?” Trái tim Mâu Khởi Huyền co rút đau đớn, anh mắt nhìn về phía xa, cô gắng đè nén nước mắt, cô không thể dễ dàng khóc như vậy, anh sẽ không thông cảm với cô.

“Ai đem em trở thành người ngoài, chẳng lẽ em không thể từ bỏ suy nghĩ lung tung bệnh hoạn sao? Lận Viễn Thao tức giận nói.

Mâu Khởi Huyền muốn cãi lại, cô suy nghĩ lung tung lúc nào? Chẳng lẽ anh không thừa nhận anh đã làm chuyện như vậy? Nhưng lời đến khóe miệng vận bị bản thân cắn răng đè xuống.

“Không phản đối sao, người phụ nữ ngu ngốc, ai bảo em đi? Em nhân lúc anh không có ở đây lén lút chạy mất, nếu cũng đã gả vào, cũng đừng nghĩ có thể dễ dàng rời đi.”

“Không phải ban đầu anh không bằng lòng lấy tôi sao? Tại sao bây giờ lại không cho phép tôi rời đi?” Mâu Khởi Huyền có chút không hiểu nhìn anh, anh có biết mình đang nói cái gì không? Chẳng lẽ anh không biết anh làm như vậy thì lại sẽ đẩy lên hi vọng trong của cô sao? Nhưng mà cô rất sợ, cô sợ sau khi nhận được sẽ bị anh hủy bỏ, đây cũng không phải lần đầu tiên, cô không muốn lại một lần nữa đau lòng.

Lận Viễn Thao á khẩu không trả lời được, đúng là ban đầu anh đã từng nói, nhưng bây giờ không phải thế, vốn là muốn nói yêu cô, nhưng đến khóe miệng thì lại không nói được ra được, rõ ràng là trước mặt người khác đều có thể thản nhiên nói ra, nhưng ở trước mặt cô thì không thể.

“Khi đó là khi đó, bây giờ là bây giờ, em cũng đã nói tuyệt đối sẽ không rời đi, sẽ không ly hôn, vậy bây giờ em đang làm cái gì? Không giải thích được tại sao lại rời đi sao?”

Mâu Khởi Huyền vì ánh mắt đau xót, quay đầu đi nơi khác, không phải cô không giải thích được, rõ ràng căn bản anh không hề yêu cô, cô mới có thể rời đi, anh cho là cô suy nghĩ gì?

“Tại sao anh lại muốn đối xử với tôi như vậy? Bây giờ tôi cũng đã nói muốn ly hôn rồi, anh còn muốn làm tổn thương tôi nữa sao? Tôi bị như vậy đã đủ rồi, chẳng lẽ tôi chủ động rời đi cũng không được sao? Anh muốn tôi như thế nào?” Lòng của cô giống như sụp đổ, căn bản là không có cách nào hô hấp được.

Lận Viễn Thao nghe được ghen ngào trong lời của cô, đứng trước mặt cô, phát hiện cô đã khóc thành người nước mắt, anh biết là mình đã làm tổn thương cô, hiện tại anh chính là muốn cầu xin cô tha thứ, tại sao cô không chịu nghe anh giải thích vậy?

“Thật xin lỗi, anh biết là anh đã làm tổn thương em, chúng ta trở về được không?”

Mâu Khởi Huyền lại không nghĩ sẽ nghe được lời như vậy, “Muộn rồi, bây giờ tôi rất hối hận, nếu như ban đầu tôi không thổ lộ với anh, cũng sẽ không phát sinh chuyện sau này, cũng không khiến hai người chúng ta khổ sở như vậy.”

Bây giờ nói hối hận? Lận Viễn Thao lại nổi nóng, cô xem anh là cái gì?

“Anh biết em yêu anh nhiều năm như vậy, mà vẫn không nhận được trả lời có khó chịu hay không? Đến năm hai mươi tuổi em và anh trở thành bạn tốt, cho đến năm hai mươi lăm tuổi em mới dám thổ lộ, khi đó em đã có ý định rồi, em biết anh sẽ cự tuyệt, lúc ấy em liền suy nghĩ, nếu như em vẫn đem chuyện em yêu anh giấu kín ở trong lòng, cả đời cũng không ai lấy em, cho nên em suy nghĩ muốn điên cuồng một lần, chỉ khi bị anh hung hăng cự tuyệt, thì em mới có thể đi xem mắt.”

Lận Viễn Thao ngạc nhiên, lúc ấy cô đã có biện pháp như vậy sao?

“Nhưng mà sai khi nói ra em liền hối hận, em tình nguyện chúng là cả đời là bạn bè, cũng không hi vọng anh sẽ không để ý đến em, em tìm anh là muốn giải thích với anh là em nói đùa, anh có biết lúc ấy em rất tức giận, rất đau lòng không? Em biết em sai rồi, không nên ở trước mặt bà nội nói chuyện em yêu anh, nhưng lúc đó em không có cách nào không chế tâm tình của mình, nhưng mà mẹ cũng không nghĩ tới bà nội sẽ trực tiếp cho chúng ta hết hôn.”

Cô từng trải qua những việc này anh cũng không biết, như thế nào anh lại hiểu lòng cô, Mâu Khởi Huyền khổ sở mà nhìn anh.

“Sau khi kết hôn em còn mang theo ước mơ, cho rằng mọi chuyện đã chắc chắn, anh sẽ có tình cảm với em, nhưng không ngờ một lần nữa anh lại làm tổn thương em, Bạch Vi xuất hiện để cho em biết là em đã sai, em cho rằng mình có thể mặc kệ hai người, nhưng thực tế em đã không làm được. Mỗi một lần cho là anh đã yêu em, thì Bạch Vi luôn xuất hiện ném em vào địa ngục, luôn khiến cho em nhớ rõ ràng rằng người anh yêu không phải là em, mà là Bạch Vi, mỗi một lần anh đều cho em hi vọng, nhưng đồng thời cũng cho em tuyệt vọng.” Lúc này Mâu Khởi Huyền đã khóc không thành tiếng.

Lận Viễn Thao nghe xong toàn bộ lời nói của cô, mới biết rằng mình đã làm tổn thương cô rất nặng, một lời nói dối sẽ làm cho cô đau khổ, bây giờ anh mới biết được rằng mình rất đáng chết, khiến cho cô trở nên đau khổ như vậy, anh ôm cô vào lòng, thật chặt không chịu buông tay.....

“Thật xin lỗi, anh đã sai rồi.”

Sai lắm rồi, bây giờ nói xin lỗi có tác dụng hay không? Có thể đổi lấy tình yêu của anh sao? Chuyện anh và Bạch Vi ở chung một chỗ, cô đã thông suốt và chấp nhận, như thế này còn chưa đủ sao? Mâu Khởi Huyền gục trên người anh mà khóc.

“Thật ra thì anh và Bạch Vi một chút cũng không có quan hệ.” Anh giải thích.

Cái gì? Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, bây giờ anh lại nói dối sao? Cái gì gọi là một chút quan hệ cũng không có? Cô đã nghe hai người họ nói lúc ở bữa tiệc, hơn nữa anh còn thừa nhận rằng mình yêu Bạch Vi, ngày hôm trước còn qua đêm ở nhà Bạch Vi, còn có thể nói một chút quan hệ cũng không có?

“Làm sao có thể, Lận Viễn Thai, cho dù là anh nghĩ cách giải thích, cũng phải tìm nhiều lý do một chút chứ.” Mâu Khởi Huyền chùi nước mắt của mình, ý đồ làm ình bết nhếch nhác một chút.

Lận Viễn Thao cũng giúp cô chùi nước mắt, “Đứa ngốc này, thật sự anh và cô ấy không có quan hệ, chẳng qua bọn anh chỉ là bạn bè, tất cả chuyện này anh có thể giải thích.” Chỉ cần cô ngoan ngoãn chịu nghe.

Mâu Khởi Huyền im lặng nghe anh nói, nhưng cô lại nhíu chân mày, bởi vì cô không dám đảm bảo người đàn ông này có nói dối lừa gạt cô hay không.

“Thật ra thì ngày có ở bữa tiệc em thấy một màn kia, là anh cố ý gọi Bạch Vi diễn cùng anh.” Lận Viễn Thao cảm thấy sau khi nghe xong nhất định cô sẽ rất tức giận.

“Cái gì!” Quả nhiên Mâu Khởi Huyền mở to mắt nhìn anh.

“Anh là muốn buộc em ly hôn, mới có thể nghĩ ra cách như vậy, anh không nghĩ lời nói dối này vẫn còn tồn tại trong lòng em, anh nghĩ là sau này anh đối xử tốt với em, em sẽ hiểu cái này không còn quan trọng, nhưng mà anh vẫn không nghĩ đến....”

Mâu Khởi Huyền không thể tin được, căn bản là cô không có tình địch gì hết, Bạch Vi không phải là người yêu của anh, tất cả đều là giả dối sao?

“Lận Viễn Thao, anh thật nham hiểm, lại nghĩ ra cách như vậy để ép tôi đi.” Đây chính là người đàn ông cô yêu sao? Anh thật là quá đáng.

Anh cũng biết nhất định là lúc ấy mình điên rồi nên mới ra cách như vậy, vốn là Bạch Vi đã ngăn cản anh, nhưng lúc lúc ấy anh hoàn toàn không chịu nghe.

“Anh biết, bây giờ anh rất hối hận, nhưng bây giờ em nhất định phải tin tưởng anh, anh và Bạch Vi thật sự trong sạch.”

Trong sạch? Không thể nào! Mâu Khởi Huyền càng không tin lời nói của anh rồi.

“Không, cho là đó là diễn kịch, vậy không phải mấy hôm trước sau khi nhận được điện thoại của Bạch Vi anh liền đi ra ngoài sao? Còn đi cả buổi tối cũng không về, đến bây giờ ngay cả câu giải thích cũng không có.”

Lận Viễn Thao cảm thấy bất đắc dĩ, anh là muốn giải thích, nhưng cô lại bỏ đi.

“Tối hôm qua anh về nhà nghĩ là sẽ nói cho em biết, nhưng em đã đi mất, muốn anh nói thế nào?”

“Đó là do em nghĩ anh.....Không cần em nữa.....” Mâu Khởi Huyền tức giận quay mặt đi.

Anh vội vàng vỗ về cô, “Thật xin lỗi, anh biết là do anh không nói cho em biết, khiến cho em hiểu lầm, tối hôm trước đúng là Bạch Vi có tìm anh, còn nói cho anh biết một tin, cô ấy nói cô ấy đã mang thai.”

Cái gì! Mâu Khởi Huyền tức giận lập tức đẩy anh ra, anh lại còn có con cùng với Bạch Vi, vậy mà anh còn nói cái gì mà không có quan hệ, không phải là anh xem cô rất ngu ngốc sao?

“Em hãy nghe anh nói, anh còn chưa nói xong.” Lận Viễn Thao ôm cô trở lại, kiên quyết không để cô rời mình nữa bước.

Còn có gì tốt để nói nữa, ngày hôm trước anh còn ở trước mặt mẹ cô nói anh muốn cùng cô sinh một đứa bé, kết quả một giây sau đã có người nói cho anh biết mình đã mang thai, biết anh mười mấy năm, bây giờ mới biết anh ghê tởm như vậy?

“Đứa bé trong bụng cô ấy không phải là của anh, là của Tiệp.”

Vốn là Mâu Khởi Huyền tính toán đang muốn giãy dụa nhưng tay cô dừng lại, thật sự cô đang hoài nghi là mình nghe nhầm, “Bạch Vi mang thai đứa bé của anh Tiệp?” Làm sao có thể chứ?

“Thiên chân vạn xác, chính miệng Bạch Vi nói, đó là đêm tham gia bữa tiệc, tất cả mọi người đi tìm, kết quả chuyện sau khi chấm dứt, hai người bọn họ đi uống rượu nên xảy ra chuyện, Bạch Vi rất khấn trương tìm anh để cầu cứu, để cho anh nghĩ cách.” Cuối cùng Mâu Khởi Huyền cũng biết Lận Viễn Thao, lúc đi đã nói câu “rất phức tạp” là có ý gì rồi.

“Bạch Vi muốn đứa bé, nhưng lại lo sợ Tiệp biết được sẽ bắt cô bỏ đứa bé đi, anh liền đề nghị để cho bọn họ thử một chút, ai biết được hành động của Bạch Vi lại dứt khoát, muốn anh lập tức giúp cô ấy mang đồ dùng đến Tiệp gia, cô muốn ở chung với Tiệp. Anh giúp cô ấy dọn đồ đến một chỗ, đành ở Tiệp gia ngủ lại một đêm, anh cũng định hôm sau nói cho em biết, chính là do em thiếu kiên nhẫn, đây vốn là chuyện của người khác, anh đã nói với em nhiều như vậy để làm cái gì, anh tự lo chuyện trước mặt cũng không tệ chứ.”

Ý tứ của anh rõ ràng là muốn trêu cho cô tức giận, nhưng anh hành động như vậy lại làm cho cô cảm thấy tức giận nha, nếu như ban đầu anh tự nói với mình anh và Bạch Vi không có gì, cô cũng sẽ không đoán bừa.

Mâu Khởi Huyền hơi tỉnh táo lại, cũng không có nói chuyện, có chút không tự nhiên không biết nên nhìn nơi nào.

“Bây giờ mới biết là đã trách lầm anh sao.” Lận Viễn Thao rất lo lắng trong lòng cô sẽ không thoải mái, vốn chính đây là một lời nói dối, một lời nói dối tồn tại trong lòng cô lâu như vậy, bất kể là ai cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

“Là anh gạt em trước, anh có biết anh nói dối nhiều khiếm em cảm thấy khổ tâm lắm không? Anh hại em vẫn cảm thấy mình là người phụ nữ phá hỏng tình cảm của người khác, anh làm cho em không là chính mình, trở nên hèn mọn, ngay cả em cũng chán chính bản thân mình rồi.” Nếu như không phải nói dối, cô cũng không phải đau lòng như vậy rồi.

“Thật xin lỗi, tất cả đều là lỗi của anh, đừng nóng giận quá, được không?” Anh đang cầm khuôn mặt nhỏ của cô, ý muốn cô tha thứ cho anh, “Theo anh về nhà đi, sau này anh sẽ không làm em phải khổ sở nữa.”

Về nhà? Cho dù trong lúc bọn họ không có uống phí duyên phận thì cũng không thể rồi, Mâu Khởi Huyền nghĩ như vậy.

“Hay là chúng ta ly hôn đi.” Cô mở miệng nói lần nữa.

Cái gì! Anh cũng đã giải thích xong, tại sao còn muốn ly hôn?

“Anh cũng đã nói anh không có bất kì quan hệ nào với Bạch Vi, em còn đang lo lắng điều gì?” Anh không hiểu rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì.

“Bởi vì anh không yêu em, cho nên em cũng không muốn yêu anh nữa.” Mâu Khởi Huyền đau lòng mà nhìn anh, cho dù có Bạch Vi hay không, bọn họ đã làm tổn thương đối phương, đối mặt với một người đàn ông không thương mình, thật sự là có thể bỏ lỡ cả đời sao?

Không muốn yêu nữa hả? Anh khiếp sợ nhìn cô, cô có biết bây giờ mình đang nói gì không? Tình yêu của cô có thể biến mất nhanh như vậy sao?

“Tại sao không yêu? Rõ ràng trong lòng em cũng chỉ có anh, căn bản là em không thể nào không yêu.” Anh khẳng định lòng cô, tại sao cô lại không nhìn thấu trái tim anh?

Mâu Khởi Huyền không thừa nhận, “Em có thể không yêu, anh dùng những cách đó làm tổn thương em, em liền không muốn yêu rồi.”

Lận Viễn Thao nắm bả vai cô, “Em nói có thật không? Em khẳng định em cũng không nói dối? Tình cảm của em đối với anh sâu nặng như vậy, làm sao có thể nói là không có, em không nên lừa mình dối người.”

Mâu Khởi Huyền khổ sở nói: “Em yêu anh thì có lợi gì? Anh yêu em sao? Nếu như em không nói, anh sẽ biết rằng em yêu anh sao? Anh Tiệp và An An cũng đã nhìn ra, tại sao anh không biết?”

Lúc trước anh không biết, nhưng cái này cũng không có nghĩa là anh không hiểu.

“Trước kia em có thể không nói, đó là bởi vì chúng ta vẫn là quan hệ bạn bè, nhưng sau khi kết hôn anh có yêu thương em không? Anh chỉ biết làm tổn thương em, anh đã không yêu em, vậy tại sao em phải yêu anh? Nếu khổ sở như vậy, tại sao em phải tiếp tục?”

Thì ra đây chính là lời nói từ trong lòng của cô, thì ra một chút cô cũng không có nhìn ra.

“Thật sự một chút em cũng không nhìn ra anh thay đổi sao? Không phải là anh đối xử với em rất tốt sao?.....” Lận Viễn Thao không thể tin được là cô không có phát hiện ra.

“Không phải anh đã nói rồi sao? Bởi vì anh cưới em và bởi vì em gả cho anh, cũng bởi vì chúng ta xảy ra quan hệ, nhưng mà không có yêu.” Cô tin chắc chắn rằng anh không có yêu cô.

Trách nhiệm, cô chính là nghĩ như vậy?

“Mâu Khởi Huyền, em nghĩ như vậy sao? Anh đối với em một chút tình cảm cũng không có?” Lận Viễn Thao kích động hỏi cô. Mâu Khởi Huyền cảm thấy phản ứng của anh rất kì lạ, anh như vậy là có ý gì?

“Không....không phải sao?”

“Dĩ nhiên là không phải.” Lận Viễn Thao nói: “Tình cảm của anh dành cho em không phải ở lời nói, tại sao sau khi diễn kịch lại khẩn trương đi tìm em? Tại sao lúc đó anh lại nói những lời khiến em đau lòng? Anh là kẻ ngu sao? Anh biết đã xúc phạm đến em, mới có thể khó khăn chịu đựng như vậy. Nếu thật sự là anh không cần, tại sao lại ngu ngốc mà quan tâm đến quan hệ của em với Liên Bang? Khiến cho anh uống nhiều rượu như vậy, cuối cùng trở về làm chuyện sai, nhưng đối với anh chuyện này không hề sai, đó là tỉnh ngộ, bởi vì một câu nói, anh biết anh đã làm tổn thương em càng sâu, chính mình lại càng đau hơn. Nhưng lúc đó anh muốn yêu em, nhưng em lại cố ý hẹn hò với Liên Bang rồi lại muốn đi ngắm pháo hoa, chẳng lẽ khi đó em không nhận thấy anh đang tức giận, chưa nhìn ra là anh đang ghen sao? Nếu anh đối với em không quan tâm trong lời nói, thì anh mới mặc kệ em và Liên Bang làm cái gì, để cho hai người ra ngoài gặp mặt, như vậy thì cũng tốt cho việc ly hôn đúng không?” Lận Viễn Thao càng nói càng tức giận, rốt cuộc cô có hiểu hay không?

Mâu Khởi Huyền kinh ngạc mà nghe mỗi một câu anh nói, thật sự là anh đang thay đổi, khi đó anh rất khẩn trương, cô lại tức giận với anh, thì ra đó chính là phương thức biểu đạt của anh.

“Lúc anh đối xử tốt với em, anh phát hiện em càng ngày càng ưu sầu, anh nghĩ là anh đối xử với em còn chưa đủ tốt, muốn đối xử với em tốt hơn, nhưng em lại dùng cách rời đi để báo đáp anh, khi anh phát hiện em đã rời đi, trái tim anh như đã bị lấy đi, bà nội muốn anh để cho em rời đi, nhưng em biết không? Để em

rời đi đối với anh còn khó hơn so với việc chết đi. Vì em, lần đầu tiên ở trước mặt bà nội và mẹ thừa nhận rằng anh yêu em, cũng hứa hẹn nhất định sẽ mang em quay về, hơn nữa còn quỳ trước mặt cha mẹ em, mà cầu xin hai người cho anh gặp em, nhưng sau đó nhìn thấy em, em lại dùng một câu không biết trả lời anh, vậy anh lúc trước đã bỏ đi đâu rồi, em xem nếu không tới thì coi như xong rồi? Sớm biết như vậy, ban đầu anh không nên yêu em.”

Mâu Khởi Huyền nghe lời của anh, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, lời của anh nói là thật sao? Anh đã làm như vậy thật sao? Vì cô mà ở trước mặt mọi người thừa nhận anh yêu cô, thậm chí còn quỳ xuống trước cha mẹ cô, điểm này không giống với Lận Viễn Thao cao ngạo biết làm những chuyện như vậy.

Mâu Khởi Huyền cảm động khóc, cô chưa bao giờ biết anh đã làm những việc như vậy, cô chỉ lo nghĩ đến cảm nhận của mình, hoàn toàn không nhìn đến những cố gắng của anh, thì ra là anh yêu mình thật.

Khi Lận Viễn Thao đối mặt với thỏa thuận ly hôn còn không có tức giận như vậy, bây giờ thì rất nóng nảy, bởi vì cô có thể nhẫn tâm mà cự tuyệt tất cả.

“Bây giờ em có còn yêu anh không?” Anh hỏi cô.

Mâu Khởi Huyền nhìn anh thật lâu, nước mắt không tìm được, cô chờ anh ôm cô vào lòng, thế nhưng anh không ra vẻ như muốn làm chút nào.

Lận Viễn Thao cho là cô vẫn có ý định không thích, đau lòng tính toán mà rời đi, cô gọi anh lại, “Đứng lại!”

Anh nhìn về phía cô, chỉ thấy cô bước đến ôm anh thật chặt không buông.

“Thật xin lỗi!” Cô đã sớm mềm lòng, chỉ là sợ anh không yêu mình mà thôi, nhưng bây giờ cô đã biết rồi, anh yêu cô. Mang theo tiếng khóc nức nở mà xin lỗi, để cho toàn bộ lửa giận trong lòng Lận Viễn Thao cũng biến mất.

“Em thừa nhận em vẫn còn yêu anh, căn bản là em không có cách nào không yêu anh, nhưng anh khiến em quá đau lòng, em mới nói như vậy.”

Lận Viễn Thao mềm lòng, nhưng vẫn cố ý nói: “Bây giờ đã nhận ra sai lầm? Đã chậm rồi.”

“Đó cũng bởi vì anh không nói sớm một chút là anh yêu em mà.” Toàn bộ cũng không thể trách cô, còn không phải là do anh không nói. Gương mặt Lận Viễn Thao ửng hồng, “Bởi vì lúc trước dùng lời nói dối buộc em rời đi, cho nên anh không dám thừa nhận mà, em yêu anh như vậy, anh không có đủ dũng khí.”

Tiếp tục cười gian một tiếng, cuối cùng vẫn phồng má nói: “Anh không nói sớm, vậy nên chuyện gì chúng ta cũng không có.”

“Bây giờ nói cũng chưa muộn, ít nhất anh vẫn tìm được em.” Anh cầm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cúi đầu hôn môi của cô, cô ôm lấy cổ anh, chủ động làm nụ hôn này thêm sâu.

Qua một lúc lâu anh mới có ý định buông cô ra, cô mỉm cười nhẹ nói: “Viễn Thao, em yêu anh.”

Mặc dù cô mới trốn đi hôm qua, thế nhưng anh lại cảm giác thời gian trôi qua rất lâu, người phụ nữ này lại khiến anh cảm thấy không dễ chịu chút nào.

“Em đã yêu anh như vậy, tại sao còn muốn ký thỏa thuận ly hôn? Em có biết anh tìm em rất mệt mỏi hay không, sau khi trở về lập tức xé bỏ thỏa thuận ly hôn đi.” Lận Viễn Thao nắm cái mũi của cô dường như muốn trừng phạt.

Thỏa thuận ly hôn? Cô không có kí mà.

“Em không có kí thỏa thuận ly hôn mà, bà nội không cho phép em với anh ly hôn, bà nói sẽ xử lý, muốn em đi ra ngoài mấy ngày cho khuây khỏa.” Cô đem toàn bộ lời của bà nội nói cho anh biết.

Cái gì! Cô không có kí? Lúc này Lận Viễn Thao mới biết mình bị gạt.

“Chết tiệt, em không có kí, tất cả chuyện này là do bà nội làm sao.” Khiến anh liều mạng đi tìm người, thậm chí còn quỳ xuống cầu xin cha mẹ vợ tha thứ, bà nội đúng là quá đáng. “Bà lại gạt anh, còn cầm một tờ thỏa thuận ly hôn nói em đã kí rồi, chỉ còn chờ anh kí.”

Lúc này Mâu Khởi Huyền cũng hiểu ý của Lận Viễn Thao rồi, thì ra là anh bị bà nội Lận tính kế, cô cười khúc khích, thì ra anh cũng có lúc ngu ngốc như vậy.

“Không cho phép!” Anh hung hăng nhìn chằm chằm Mâu Khởi Huyền.

“Là bà nội giúp em trả thù anh.” Cô cảm ơn bà nội Lận.

Lận Viễn Thao cũng cười, chuyện này khiến anh bị hành hạ thê thảm, “Cho nên sau này em cũng được rời đi, bằng không chắc chắn anh sẽ không đuổi theo nữa.”

“Anh dám!” Mâu Khởi Huyền mới không tin, anh vừa mới nói yêu cô, cho nên nhất định anh sẽ không nỡ khi cô rời đi.

“Sau này anh sẽ khóa chặt em bên người, căn bản là em sẽ không có cơ hội rời đi.” Lận Viễn Thao ôm cô thật chặt.

“Được, em cũng sẽ không rời đi.”

Hai người ở trên bờ biển nhìn mặt trời mọc, hai người họ trao nhau lời hứa hẹn, mà lời hứa hẹn đó là cả đời.

10. Chương 10: Kết Thúc

Lận Viễn Thao thừa dịp tìm kiếm Mâu Khởi Huyền, mà đưa Mâu Khởi Huyền đến rất nhiều nơi du lịch, bù đắp lại tuần trăng mật của hai người. Về đến nhà, hai người phát hiện cha Mâu và mẹ Mâu cũng tới, thậm chí còn nói chuyện vui vẻ với bà nội Lận.

“Bà nội, cha, mẹ.” Mâu Khởi Huyền hỏi thăm đầu tiên, nhưng vẫn còn đang nổi nóng vì Lận Viễn Thao không nói câu nào.

Vốn là hai người nắm tay nhau đi tới, hình ảnh như vậy khiến cha Mâu và mẹ Mâu cảm thấy rất vui mừng, xem ra đã không còn chuyện gì, cuối cùng cũng có thể sống cuộc sống thoải mái.

“Xem ra hai đứa rất tốt, sẽ không ly hôn nữa chứ?” Bà nội Lận lạnh nhạt cầm chén trà uống một ngụm.

Vừa nghe đến chuyện này, Lận Viễn Thao liền cảm thấy tức giận, “Cháu còn chưa nói đến, làm sao bà có thể dùng thỏa thuận ly hôn làm cháu sợ, hại cháu nghĩ là cô ấy thật sự muốn ly hôn với cháu, còn khiến cháu làm nhiều chuyện kỳ quái như vậy.”

“Ý của cháu là nếu bà không đem thỏa thuận ly hôn ra cho cháu em như đã nói, cháu cũng sẽ không mang Huyền Huyền về sao?” Bà nội Lận cố ý khiêu khích.

Mâu Khởi Huyền nhìn về phía Lận Viễn Thao, không lẽ cầu xin cô trở về lại oan ức lắm sao?

“Bà không nên cố ý quạt gió thổi lửa.” Trên trán Lận Viễn Thao toát mồ hôi, chẳng lẽ bà nội lại muốn hãm hại anh sao?

Mâu Khởi Huyền vì thế có chút tức giận, nhưng ở trước mặt cha mẹ cô không có nói gì, chỉ để ở trong lòng.

Sau khi ăn cơm xong tiễn cha Mâu và mẹ Mâu, Mâu Khởi Huyền liền tức giận trở về phòng.

Vừa vào phòng Lận Viễn Thao cũng cảm nhận được tâm tình của cô khác thường, “Huyền Huyền, em làm sao vậy?”

“Thật ra thì anh một chút cũng không muốn cầu xin em trở về đúng không, nếu không phải bà nội kích lời của anh thì anh cũng sẽ không xuất hiện?” Mâu Khởi Huyền cảm thấy rất ấm ức, lúc trước còn nói yêu cô, bây giờ đã thay đổi rồi sao? Đàn ông so ra còn thay đổi nhanh hơn cả phụ nữ sao?

Trời ạ, Mâu Khởi Huyền thật là, chỉ vì chuyện này mà tức giận.

“Không phải như thế, anh không có nói là anh không đuổi theo, bởi vì em, em là người phụ nữ anh thích nhất, người phụ nữ yêu nhất.” Lận Viễn Thao hết sức, đều do bà nội, vừa cho anh một đề bào khó như vậy.

Anh nói thích và yêu không phải để cho Mâu Khởi Huyền buồn bã rồi, nhưng cô vẫn tức giận, “Lận Viễn Thao, có phải anh cảm thấy tôi rời đi rồi cũng sẽ quay về phải không?”

Không thể phủ nhận, lúc trước Lận Viễn Thao có suy nghĩ như vậy, nhưng đây là chuyện lúc trước, tại sao còn muốn lôi ra nói? Lận Viễn Thao chặn ngang eo ôm lấy cô, đem cô đặt lên giường lớn.

“Mâu Khởi Huyền, em thật sự là suy nghĩ lung tung quá rồi, anh rất không thích, anh nói yêu chính là yêu, em không thể phản lại, cũng không thể hiểu lầm.” Anh cắn lên môi cô một cái trừng phạt, tuyên bố chủ quyền của mình.

Đột nhiên Mâu Khởi Huyền cảm thấy vô cùng hưng phấn, bởi vì anh khiến cho cô trở nên không còn là mình, đồng thời cũng bởi vì anh làm cho cô càng thêm hạnh phúc.

“Lận Viễn Thao, anh vẫn đối xử với em tốt như vậy sao?” Cô cảm thấy không chân thật, bàn tay đặt lên gương mặt của anh.

Lận Viễn Thao mỉm cười hôn lên gương mặt cô, “Dĩ nhiên, chỉ cần người anh yêu là Mâu Khởi Huyền, anh sẽ đối xử tốt với em như vậy.”

Mâu Khởi Huyền ôm lấy cái eo dững mãi, “Nếu chúng ta yêu nhau, vậy chúng ta có thể yêu nhau để tạo ra một kết tinh tình yêu mạnh khỏe?”

Lận Viễn Thao có chút không hiểu rõ ý của cô, nhưng chắc là không bao lâu sao sẽ hiểu, đại khái là cô đang suy nghĩ chuyện đứa bé, khi đó tình cảm của hai người cũng không được sâu sắc, bây giờ không giống lúc trước, cô muốn, anh sẽ cho cô.

“Được, vậy chúng ta bắt đầu tại đứa bé đi.”

Mâu Khởi Huyền có chút hơi kinh ngạc, còn tưởng rằng anh sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới anh sẽ đồng ý.

“Có thật không?”

“Dĩ nhiên, chúng ta đã kết hôn rồi, mình sinh đứa bé là chuyện rất bình thường, hơn nữa không phải em đã sớm muốn có đứa bé rồi sao?”

Anh chạm vào mũi cô một cái, Mâu Khởi Huyền gật đầu.

“Vậy chúng ta bắt đầu đi.” Đột nhiên nụ cười của anh trở nên tà ác.

“Em không phải nói bây giờ, mới vừa rồi bà nội gọi em đến thư phòng.” Cô đẩy tay của anh.

“Để cho bà đợi một chút, nếu như bà muốn ôm cháu như đã nói.” Dù sao cô cũng đã là của anh, muốn mượn phải được anh đồng ý mới có thể.

“Huyền Huyền làm cho si tình.”

Hai người nhìn nhau một hồi lâu, cũng là đến bây giờ mới biết được, người trước mắt chính là tất cả.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-giuong-truoc-ly-hon>